

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2018. NOVEMBER

Liahóna

Általános konferenciái beszédék

Jézus Krisztus:
Központi helyen áll
az életünkben és az
egyház nevében

Új tananyag és új
vasárnapi időbeosztás
hozza egyensúlyba az
evangélium tanulmá-
nyozását otthon és
az egyházban

12 új templom
bejelentése

„Ma este arra buzdítalak benneteket – szívem teljes reményével –, hogy imádkozzatok azért, hogy megérthessétek saját lelki ajándékaitokat – hogy ápoljátok, használjátok és gyarapítsátok őket, még annál is jobban, mint eddig bármikor. Amikor ezt teszitek, megváltoztatjátok a világot. [...]

Kedves nővéreim, szükségünk van rátok! Szükségünk van a ti erőtökre, a ti megtéréseitekre, a ti meggyőződéseitekre, a ti vezetői képességeitekre, a ti bölcsességeitekre és a ti hangotokra. Egyszerűen nem tudjuk Izráelt nélkületek egybegyűjteni.

Szeretlek benneteket, és köszönök nektek mindent. Most pedig megáldalak titeket azzal a képességgel, hogy magatok mögött tudjátok hagyni a világot, miközben e létfontosságú és sürgető feladaton dolgoztok. Együtt mindenre képesek vagyunk, amit Mennyei Atyánk elvár tőlünk, hogy felkészítsük a világot az Ő Szeretett Fiának második eljövételére.”

Russell M. Nelson elnök: A nővérek részvétele Izráel egybegyűjtésében. 69., 70.

A kör bezárul.
Készítette Jenedy
Paige

Tartalomjegyzék 2018. november

26. évfolyam • 11. szám

Szombat délelőtti ülés

- 6 **Nyitóbeszéd**
Russell M. Nelson elnök
- 8 **Mély és tartós megtérés Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz**
Quentin L. Cook elder
- 12 **Emeld fel a fejedet és örvendezz!**
M. Joseph Brough
- 15 **Egy nagyszerű munka alapjának lefektetése**
Steven R. Bangertner elder
- 18 **Ne nyugtalankodjatok!**
Ronald A. Rasband elder
- 21 **„Egybeszerkeszt... mindeneket a Krisztusban”**
David A. Bednar elder
- 25 **Az igazság és a terv**
Dallin H. Oaks elnök

Szombat délutáni ülés

- 28 **Az egyházi tisztségviselők támogatása**
Henry B. Eyring elnök
- 30 **Szilárdak és állhatatosak a Krisztusba vetett hitben**
D. Todd Christofferson elder
- 34 **Hallgassuk, jöjj, a prófétát**
Dean M. Davies püspök
- 37 **Egyek Krisztusban**
Ulisses Soares elder
- 40 **Hitünk tábornöve**
Gerrit W. Gong elder
- 43 **Minden embernek magára kell vennie azt a nevet, amelyet az Atya adott**
Paul B. Pieper elder
- 46 **Higgyetek, szeressetek, cselekedjetek!**
Dieter F. Uchtdorf elder

Általános női ülés

- 50 **Őérte**
Joy D. Jones
- 52 **Isteni elégedetlenség**
Michelle D. Craig
- 55 **Az önzetlen szolgálat öröme**
Cristina B. Franco
- 58 **A nők és az otthoni evangéliumi tanulás**
Henry B. Eyring elnök
- 61 **Szülők és gyermekek**
Dallin H. Oaks elnök

- 68 **A nővérek részvétele Izráel egybegyűjtésében**
Russell M. Nelson elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 71 **A halottak megváltásáról szóló látomás**
M. Russell Ballard elnök
- 74 **Pásztorrá válni**
Bonnie H. Cordon
- 77 **A megbékélés szolgálattétele**
Jeffrey R. Holland elder
- 80 **A Mormon könyve szerepe a megtérésben**
Shayne M. Bowen elder
- 83 **Megsebezve**
Neil L. Andersen elder
- 87 **Az egyház helyes neve**
Russell M. Nelson elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 90 **Próbálok, próbálok, próbálok**
Henry B. Eyring elnök
- 93 **Az apa**
Brian K. Ashton
- 97 **Magunkra venni Jézus Krisztus nevét**
Robert C. Gay elder
- 101 **Akarsz-e meggyógyulni?**
Matthew L. Carpenter elder
- 104 **Válasszatok magatoknak még ma!**
Dale G. Renlund elder
- 107 **Elérkezett az idő**
Jack N. Gerard elder
- 110 **Lelkeket terelgetni**
Gary E. Stevenson elder
- 113 **Példás utolsó napi szentekké válni**
Russell M. Nelson elnök

- 64 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői**
- 115 **Konferenciai történetek tárgymutatója**
- 116 **Az egyház hírei**
- 121 **Jöjj, kövess engem! - Az elderek kvóruma és a Segítőegylet számára**

188. félévi általános konferencia

2018. október 6., szombat délelőtt, általános ülés

Levezeti Henry B. Eyring elnök
Nyitóima: Craig A. Cardon elder
Záróima: Adilson de Paula Parrella elder
Zene: Templom téri Tabernákulum kórus; vezényel Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísér Brian Mathias és Richard Elliott: Vezess minket, Jehova! *Himnuszok*, 39. sz.; A hajnal kél. *Himnuszok*, 1. sz., átd. Wilberg; "If I Listen with My Heart," DeFord, átd. Murphy; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.; Isten szent tervét követem. *Gyermekek énekeskönyve*, 86., átd. Hofheins; Fel, szentek, fel! *Himnuszok*, 19. sz., átd. Wilberg.

2018. október 6., szombat délután, általános ülés

Levezeti Dallin H. Oaks elnök
Nyitóima: Sharon Eubank
Záróima: Joni L. Koch elder
Zene: a Provóban található Misszionáriusképző Központ összevont kórusa; vezényel Ryan Eggett és Elmo Keck; orgonán kísér Linda Margetts és Bonnie Goodliffe: Most minden nemzet jól figyeljen! *Himnuszok*, 167. sz., átd. Schank; dalegyveleg: Bátor leszek. *Gyermekek énekeskönyve*, 85., és Jézus Krisztus egyháza. *Gyermekek énekeskönyve*, 48., átd. Warby; Elhívtak. *Himnuszok*, 161. sz.; Izráel nagy reménysége. *Himnuszok*, 151. sz., átd. Schank.

2018. október 6., szombat este, általános női ülés

Levezeti Jean B. Bingham
Nyitóima: Memnet Lopez
Záróima: Jennefer Free
Zene: a utah-i Pleasant Grove cövekeiből érkező fiatal nők kórusa; vezényel Tracy Warby; orgonán kísér Bonnie Goodliffe: Urunk hú gyermekei. *Himnuszok*, 24. sz., átd. Warby; "This Is the Christ," Faust, Pinborough, és Moody; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; Hirdetjük igazságát. *Gyermekek énekeskönyve*, 92., átd. Warby.

2018. október 7., vasárnap délelőtt, általános ülés

Levezeti Henry B. Eyring elnök
Nyitóima: Allan F. Packer elder
Záróima: Donald L. Hallstrom elder
Zene: Templom téri Tabernákulum kórus; vezényel Mack Wilberg; orgonán kísér Richard Elliott és Andrew Unsworth: Örvendj Királyodban. *Himnuszok*, 30. sz.; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz., átd. Wilberg; Válassz jól! *Himnuszok*, 154. sz., átd. Wilberg; Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.; "His Voice as the Sound," amerikai népdal, Walker, átd. Wilberg; "It Is Well with My Soul," Spafford és Bliss, átd. Wilberg.

2018. október 7., vasárnap délután, általános ülés

Levezeti Dallin H. Oaks elnök
Nyitóima: Gary B. Sabin elder
Záróima: Michael John U. Teh elder
Zene: Templom téri Tabernákulum kórus; vezényel Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonán kísér Andrew Unsworth és Brian Mathias: "In Hymns of Praise," *Hymns*, no. 75,

átd. Murphy; Hiszek Krisztusban. *Himnuszok*, 76. sz., átd. Wilberg; Dicsőség Istennek! *Himnuszok*, 29. sz.; "Our Prayer to Thee," Nelson és Parry, átd. Wilberg.

Konferenciái beszédek az interneten

Az általános konferenciái beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon, ahol ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is rendelkezésre állnak. Általános konferenciával kapcsolatos információk fogyatékkal élő egyháztagok számára is hozzáférhető formátumban a disability.lds.org honlapon található.

Borító

Elülső: *A Világ Világossága* (2015).
Készítette: Walter Rane. Másolni tilos!
Hátsó: a fényképet készítette Cody Bell

Konferenciái fényképek

A Salt Lake Cityben készült fényképeket Cody Bell, Janae Bingham, Mason Coberly, Weston Colton, Brian Nicholson, Leslie Nilsson, Matt Reier és Christina Smith készítette.

2018. NOVEMBER XXVI. ÉVFOLYAM 11. SZÁM
LIAHONA 14953 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, Henry B. Eyring

A Tizenkét Apostol Kvóruma: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong, Ulisses Soares

Főszerkesztő: Randy D. Funk

Tanácsadók: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Becky Craven, Sharon Eubank, Cristina B. Franco, Donald L. Hallstrom, Larry S. Kacher, Erich W. Kopischke, Lynn G. Robbins

Ügyvezető igazgató: Richard I. Heaton

Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg

Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Francisca Olson

Alkotói és szerkesztői csoport: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirik, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Selu, Chakell Wardleigh, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Árulat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Marissa M. Smith

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy R. Barker

Fordítás: Mecséri Olivér

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az

Ugyfélszolgálaton keresztül lehetséges.

Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950

Telefonszám: +49 6172 4928 33/34

Ímél: orderseu@ldschurch.org

Online Store internetes áruháza: store.lds.org

Az előfizetés éves díja: 4,60 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be, vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímélben: liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és „iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt, fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi, japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar, malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz, örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano, szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)
© Intellectual Reserve, Inc., 2018. All rights reserved. Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a *Liahonában* megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Fl. 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; ímélben: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2018 Vol. 26 No. 11. LIAHONA (USPS 311-480) Hungarian (ISSN 1085-3847) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover, MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betűrendben

Andersen, Neil L., 83
Ashton, Brian K., 93
Ballard, M. Russell, 71
Bangerter, Steven R., 15
Bednar, David A., 21
Bowen, Shayne M., 80
Brough, M. Joseph, 12
Carpenter, Matthew L., 101
Christofferson, D. Todd, 30
Cook, Quentin L., 8
Cordon, Bonnie H., 74
Craig, Michelle D., 52
Davies, Dean M., 34
Eyring, Henry B., 28, 58, 90
Franco, Cristina B., 55
Gay, Robert C., 97
Gerard, Jack N., 107
Gong, Gerrit W., 40
Holland, Jeffrey R., 77
Jones, Joy D., 50
Nelson, Russell M., 6, 68, 87, 113
Oaks, Dallin H., 25, 61
Pieper, Paul B., 43
Rasband, Ronald A., 18
Renlund, Dale G., 104
Soares, Ulisses, 37
Stevenson, Gary E., 110
Uchtdorf, Dieter F., 46

Tárgymutató

aktivizálás, 110
áldozat, 55
állhatatosság, 30, 83
anyaság, 58, 61, 68
barátkozás, közösségbe
fogadás, 37
barátság, 37, 74
békesség, 18, 77, 83
bizonyosság, 80
bűnbánat, 25, 101, 104
család, 6, 8, 15, 25, 58, 61, 113
családi est, 8
egyéni érték, 74, 97
egyház neve, 87, 113
félelem, 18, 101
feltámadás, 71, 93
fiatalok, 74
gyermek, 15, 25, 61
gyógyulás, 46, 83, 97, 101
hagyományok, 15
halál, 71
halandóság előtti lét, 93
hit, 6, 15, 18, 21, 25, 30, 40, 52, 83, 90, 104, 113
igazság, 25, 107
ima, 58
isteni természet, 68
ítélkezés, 97
Izrael háza, 68
Izrael összegyűjtése, 21, 68, 74, 80
Jézus Krisztus, 6, 8, 12, 15, 18, 21, 25, 30, 34, 37, 40, 43, 46, 50, 52, 55, 58, 71, 74, 77, 80, 83, 87, 90, 93, 97, 101, 104, 107, 110, 113
Joseph Smith, 34, 52, 80, 107
jószerűség, 55, 58, 90
kedvesség, 61
kegyelem, 40, 52, 97
keresztelés, 43
kinyilatkoztatás, 18, 34, 80
követni a prófétát, 34
kreativitás, 40
látószög, 68, 109
lélekvilág, 71

média, 68
megbékélés, 77
megbocsátás, 12, 77
megpróbáltatás, 12, 18, 30, 46, 55, 71, 83, 101
megtérés, 8, 21, 30, 37, 80
megtértek megtartása, 37
Mennyei Atya, 25, 40, 93, 104
Mormon könyve, 34, 68, 80
otthon, 6, 8, 15, 18, 21, 58, 113
önrendelkezés, 25, 104
öröm, 12, 40, 46
példa, 113
prioritások, 107
próbatételek, 83, 90
próféták, 18, 34
remény, 46, 90
sabbat, 8
Segítőegylet, 68
sugalmazások, 52
szabadítási terve, 25, 61, 71, 93, 104
szentírás-tanulmányozás, 8, 37, 58
Szentlélek, 18, 43, 80, 93
szeretet, 18, 37, 40, 46, 50, 55, 58, 61, 74, 77, 90, 93, 97, 110
szolgálat, 37, 40, 50, 52, 55, 74, 97
szolgálattétel, 37, 40, 46, 50, 68, 74, 77, 97, 110
szövetségek, 30, 43, 80, 107
szülői mivolt, 15, 61
tananyag, 6, 8, 113
tanítás, 15, 58, 68
tanítványság, 12, 43, 46, 52
tanulás, 58, 113
technológia, 61
templomi munka, 68, 113
templomok, 18, 34, 113
tökéletesség, 40
úrvacsora, 8, 43, 90
üldöztetés, 83
visszaállítás, 87

A 188. félévi általános konferencia kiemelkedő üzenetei és mozzanatai

Az általános konferencián ismét lényegi változtatások bejelentésére került sor. Bár a bejelentések ez alkalommal mások voltak, a mögöttük meghúzódó szándék ugyanaz maradt: Isten prófétája sürgetőnek érzi, hogy felkészítsen minket az Úr második eljövetelére, és arra kér minket, hogy erősítsük meg a Mennyei Atyánkba és az Ő Fiába, Jézus Krisztusba vetett hitünket.

Az alábbiakban felsorolunk néhány olyan kulcsfontosságú kérést és ígéretet, melyet Russell M. Nelson elnök a konferencia során kihangsúlyozott.

Tegyétek szentebbé az otthonot!

Nyitóbeszédében Nelson elnök felhívta a figyelmet annak szükségességére, hogy az életünkben változtatásokat eszközölve az evangéliumi tanulás központjává tegyük az otthonunkat. „Eljött az ideje az otthonközpontú egyháznak, megtámasztva mindazzal, ami a gyülekezeti,

egyházközségi és cöveki épületeinkben történik.”

- Olvassátok el az otthonra vonatkozó javasolt változtatásokat, valamint az ezeket alátámasztó egyházi módosításokat (lásd 8. oldal).
- További információk: Változtatások, amelyek segítenek egyensúlyba hozni az evangélium tanulmányozását otthon és az egyházban (117. oldal).

Hagyjátok magatok mögött a világot!

Nelson elnök az általános női ülésen azt a felhívást intézte a nővérekhez, hogy vegyenek részt abban, ami „a legnagyszerűbb ügy... ma a világon”. Ezt ígérte: „Együtt mindenre képesek vagyunk, amit Mennyei Atyánk elvár tőlünk, hogy felkészítsük a világot az Ő Szeretett Fiának második eljövetelére.”

- Olvassátok el Nelson elnöknek a nővérekhez intézett négy felhívását (lásd 68. oldal).

Állítsátok vissza az Úr egyházának helyes nevét!

Nelson elnök felszólította az egyháztagokat, hogy azon a néven nevezék a Szabadító egyházát, amelyet a Szabadító adott neki. „Ígéretemet teszem nektek, hogy ha megtesszük a tőlünk telhető legtöbbet, hogy visszaállítsuk az Úr egyházának helyes nevét, akkor Ő, akinek az egyháza ez, olyan hatalmat és áldásokat áraszt majd az utolsó napi szentekre, amelyet még nem tapasztaltunk.”

- Olvassátok el Nelson elnöknek az egyház nevére vonatkozó utasításait (lásd 87. oldal).

Látogassatok el az Ő szent házába!

Nelson elnök a konferencia zárásaként 12 új templomot jelentett be, és azt a felhívást intézte hozzánk, hogy látogassunk el „rendszeresen... az Ő szent házába”. Azt mondta: „Megígérem nektek, hogy ha áldozatokat hoztok azért, hogy az Ő templomai-ban szolgáljatok és hódoljatok, akkor az Úr elhozza azokat a csodákat, amelyekre tudja, hogy szükségetek van.”

- Nézzétek meg, hol helyezkednek majd el a bejelentett templomok (lásd 113. és 116. oldal).

Russell M. Nelson elnök

Nyitóbeszéd

Eljött az ideje az otthonközpontú egyháznak, megtámogatva mindazzal, ami a gyülekezeti, egyházközségi és cöveki épületeinkben történik.

Drága fivéreim és nővéreim! Nagyon vártuk már, hogy újra összegyűlhessünk veletek az egyház ezen októberi általános konferenciáján. Szívélyes üdvözetünkkel köszöntünk ma mindnyájukat. Mély-séges hálát érzünk támogató imáitokért. Érezzük ezek hatását. Köszönjük!

Hálásak vagyunk azért is, hogy komoly erőfeszítésekkel igyekeztek a hat hónappal ezelőtti általános

konferencián elhangzott tanácsot követni. Cövekelnökségek világszerte igyekeztek az elderek kvórumainak újjászervezéséhez szükséges kinyilatkoztatásra szert tenni. Ezen kvórum férfiai – elkötelezett segítőegyleti nővéreinkkel közösen – szorgalmasan igyekeznek, hogy egy magasztosabb, szentebb módon nyújtsanak szolgálattételt a fivéreinknek és nővéreinknek. Megihlet bennünket a jóságotok,

valamint a különleges erőfeszítéseitek, hogy elhozzátok a Szabadító szeretetét a családotokba, az ismerőseitekhez és a barátaitokhoz, valamint hogy úgy nyújtsatok nekik szolgálattételt, ahogy azt Ő tenné.

Az áprilisi konferencia óta Nelson nővér és én négy földrészen és a tenger szigetein találkoztunk az egyház tagjaival. Jeruzsálemtől Hararéig, Winnipegből Bangkookig megtapasztaltuk nagyszerű hiteteket és a bizonyosságotok erejét.

Túláradó örömmel láttuk azon fiatalok számát, akik csatlakoztak az Úr fiatalokból álló seregéhez, hogy segítsenek a szétszórt Izrael egybegyűjtésében.¹ Köszönetet mondunk

nektek ezért! Miközben továbbra is igyekeztek eleget tenni a fiatalokhoz szóló világméretű áhítat során említett felkérésemnek, ti egy mércét állítottok fel nekünk, amit mi, többiek követhetünk! És micsoda nagyszerű munkát végeztek, ti, fiatalok!

Az elmúlt években mi, az egyház elnöklő tanácsai egy alapvető fontosságú kérdéssel küszködtünk: hogyan tudnánk elvinni az evangéliumot annak egyszerű tisztaságában, valamint a szertartásokat azok örökkévaló hatóerejével Isten *minden* gyermekéhez?

Utolsó napi szentekként megszoktuk, hogy az „egyházra” olyasvalamiként gondolunk, ami a gyülekezeti házakban zajlik – az

otthonokban történtek pedig megtámogatják mindezt. Át kell alakítanunk ezt a mintát! Eljött az ideje az *otthonközpontú egyháznak*, megtámogatva mindazzal, ami a gyülekezeti, egyházközségi és cöveki épületeinkben történik.

Ahogy az egyház világszerte egyre kiterjedtebbé válik, számos egyháztág él olyan helyen, ahol nincsen kápolnánk – és belátható időn belül talán nem is lesz. Emlékszem egy családra, akiknek – pont ilyen körülményekből adódóan – az otthonukban kellett gyűléseket tartaniuk. Megkérdeztem az édesanyját, milyen volt a saját otthonában részt venni az istentiszteleten. Így felelt: „Nekem nagyon tetszik! A

férfjem most már tisztább nyelvezetet használ otthon, mivel tudja, hogy minden vasárnap itt fogja megáldani az úrvacsorát.”

Régóta célkitűzése az egyháznak, hogy minden tagjának segítsen megerősíteni az Urunkba, Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitet, hogy segítsen nekik Istennel szövetségeket kötni és azokat betartani, valamint megerősíteni és egymáshoz pecsételni a családjukat. Napjaink bonyolult világában ez nem egyszerű feladat. Az ellenség egyre nagyobb mértékben támadja a hitet, valamint minket és a családjunkat. A lelki túléléshez ellenstratégiákra és megelőző tervekre van szükség. Ennek

megfelelően most olyan szervezeti átalakításokat szeretnénk eszközölni, melyek tovább erősítik majd az egyháztagjainkat és családjukat.

Az egyházi vezetők már évek óta dolgoznak egy központi tananyagon, amely megerősíti a családokat és az egyéneket, méghozzá úgy, hogy egy *otthonközpontú és az egyház által támogatott* terv segítségével tanulják a tant, erősítik a hitet és alakítanak ki nagyobb mértékű személyes hódolatot. A most bejelentésre kerülő változtatások kiegészítik az utóbbi évek során tett erőfeszítéseinket is, hogy megszenteljük a sabbatot – hogy gyönyörűséggé, valamint az Isten iránti szeretetünk személyes jelévé tegyük azt.

Ma reggel egy újfajta egyensúlyt és kapcsolatot fogunk elétek tárni az otthoni és az egyházbéli evangéliumi tanítás között. Mindannyian személy szerint felelősek vagyunk a saját lelki fejlődésünkért. A szentírások továbbá világosan kijelentik, hogy az elsődleges felelősség a szülőké, hogy gyermekeiknek megtanítsák a tant.² Az egyház feladata az, hogy minden egyes tagját segítse abban az istenileg meghatározott célban, hogy gyarapítsa a saját evangéliumi tudását.

Quentin L. Cook elder most el fogja magyarázni ezeket a fontos változásokat. Az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma Tanácsának minden tagja egységesen támogatja ezt az üzenetet. Hálával ismerjük el az Úrtól jövő sugalmazást, melynek hatására kialakultak a Cook elder által most ismertetendő tervek és eljárások.

Drága fivéreim és nővéreim! Tudom, hogy Isten él! Jézus a Krisztus! Ez az Ő egyháza, melyet az Ő alázatos szolgálóinak adott jövendölések és kinyilatkoztatások által irányít. Erről teszem bizonyúságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson és Wendy W. Nelson: *Izrael nagy reménysége* (Világméretű áhitat fiataloknak, 2018. jún. 3.). HopeofIsrael.Lds.org.
2. Lásd Tan és szövetségek 93:40; Mózes 6:58–62.

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Mély és tartós megtérés Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz

Célunk, hogy oly módon hozzuk egyensúlyba az egyházi és az otthoni élményeket, amely nagyban növeli majd a hitet és a lelkiséget, valamint elmélyíti a megtérést.

Ahogy azt Russell M. Nelson elnök oly gyönyörűen és válasz-tékosan felvezette, az egyházi vezetők régóta dolgoznak azon, hogy az egyháztagok „*egy otthonközpontú és az egyház által támogatott* terv segítségével tanulják a tant, erősít[sék] a hitet és alakít[s]anak ki nagyobb mértékű személyes hódolatot”. Majd Nelson elnök bejelentett egy változást annak érdekében, hogy „*egy újfajta egyensúlyt és kapcsolatot [érjünk el] az otthoni és az egyházbéli evangéliumi tanítás között*”¹.

Ahhoz, hogy megvalósítsuk ezen célkitűzéseket – amelyeket Russell M. Nelson elnök kifejtett, és amelyek az ő irányításával, valamint az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma Tanácsának döntése alapján készültek –, a vasárnapi gyűlések rendjét 2019 januárjától a következőkben vázoltak szerint átalakítjuk.

Vasárnapi gyűlések rendje

A vasárnapi egyházi gyűlések egy 60 perces úrvacsorai gyűlésből állnak

majd minden vasárnap, a Szabadító, az úrvacsora szertartása, valamint lelki üzenetek köre összpontosulva. Az osztályokra bontáshoz szükséges idő után az egyháztagok egy 50 perces tanításon vesznek majd részt, amely minden vasárnap váltakozik:

- Vasárnapi Iskolát a hónap első és harmadik vasárnapján tartunk.
- A papsági kvórumok, a Segítőegylet és a Fiatal Nők gyűlései a második és a negyedik vasárnapon kerülnek megtartásra.
- Az ötödik vasárnapon a gyűlés a püspök irányítása alatt zajlik majd.

Az Elemi minden héten ugyanezen 50 perces időtartamban kerül megtartásra, és éneklést, illetve tanítást fog tartalmazni.

A vasárnapi gyűlések rendjére vonatkozóan az egyház felső vezetése már hosszú évek óta tudatában van, hogy néhány becses egyháztagunk számára a háromórás vasárnapi

istentisztelet nehézséget jelent. Ez különösen igaz a kisgyermekes szülőkre, az elemis gyermekekre, az idős egyháztagokra, az új megtértekre és másokra.²

Ez a változtatás azonban jóval többről szól, mint csupán a vasárnapi istentisztelet lerövidítése. Nelson elnök hálás szívvel látja, mennyi minden megvalósul a korábbi felkérések iránt mutatott hithűségetek eredményeképpen. Ő és az egyház teljes vezetése azt kívánja, hogy a szülőknél, a gyermekeknek, a fiataloknak, az egyedülállóknak, az időseknek, az új megtérteknél és a misszionáriusok által tanított embereknek is nagyszerűbb evangéliumi örömben legyen része az otthonközpontú, az egyház által támogatott, kiegyensúlyozott erőfeszítésen keresztül. Az e módosításhoz és a többi közelmúltbeli változtatáshoz kapcsolódó áldások és célok között szerepelnek a következők:

- A Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz való megtérés elmélyítése, valamint a Beléjük vetett hit megerősítése.
- Az egyének és a családok megerősítése egy olyan otthonközpontú, az egyház által támogatott tananyag révén, amely hozzájárul az örömteli evangéliumi élethez.

- A sabbat napjának tiszteletben tartása, az úrvacsora szertartására összpontosítva.
- Mennyei Atyánk minden gyermekének segítése – a fátyol mindkét oldalán – a misszionáriusi munka, valamint a templom szertartásainak, szövetségeinek és áldásainak elnyerése révén.

Otthonközpontú, az egyház által támogatott evangéliumi tanulás

Ez a vasárnapi időbeosztás több időt hagy az otthoni est és az otthoni evangéliumtanulmányozás számára vasárnap vagy bármilyen más időpontban, az egyének és a családok döntése szerint. Családi tevékenységi estet lehet tartani hétfőn vagy más alkalommal is. Ebből az okból adódóan a vezetők továbbra se szervezzenek egyházi gyűléseket és tevékenységeket hétfő estére. Az otthoni estekre, az evangéliumi tanulmányozásra és a tevékenységekre fordított egyéni és családi időt azonban az egyéni körülményekhez lehet igazítani.

A családi és egyéni otthoni evangéliumtanulmányozást jelentősen gazdagítani fogja az összehangolt tananyag és az új *Jöjj, kövess engem!* című forrásanyag egyének és családok számára,

amely összhangban lesz a Vasárnapi Iskolában és az Elemiben tanítottakkal.³ Januártól az egyház vasárnapi iskolai osztályai – mind a fiataloknál, mind a felnőtteknél –, valamint az Elemi osztályai is az Újszövetséget tanulmányozzák majd. Az új otthontanuló *Jöjj, kövess engem!* forrásanyag egyének és családok számára – mely szintén az Újszövetséggel foglalkozik – úgy készült, hogy segítsen az egyháztagoknak az otthoni evangéliumtanulmányozásban. Ezt írja: „Ez a forrásanyag az egyházban lévő minden egyén és család számára készült. Célja az, hogy segítsen nek[ünk] az evangélium jobb megismerésében – akár egyénileg, akár a család[unkkal]. [...] Az [ezen új] forrásanyagban található vázlatok heti... ütemezéshez igazodnak.”⁴

Az egyházban tanított új elemis *Jöjj, kövess engem!* leckék ugyanezt a heti ütemezést követik majd. Az első és harmadik vasárnapon a felnőttek és a fiatalok vasárnapi iskolai osztályai úgy lesznek összehangolva, hogy támogassák az új *Jöjj, kövess engem!* otthoni forrásanyagot. A második és negyedik vasárnapon a felnőttek a papsági és a segítőegyleti gyűléseken továbbra is az egyházi vezetők tanításait fogják tanulmányozni, különös hangsúlyt fektetve a mai próféták aktuális

üzeneteire.⁵ A Fiatal Nők és az ároni papsághoz tartozó fiatal férfiak ezeken a vasárnapokon evangéliumi témákat tanulmányoznak majd.

Az új otthonlanul forrásanyag tartalmaz „ötletek[et] a családi szentírás-tanulmányozáshoz és a családi esthez” is.⁶ A heti vázlatok hasznos tanulmányi ötletekkel és tevékenységekkel szolgálnak az egyének és családok számára.

A *Jöjj, kövess engem!* forrásanyag egyének és családok számára számos illusztrációt is tartalmaz, melyek segítenek az egyéni és családi tanulás gazdagításában, különösen a gyermekekre nézve.⁷ Ezt az új forrásanyagot minden háztartás ez év decemberéig meg fogja kapni.

Nelson elnök a januárban az egyház tagjaihoz intézett legelső üzenetével kezdve folyamatosan arra int bennünket, hogy a szövetség ösvényén járva készüljünk Jézus Krisztus második eljövételére.⁸

A világban uralkodó állapotok egyre inkább megkövetelik tőlünk a mindinkább elmélyülő személyes megtérést és az egyre erősödő hitet Mennyei Atyánkban, valamint Jézus Krisztusban és az Ő engesztelésében. Az Úr sort sorra adva felkészített bennünket a jelenlegi veszedelmes időkre. Az elmúlt évek során az Úr irányításával számos összefüggő, alapvető aggodalmat is kihangsúlyoztunk, mint például:

- A sabbat napjának, valamint az úrvacsora szertartásának tiszteletben tartása, amely ismét hangsúlyt

kapott az utóbbi három évben.

- A püspök irányítása alatt a megerősített elderek kvóruma és Segítőegylet az egyház célkitűzésére és Istentől kapott feladataira összpontosít⁹, valamint arra, hogy segítse az egyháztagokat szent szövetségek megkötésében és betartásában.
- A magasztosabb és szentebb módon történő szolgálattételt örömmel alkalmazzák.
- A végcélrt tartva szem előtt a templomi szövetségek és a családtörténeti szolgálat a szövetség ösvényének fontos részévé válik.

A ma reggel bejelentett változtatás további példája a napjaink kihívásaira adott útmutatásnak.

Az egyház hagyományos tananyaga nagy hangsúlyt fektetett a vasárnapi egyházi élményre. Tudjuk, hogy ha jobb a tanítás és lelki felkészültebbek az osztály tagjai, akkor jobb a vasárnapi egyházi élmény is. Áldottak vagyunk, hogy a Lélek gyakran növeli és erősíti a megtérést az egyházi környezetben.

Az új, otthonközpontú és az egyház által támogatott tananyagnak erőteljesebb hatást kell gyakorolnia a családi vallásos gyakorlatra és viselkedésre, valamint a személyes vallásos gyakorlatra és viselkedésre. Tudjuk, milyen lelki hatás és milyen mély és tartós megtérés érhető el az otthoni környezetben. Évekkel ezelőtt egy tanulmány megállapította, hogy a fiatal férfiak és nők számára a Szentlélek hatása leggyakrabban az otthon végzett személyes szentírás-tanulmányozáshoz és imához köthető. Célunk, hogy oly módon hozzuk egyensúlyba az egyházi és az otthoni élményeket, amely nagyban növeli majd a hitet és a lelkiiséget, valamint elmélyíti a megtérést Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz.

A módosítás ezen otthonközpontú, egyház által támogatott része elég rugalmas ahhoz, hogy minden egyén és család saját maga határozza meg imádságos lélekkel, hogyan és mikor vezet be. Annak ellenére például, hogy ez hatalmas áldást jelent majd minden család számára, a helyi igények

alapján teljesen helyénvaló lehet a fiatal egyedülálló, egyedülálló felnőttek, egyedülálló szülők, részben egyháztag családok, új egyháztagok¹⁰ és mások számára, hogy közösen összegyűljenek a szokásos vasárnapi istentiszteleten kívül, hogy élvezzék az evangéliumi társaságot és erősödjenek az otthonközpontú, egyház által támogatott forrásanyag közös tanulmányozása révén. Ezt a hivatalos kereteken kívül tehetik azok, akik szeretnék.

A világ számos részén döntenek úgy az emberek, hogy a szokásos vasárnapi istentisztelet után még maradnak, hogy kötetlenül beszélgessenek. Semmi sincs a bejelentett változtatásban, ami bármilyen módon is ütközne e csodás és hasznos gyakorlattal.

Az egyháztagok sabbatra való felkészülését elősegítendő már most is számos egyházközösség küld hétközi tájékoztató elektronikus, szöveges vagy közösségimédia-üzenetet. A változtatás fényében határozottan ajánljuk ezt a fajta kapcsolattartást. Ezek a meghívók emlékeztetik majd az egyháztagokat a vasárnapi gyűlések ütemezésére az adott héten, beleértve a heti tanítás témáját, illetve támogatják a folyamatos otthoni evangéliumi beszélgetéseket. A vasárnapi felnőtt gyűlések továbbá szintén olyan információt biztosítanak majd, mely összeköti a heti egyházi és otthoni tanulmányozást.

Az úrvacsorai gyűlés és a tanóra imádságos megfontolást kíván majd annak biztosításához, hogy az elsődleges lelki szükségletek a szervezési feladatok elé kerüljenek. A legtöbb kihirdetnivaló például megjelenhet a hétközi meghívóban vagy egy nyomtatott programon. Míg az úrvacsorai gyűlés során nyitó- és záróima is szükségeltetik, a második gyűlésnél elegendő csak egy záróima.¹¹

Ahogy korábban is említésre került, az új vasárnapi ütemezés majd csak 2019 januárjával kezdődik. Ennek számos oka van. A két legfontosabb: először is, hogy legyen idő szétosztani a *Jöjj, kövess engem!* forrásanyagot az egyének és a családok számára, másodszor pedig, hogy a cövekelnököknek és a püspököknek legyen idejük úgy

átszervezni a gyűlések beosztását, hogy minél több egyházközség tudjon a nap korábbi időszakában összegyűlni.

Amikor a vezetők kinyilatkoztatásra törekedtek, az elmúlt évek során kapott útmutatás mind arról szólt, hogy erősítsék meg az úrvacsorai gyűlést, tiszteljék meg a sabbat napját, valamint buzdítsák és segítsék a szülőket és az egyéneket, hogy otthonukat a lelki erő és a gyarapodó hit forrásává tegyék – az öröm és a boldogság helyévé.

Rendkívüli áldások

Mit jelentenek ezek a változtatások Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai számára? Meggyőződésünk, hogy az egyháztagok rendkívüli áldásokat kapnak majd. A vasárnap lehet az evangéliumi tanulás és tanítás napja az egyházban és otthon is. Amikor az egyének és a családok családi tanáccsal, családtörténettel, szolgálattétel, szolgálattal, személyes hódolattal, valamint örömteli családi programokkal töltik az idejüket, a sabbat napja valóban gyönyörűség lesz.

Az egyik brazil család egy olyan cöveknek a tagja, ahol az új otthoni *Jöjj, kövess engem!* forrásanyagot kipróbálták. Fernando, az apa – aki visszatért misszionárius, és feleségével, Nancyvel négy kisgyermeket nevel – azt mondta: „Amikor a *Jöjj, kövess engem!* program elindult a cöveünkben, nagyon izgatott voltam, és azt gondoltam: »Most majd megváltozik az, ahogyan otthon a szentírásokat tanulmányozzuk.« Így is lett nálunk, sőt, egyházi vezetőként láttam, hogy mások otthonában is. [...] Segített abban, hogy valóban beszéljünk otthon a szentírásokról. A feleségemmel jobban megértettük a tanulmányozott témát. [...] Segített nekünk..., hogy gyarapodjon az evangéliumi ismeretünk, valamint gazdagodjon a hitünk és a bizonyosságunk. [...] Bizonyosságomat teszem..., hogy tudom, hogy az Úr sugalmazta mindezt, hogy a szentírásokban található tantételek és tanok következetes és hatékony tanulmányozása nagyobb hitet, bizonyosságot és világosságot eredményezzen a családok számára... ebben az egyre inkább bukott világban.”¹²

A világszerte végzett próbatesztek során az új *Jöjj, kövess engem!* otthoni forrásanyag igen kedvező fogadtatásban részesült. Sokan számoltak be arról, hogy a szentírások pusztán olvasásától eljutottak azok valódi tanulmányozásáig. Általános érzés volt az, hogy az élmény gyarapította a hitet, és csodás hatással volt az egyházközségre.¹³

Mély és tartós megtérés

E változások célja az, hogy mély és tartós megtérést eredményezzenek a felnőttek és a felnövekvő nemzedék számára. Az egyének és családok részére létrehozott forrásanyag rámutat: „Minden evangéliumi tanulás és tanítás célja az, hogy elmélyítse megtérésünket, és segítsen Jézus Krisztushoz hasonlóbbá válnunk. [...] Ez azt jelenti, hogy Krisztusra hagyatkozunk a szívünk... megváltoztatásában.”¹⁴ Ezt segíti elő, ha „messze túlnyúl[unk] az osztályterem falain – az egyén szívébe és otthonába. Következetes, mindennapos erőfeszítést kíván az evangélium megértése és az annak megfelelő életvitel terén. A valódi megtéréshez a Szentlélek hatása szükséges.”¹⁵

A mély és tartós megtérés legfontosabb célja és legfőbb áldása az, hogy érdemesen elnyerjük a szövetség ösvényének szövetségeit és szertartásait.¹⁶

Bízunk abban, hogy közösen tanácskozva és kinyilatkoztatásra törekedve vezetitek be ezeket a változtatásokat – miközben nem tekintetek túl a célon, és nem próbáljátok meg túlszabályozni az egyéneket és a családokat. Bővebb tájékoztatást is fogtok kapni hamarosan, többek között egy első elnökségi levél és csatolmány formájában.

Tanúságomat teszem nektek, hogy az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma Tanácsának mérlegelése során a templomban, valamint miután szeretett prófétánk kinyilatkoztatásért folyamodott az Úrhoz, hogy előreléphetünk ezekkel a változtatásokkal, mindenki erőteljes megerősítést kapott. Russell M. Nelson az élő elnökünk és prófétánk. A mai napon tett bejelentések mélyreható áldásokkal járnak majd mindazok számára, akik lelkesen fogadják ezeket a változtatásokat és a Szentlélek útmutatására törekednek. Közelebb kerülünk majd Mennyei Atyánkhoz és Urunkhoz, Jézus Krisztushoz, akiknek én szilárd tanúja vagyok. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Bevezető gondolatok. *Liahóna*, 2018. nov. 8.
2. Annak is tudatában vagyunk, hogy a társadalomban általánosságban a tájékoztatással, az oktatással, sőt még a szórakoztatással kapcsolatos események is jelentősen lerövidültek.

3. E tananyag elektronikusan és nyomtatásban is elérhető lesz.
4. *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* (2019). vi.
5. Lásd *Jöjj, kövess engem! – Az elderek kvóruma és a Segítőegylet számára. Liahóna*, 2018. máj. 140. A második és harmadik vasárnap helyett az általános konferencia üzenetek megbeszélésére a második és negyedik vasárnapon kerül majd sor.
6. Lásd *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára*. 4. Az egyének és családok határozzák meg, hogy az otthoni evangéliumtanulmányozás, az otthoni est és a családi tevékenységek mely része lesz családi est (amelyet sokan már eddig is *otthoni estnek* neveztek). Mivel az egyének és családok hozzák meg ezt a döntést, az *otthoni est* és a *családi est* kifejezéseket egymás szinonimáiként használjuk a bejelentett változtatások során.
7. Lásd *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára*. 29.
8. Lásd Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
9. Lásd 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 2.2. Az Istentől kapott feladatok közé tartozik „az egyháztagok támogatása, hogy Jézus Krisztus evangéliuma szerint tudjanak élni, Izrael egybegyűjtése a misszionáriusi munkán keresztül, a szegényekről és a rászorulókról való gondoskodás, valamint a halottak szabadulásának elősegítése [templomok] felépítésével és a helyettes általi szertartások elvégzésével”. Lásd még Tan és szövetségek 110, amely a létfontosságú kulcsok visszaállításának beszámolóját tartalmazza.
10. Különös figyelmet kell fordítani azokra a gyermekekre, akiknek a szülei nem egyháztagok vagy nem járnak rendszeresen az egyházba. Az egyedülállók és mások egy adott családdal is összegyűlhetnek, ha az minden érintett javára szolgál.
11. Rendes körülmények között a nyitógyakorlatok nem képezik részét a második gyűlésnek.
12. Fernando és Nancy de Carvalho családja, Brazília.
13. A próbatesztben részt vevő egyének és családok átlagosan gyakrabban tanulmányozták az evangéliumot, valamint tartalmasabb szentírás-tanulmányozásban és evangéliumi beszélgetésben volt részük otthon. Arról számoltak be, hogy több kötetlen evangéliumi beszélgetést folytattak a család és az egyházközség tagjaival, és tetszett nekik, hogy ugyanazt a szentírásrészlet tanulmányozták, mint a családjuk. Ez különösen igaz volt a fiatalok esetében.
14. *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára*. v.; lásd még 2 Korinthusbeliek 5:17.
15. *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára*. v.
16. Lásd Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. 7.

M. Joseph Brough

második tanácsos a Fialat Férfiak Általános Elnökségében

Emeld fel a fejedet és örvendezz!

Ha az Úr módján nézünk szembe a nehéz dolgokkal, felemelhetjük a fejünket és örvendezhetünk.

1981-ben az édesapámmal és két közeli barátommal egy alaszakai kalandtúrára mentünk. Egy távoli tóhoz akartunk eljutni, és megmászni néhány gyönyörű magaslatot. Annak érdekében, hogy minél kevesebb csomagot kelljen útközben cipelnünk, a felszerelésünket dobozokba csomagoltuk, azokat beborítottuk szivaccsal, majd hosszú, színes szalagokat erősítettünk rájuk, és a tervezett úti célunknál kihajítottuk őket a bozótre-pülőnk ablakán.

Megérkezésünk után hiába kutattunk, legnagyobb rémületünkre nem

találtuk egyik dobozunkat sem. Végül aztán egyet megtaláltunk. Egy mini gáz-tűzhely volt benne, egy ponyva, egy kis édesség, valamint néhány csomag grill-fűszer – hús nélkül. Semmilyen módon nem tudtunk a külvilággal kapcsolatba lépni, és a járatunk visszafelé is csak egy hét múlva volt esedékes.

Két értékes leckét tanultam ebből az élményből. Először is: ne dobd ki az ennilódat az ablakon! Másodszor: néha nehéz dolgokkal kell szembenéznünk.

A nehézségekre gyakorta az első reakciónk az, hogy „miért pont én?”

A miértek utáni kutatás azonban soha nem szünteti meg a nehézséget. Az Úr azt kéri tőlünk, hogy kerekedjünk felül a kihívásokon, és rámutatott, hogy „mindezen dolgok tapasztalatot adnak nek[ünk], és a jav[unk]ra válnak majd”¹.

Néha az Úr kér minket egy-egy nehéz dolog megtételére, néha pedig a saját vagy mások önrendelkezésének használata szüli a kihívásainkat. Nefi megtapasztalta mindkét helyzetet. Amikor Lehi arra kérte a fiait, hogy forduljanak vissza és hozzák el Lábántól a lemezeket, így szólt: „...íme fivérideid zúgolódnak, mondván, hogy nehéz dolog az, amit kívánok tőlük; de lám, ezt nem én kívánom tőlük, hanem ez az Úr parancsolata.”² Egy másik alkalommal pedig Nefi fivérei használták arra az önrendelkezésüket, hogy korlátozzák Nefiét: „...kezeikkel megragadtak, mert íme, nagyon fel voltak háborodva, és megkötöztek kötelekkel, mert arra törekedtek, hogy elvegyék az életemet”³.

Joseph Smith nagy nehézséggel nézett szembe Liberty fogházában. Elérhető segítség hiányában és kétségbeesésében Joseph így kiáltott fel: „Ó Isten, hol vagy?”⁴ Kétségkívül néhányan már éreztünk Josephhez hasonlóan.

Mindenki szembesül nehéz dolgokkal: egy szeretettünk halála, válás, egy tévelygő gyermek, betegség, a hitünk próbái, a munkánk elvesztése vagy bármilyen más probléma.

Örökre megváltoztattak a Tizenketek Kvóruma egyik tagjának, Neal A. Maxwell eldernek ezen szavai, melyek a leukémiával vívott küzdelmei közepette hangoztak el. Ezt mondta: „Éppen eltöprengtem magamban, amikor a következő 9 szónyi útmutatás és bizonyosság ötlött fel az elmémbe: »Azért adtam neked leukémiát, hogy hitelesen taníthasd a népemet.«” Ezután kifejtette, miként áldotta meg őt ez az élmény „rálátás[sal] az örökkévalóság nagy igazságaira. [...] Az ilyesfajta bepillantások az örökkévalóságba segíthetnek nekünk megtenni a következő 100 métert, ami akár nagyon is nehéznek bizonyulhat.”⁵

Szeretnék két dolgot javasolni ahhoz, hogy az örökkévalóságról kapott efféle bepillantások segítségével tudjunk haladni utunkon és legyőzni a

nehéz időket. Úgy kell szembenéznünk a nehézségekkel, hogy először is megbocsátunk másoknak, másodszor pedig átadjuk magunkat Mennyei Atyának.

Megbocsátani azoknak, akik a nehézségünk okozói, és „[megbékülni] Isten akaratával”⁶ nagyon erőt próbáló lehet. Akkor tud fájni a legjobban, amikor a nehézségünket egy családtag, közeli barát vagy akár önmagunk okozzuk.

Fiatal püspökként akkor tanultam meg, mi az a megbocsátás, amikor a cövekelnököm, Bruce M. Cook megosztotta az alábbi történetet. Így mesélte el:

„Az 1970-es évek végén néhány ismerősömmel egy vállalkozásba kezdtünk. Bár semmi törvénybe ütközőt nem tettünk, pár rossz döntés – a gazdasági válsággal karöltve – a vállalkozás bukását eredményezte.

Kártérítés reményében néhány befektető beperelte a céget. Az ügyvédek történetesen a családom püspökségében volt tanácsos. Irtózatosan nehéz volt egy olyan embert támogatnom, aki éppen tönkre akart tenni. Komoly gyűlöletet éreztem irányában, és az ellenségemnek tartottam. Ötéves pereskedés után minden vagyónkat elveszítettük, beleértve az otthonunkat is.

2002-ben a feleségemmel megtudtuk, hogy újrászervezik a

cövekelnökséget, amelyben tanácsosként szolgáltam. Egy rövid időre elutaztunk a felmentést megelőzően, és az út során a feleségem megkérdezte tőlem, hogy kiket választanék tanácsosaimnak, ha engem hívnának el az új cövekelnökként. Nem nagyon akartam erről beszélni, de a feleségem kitartó volt. Végül eszembe ötlött egy név. Aztán a feleségem megemlítette annak az ügyvédnek a nevét, akiről úgy tartottuk, hogy a 20 évvel korábbi megpróbáltatásaink középpontjában állt. Miközben beszélt, a Lélek megerősítette, hogy neki kellene a másik tanácsosomnak lennie. Vajon meg tudnék bocsátani ennek a férfinak?

Amikor David E. Sorensen elder elhívott, hogy cövekelnökként szolgáljak, egy órát adott nekem arra, hogy kiválasszam a tanácsosaimat. Könnyek közt elmondtam neki, hogy ezt az Úr már kinyilatkoztatta nekem. Amint kiejtettem annak az embernek a nevét, a bennem felgyűlt harag, gyűlölködés és utálat egyszerre elpárolgott. Abban a pillanatban megértettem azt a békét, amelyet a megbocsátás eredményez Krisztus engesztelése által.”

Más szavakkal élve, a cövekelnököm „fenntartás nélkül meg is bocsátott” neki, miképp azt az ősi Nefi is tette.⁷ Én

pedig két olyan igazlelkű papsági vezetőnek ismertem meg Cook elnököt és a tanácsosát, akik szerették egymást. El is határoztam, hogy olyan leszek, mint ők.

Évekkel ezelőtt, a szerencsétlenül elsült alaszakai utunk során hamar megtanultam, hogy másokat hibáztatni a körülményeinkért – mint a pilótát, aki szürkületben dobta ki az élelműnköt – nem célravezető. Ugyanakkor, miközben megtapasztaltuk a fizikai kimerültséget, az élelemhiányt, a betegséget, valamint amikor a földön kellett aludnunk egy óriási vihar közepette egyetlen ponyvával a fejünk fölött, megtanultam, hogy „az Istennél semmi sem lehetetlen”⁸.

Fiatalok! Isten nehéz dolgokat vár el tőletek. Egy 14 éves fiatal nő versenyszerűen kosárlabdázott. Arról álmodott, hogy a nővéréhez hasonlóan majd a középiskolai csapatban játszhat. Aztán megtudta, hogy a szüleit elhívták misszióelnökként Guatemalába.

Az érzés után nem sokkal ráébredt, hogy pár iskolai óráját spanyolul tartják majd: egy olyan nyelven, amit még nem beszélt. Az iskolának nem volt egyetlen lány sportcsapata sem. Egy szigorúan őrzött épület 14. emeletén lakott, és mindennek a tetejébe biztonsági okokból még csak el sem hagyhatta egyedül a lakást.

A szülei hónapokig hallgatták, amint álomba sírja magát éjszakánként. Megszakadt érte a szívük! Végül aztán úgy döntöttek, hogy hazaküldik a lányt a nagymamájához, hogy ott járjon középiskolába.

Amikor a feleségem belépett a lányunk szobájába, hogy tájékoztassa a döntésünkről, látta, ahogy a lányunk letérdelve imádkozik, az ágyon pedig egy kinyitott Mormon könyve hever. A Lélek azt súgta a feleségemnek: „minden rendben lesz vele”, és a feleségem csendben elhagyta a szobát.

Soha többé nem hallottuk, hogy álomba sírta volna magát. Elszántan és az Úr segítségével bátran nézett szembe azzal a három évvel.

A missziónk vége felé megkérdeztem a lányomat, hogy szeretne-e teljes idejű missziót szolgálni. Azt válaszolta: „Nem, Apa, én már szolgáltam.”

Részemről ez rendben is volt! Azonban körülbelül hat hónappal később a Lélek a következő gondolattal ébresztett fel éjszaka: „Elhívtam a lányodat, hogy missziót szolgáljon.”

A reakcióm az volt, hogy „Mennyei Atya, ez a lány oly sokat adott már!” A Lélek hamar helyreigazított, és megértettem, hogy a lányom missziós szolgálata az Úr kérése.

Nem sokkal később elvittem a lányomat ebédelni. Az asztalnál megkérdeztem tőle: „Ganzie, tudod, hogy miért vagyunk itt?”

„Igen, Apa – felelte. – Megtudtad, hogy missziót kell szolgálnom. Nem szeretnék, de elmegyek.”

Mivel átadta az akaratát Mennyei Atyának, teljes szívével, lelkével, elméjével és erejével szolgálta Őt. Megtanította az apjának, hogyan kell megtenni egy igen nehéz dolgot.

Russell M. Nelson elnök világméretű, fiataloknak szóló áhítatában nehéz dolgokat kért a fiataloktól. Nelson elnök ezt mondta: „Az ötödik kérésem az, hogy emelkedjete ki a világból, és különbözzete tőle. ...az Úr azt szeretné, ha a kinézetetekben, a beszédetekben, a tetteitekben és az öltözködésetekben is olyanok lennéte, mint Jézus Krisztus igaz tanítványai.”⁹ Ez bizony nehéz lehet, de tudom, hogy meg tudjátok tenni, méghozzá örömmel.

Emlékeztek arra, hogy „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen”¹⁰. Mindazok ellenére, amivel Lehi szembenézett, mégis tudott örülni. Emlékeztek, amikor Ammonia népe miatt Almára „ránehezdedt a bánat”¹¹? Az angyal így szólt hozzá: „Áldott vagy te, Alma; ezért emeld fel a fejedet és örvendezz, mert... hű voltál Isten parancsolatainak betartása terén”¹². Alma egy egyszerű igazságot tanult meg: mindig örvendezhetünk, amikor betartjuk a parancsolatokat. Ne feledjétek, hogy a Moróni kapitány ideje alatt elszenvedett háborúk és kihívások közepette „nem volt boldogabb időszak Nefi népe között”¹³. Tudunk és kellene is örömet találnunk, amikor nehéz dolgokkal nézünk szembe.

A Szabadító is nehéz dolgokkal nézett szembe: „[A] világ... semmit nem érő dolognak tartja; tehát megostorozzák, és ő eltűri, és megütik, és ő eltűri. Igen, leköpdösik, és ő eltűri, szerető kedvessége és hosszútűrése miatt az emberek gyermekei iránt.”¹⁴

E szerető kedvessége miatt szenvedte el Jézus Krisztus az engesztelést. Következésképpen Ő mindannyiunknak azt mondja: „E világon nyomorúságtok léssen; de bízzatok; én [le] győztem a világot.”¹⁵ Krisztus miatt mi is le tudjuk győzni a világot.

Ha az Úr módján nézünk szembe a nehéz dolgokkal, felemelhetjük a fejünket és örvendezhetünk. Ezen szent lehetőséggel élve, hogy bizonyúságot tegyem a világnak, kijelentem, hogy a Szabadítónk él és irányítja az Ő egyházát. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 122:7.
2. 1 Nefi 3:5.
3. 1 Nefi 7:16.
4. Tan és szövetségek 121:1.
5. Neal A. Maxwell, „Revelation,” *First Worldwide Leadership Training Meeting*, Jan. 11, 2003, 6.
6. 2 Nefi 10:24.
7. Lásd 1 Nefi 7:21.
8. Lukács 1:37.
9. Russell M. Nelson: Izrael nagy reménysége (világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.). HopeofIsrael.lds.org.
10. 2 Nefi 2:25.
11. Alma 8:14.
12. Alma 8:15.
13. Alma 50:23.
14. 1 Nefi 19:9.
15. János 16:33.

Steven R. Bangerter elder
a Hetvenektől

Egy nagyszerű munka alapjának lefektetése

A leckék, amelyeket az otthonainkban kialakított hagyományok által tanulunk - legyenek azok bármily kicsik vagy egyszerűek -, egyre fontosabbak a mai világban.

Szülőkként Sionban szent kötelességünk a gyermekeinkben vágyat és elköteleződést ébreszteni Jézus Krisztus evangéliumának öröme, világossága és igazságai iránt. A gyermeknevelés során az otthonainkban hagyományokat alakítunk ki, a családi kapcsolatainkban pedig kommunikációs és viselkedési mintákat hozunk létre. Ebben a folyamatban az általunk kialakított hagyományokon keresztül a jóság olyan erős és rendíthetetlen jellemvonásainak kellene gyermekeinkbe vésődni, melyek elegendő erővel vértetik fel őket ahhoz, hogy szembenézzenek az élet kihívásaival.

A családjunk már jó ideje, egy évről-évre ismétlődő hagyománynak eleget téve, nagyon szeret az észak-kelet utah-i Uintah hegyekben táborozni. 20 mérföldet (32 km-t) utazunk egy kavicsos földúton, amikor is elérünk egy toronymagas kanyonfalakkal övezett gyönyörű zöld völgybe, melyen egy hideg, tiszta vízzel telt folyó hömpölyög keresztül. Minden évben, annak reményében, hogy újra megerősítsük gyermekeink és unokáink szívében az evangéliumi tantételek és gyakorlatok

értékét, Susan és én felkérjük mind a hat fiunkat és családjukat, hogy készüljenek fel egy rövid üzenettel arról a témáról, amit a Krisztus-központú otthon alapja egyik fontos elemének tartanak. Aztán egy félreeső helyen családi áhítatot tartunk, és mindenki megosztja a gondolatait.

Idén az unokáink kövekre írták az üzenetük témáját, majd egyenként

egymás mellé temették a köveket, azt a biztos alapot jelképezve, amelyre a boldog élet épül. Mind a hat üzenetet átszötte az az állandó és örök igazság, hogy Jézus Krisztus ennek az alapnak a szegletköve.

Ésaías szavaival élve: „Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal.”¹ Jézus Krisztus Sion alapjának eme drága szegletköve. Ő volt az, aki ezt nyilatkoztatta ki Joseph Smith prófétának: „Ne fáradjatok bele tehát a jó tevésébe, mert nagyszerű munka alapját fektetitek le. És kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű.”²

A leckék, amelyeket az otthonainkban kialakított hagyományok által tanulunk – legyenek azok bármily kicsik vagy egyszerűek –, egyre fontosabbak a mai világban. Milyen kis és egyszerű dolgok kialakítása fog nagyszerű munkát véghez vinni gyermeink életében?

Nemrégiben Russell M. Nelson elnök egy hatalmas gyülekezethez szolt a kanadai Torontó környékén és szívhez szólóan emlékeztette a szülőket a gyermekeik tanítása iránti szent felelősségükre. A megemlített alapvető felelősségek közül Nelson elnök kiemelte azon kötelességünket szülőkként, hogy megtanítsuk a gyermekeinknek megérteni, miért veszünk az úrvacsorából, mi a jelentősége a szövetségben születésnek, mennyire

A boldog élet alapját bemutató üzenetek, mely alap szegletköve Jézus Krisztus

fontos felkészülniük a pátriárkai áldásukra és elnyerni azt, valamint arra ösztönözte a szülőket, hogy vezessék a családjukat a közös szentírásolvasásban.³ Ezen erőfeszítések által szeretett prófétánk arra ösztönöz bennünket, hogy tegyük otthonunkat a „hit szentélyévé”⁴.

A Mormon könyvében Énós feljegyi, hogy milyen mély hálát érzett atyja példájáért, aki „megtanított[a] az ő nyelvére és az Úr nevelő tanítása[ira] és intelmei[re]”. Érzelmekkel telve Énós így kiáltott fel: „és legyen áldott ezért Istenem neve”⁵.

Nagy becsben tartom azokat a kis és egyszerű hagyományokat, amelyeket a házasságunk 35 éve során kezdtünk el gyakorolni az otthonunkban. Sok hagyományunk egyszerű, de jelentőségteljes. Például:

- Amikor esténként távol voltam otthonról, mindig tudtam, hogy Susan irányítása alatt, az otthon lévő legidősebb fiam kérés nélkül felvállalja, hogy vezeti családunkat a szentírás-tanulmányozásban és a családi imában.⁶
- Egy másik hagyományunk az, hogy soha nem megyünk el otthonról vagy fejezünk be egy

telefonbeszélgetést anélkül, hogy azt mondanánk egymásnak: „szeretlek”.

- Áldást hoz az életünkbe, hogy rendszeresen szakítunk időt arra, hogy személyesen elbeszélgessünk mind-egyik fiunkkal. Egy ilyen beszélgetés során a missziós szolgálat iránti vágyairól és felkészüléséről kérdezgettem a fiamat. Némi beszélgetést követően egy pillanatra elmerültünk a gondolatainkban, majd a fiam előrehajolt és megfontoltan kijelentette: „Apa, emlékszel, amikor még kicsi voltam és elkezdtük ezeket az apa-fia beszélgetéseket?” Azt feleltem, hogy: „Persze.” „Nos – folytatta –, akkor megígérted nekem, hogy elmegyek misszióba, te és anya pedig megígértétek nekem, hogy idős korotokban ti is fogtok missziót szolgálni.” Ezután újabb szünet következett. „Van esetleg valami gondotok, ami megakadályozna abban, hogy missziót szolgáljatok? Csak mert lehet, hogy segíthetek.”

Azon tartalmas és következetes családi hagyományok, melyeknek része az ima, a szentírás-olvasás, a családi est, az egyházi gyűléseken való részvétel – bár látszólag kis és egyszerű dolgok,

a szeretet, a tisztelet, az egység és a biztonság kultúráját hozzák létre. Abban a lelkületben, amely ezeket az erőfeszítéseket övezi, a gyermekeink védelemben részesülnek az ellenség tüzes nyilaitól, melyek oly szerves részei napjaink világi kultúrájának.

Hélamánnak a fiaihoz intézett bölcs tanácsa jut eszünkbe erről: „Emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószélben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla, melyre építettetek – mely biztos alap –, egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít”⁷.

Évekkel ezelőtt, amikor fiatal püspökként szolgáltam, egy idősebb úriember találkozózt kért tőlem. Elmesélte, miként távolodott el az egyháztól, illetve hogy fiatal korában milyen igazlelkű hagyományai voltak a szüleinek. Részletesen beszámolt arról, hogy milyen szívfájdalmakban volt része az élete során, mialatt a világ által nyújtott pillanatnyi boldogság köreiben hiába keresett tartós örömet. Most pedig,

élete későbbi szakaszában megtapasztalta Isten Lelkének a gyengéd, néhaszogató suttozását, visszavezetve őt gyermekévei leckéihez, szokásaihoz, érzéseihöz és lelki biztonságához. Háláját fejezte ki szülei hagyományaiért, és mai nyelvezettel visszhangozta Énós kijelentését: „legyen áldott ezért Istenem neve”.

Tapasztalataim szerint eme drága ember visszatérése az evangéliumhoz sokakra jellemző, és gyakran megismétlődik Isten azon gyermekei körében, akik egy időre eltávolodnak, hogy aztán visszatérjenek fiatalkoruk tanításaihoz és szokásaihoz. Ilyen alkalmakkor megbizonyosodunk a példabeszéd írójának bölcsességéről, aki így figyelmezteti a szülőket: „Tanítsd a gyermeket az ő útjának módja szerint; még mikor megvénhedik is, el nem távozik attól.”⁸

Minden szülő szembesül bosszús pillanatokkal, és változó szintű eltökéltséggel és erővel a gyermeknevelés során. Azonban amikor a szülők hitet gyakorolnak azáltal, hogy őszintén és szeretettel tanítják a gyermekeiket, valamint minden tőlük telhetőt megtesznek azért, hogy segítsenek nekik útközben, akkor nagyobb reményben részesülnek azt illetően, hogy az elvetett magok majd gyökeret eresztenek a gyermekeik szívében és elméjében.

Mózes megértette a folyamatos tanítás alapvető szükségességét. Ezt tanácsolta: „És [szorgalmasan tanítsd] ezekben a te fiaidat, és szólj ezekről, mikor a te házában ülsz, vagy mikor úton jársz, és mikor lefekszel, és mikor felkelsz.”⁹

Letérdelünk a gyermekeink mellé a családi ima során; gondoskodunk róluk azon erőfeszítéseink által, hogy jelentőségteljes legyen a családi szentírásolvasásunk; türelmesen, szeretetteljesen gondoskodunk róluk, miközben együtt részt veszünk a családi esten; és a menny felé szálló személyes imáink közepette térden állva gyötrődünk értük. Ó, mennyire vágyunk arra, hogy az általunk elvetett magok gyökeret verjenek a gyermekeink szívében és az elméjében!

Szerintem nem annyira az a kérdés, hogy a gyermekeinknek éppen

akkor „átmegye-e”, amit tanítunk nekik – például amikor igyekszünk a szentírást olvasni vagy családi estet tartani vagy részt venni a Közös tevékenységeken és más egyházi gyűléseken. Nem annyira az a kérdés, hogy az ilyen alkalmakkor megértik-e az adott tevékenységek fontosságát, hanem sokkal inkább az, hogy mi szülőként gyakorolunk-e elég hitet ahhoz, hogy kövessük az Úr azon tanácsát, hogy szorgalmasan éljünk, tanítsunk, figyelmeztessünk és támasszunk olyan elvárásokat, melyeket Jézus Krisztus evangéliuma sugalmaz. Ez egy hitünk vezérelte erőfeszítés – az abba vetett hitünké, hogy a magok, amelyeket fiatal korukban elvetünk, gyökeret eresztenek majd és kihajtanak és növekednek.

Amiről beszélünk, prédikálunk és tanítunk, az fogja meghatározni, hogy milyen dolgok történnek majd

közöttünk. Miközben olyan tartalmas hagyományokat alakítunk ki, melyek Krisztus tanát tanítják, a Szent Lélek tanúságot tesz üzenetünk igaz voltáról és táplálja az evangélium azon magjait, melyeket az út során tett erőfeszítéseink által mélyen elültetünk gyermekeink szívében. Erről teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ésaías 28:16.
2. Tan és szövetségek 64:33.
3. Lásd Neal L. Andersen Facebook-oldala, 2018. augusztus 19-én kirkott üzenet. [facebook.com/lds.neil.l.andersen](https://www.facebook.com/lds.neil.l.andersen).
4. In Sarah Jane Weaver, “President Nelson Urges “Teach the Children,”” *Church News*, Sept. 23, 2018, 11.
5. Énós 1:1.
6. Lásd Dallin H. Oaks: Papsági felhatalmazás a családban és az egyházban. *Liahóna*, 2005. nov. 24–27.
7. Hélamán 5:12.
8. Példabeszédek 22:6.
9. 5 Mózes 6:7.

Ronald A. Rasband elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Ne nyugtalankodjatok!

Bátorság, testvérek! Igen, veszedelmes időkben élünk, de amikor a szövetség ösvényén maradunk, akkor nem kell félnünk.

Hozzáteszem személyes tanúbizonyságomat Nelson elnök és Cook elder pár perccel ezelőtt átadott üzeneteihez az Első Elnökség Tanácsának és a Tizenkét Apostol Kvórumának összhangjáról és egységéről. Tudom, hogy ezek a kinyilatkoztató bejelentések az Úr szándékát és akaratát tükrözik, és nemzedékeken át meg fogják áldani és erősíteni az egyéneket, a családokat és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát.

Néhány éve az egyik fiatal, frissen házasodott lányunk és a férje ezt a fontos kérdést tette fel Rasband nővérnek és nekem: „Még mindig biztonságos és bölcs dolog gyermekeket hozni erre a látszólag gonosz és ijesztő világra, amelyben élünk?”

Nos, lényeges megfontolandó kérdés volt ez egy anya és apa számára szeretett házas gyermekeikkel. Hallottuk a hangjukból kicsengő félelmet, és éreztük a szívüket átjáró rémületet. Határozottan így feleltünk nekik: „Igen, de még mennyire!” Aztán megosztottunk velük néhány alapvető evangéliumi tanítást, valamint a saját szívből jövő benyomásainkat és élettapasztalatainkat.

A félelem nem újkeletű. Jézus Krisztus tanítványai a Galileai-tengeren kint járva megrémültek a szélvihartól

és a hullámoktól az éjszaka sötétjében.¹ Tanítványaiként napjainkban nekünk is megvannak a magunk félelmei. Egyedülálló felnőtteink félnek kötelezettségeket vállalni, például házasságra lépni. Az ifjú házások – mint a gyermekeink is – félhetnek attól, hogy gyermekeket hozzanak az egyre gonoszabb világra. A misszionáriusok sok mindentől tarthatnak, különösen az ismeretlen emberekkel való kapcsolatfelvételtől. Az özvegyek félnek attól, hogy egyedül folytassák az életüket. A tizenévesek félnek a visszautasítástól; a kis elsősök szoronganak az első iskolanaptól; az egyetemi hallgatók tartanak egy dolgozat eredményétől. Rettegünk a kudarcotól, az elutasítástól, a csalódástól és az ismeretlentől. Félünk a hurrikánoktól, a földrengésektől, a földet és az életünket romba döntő tüzeztől. Tartunk attól, hogy nem választanak minket, és tartunk az ellenkezőjétől is: hogy esetleg minket választanak. Attól tartunk, hogy nem vagyunk elég jók; félünk, hogy az Úr nem tartogat áldásokat a számunkra. Szorongunk a változástól, és a félelmünk akár pánikká is nőhet. Nos, lefedtem nagyjából mindenkit?

A félelem az ősi idők óta fogva korlátozza Isten gyermekeinek látásmódját. Mindig is szerettem Elizeus történetét a Királyok 2. könyvében. Szíria királya

„egy nagy sereget küldte..., a kik elméneének éjjel, és körülvevék a várost”². Az volt a szándékuk, hogy elfogják és megöljék Elizeus prófétát. Ezt olvassuk:

„Felkelvén pedig jókor reggel az Isten emberének szolgálója, kiméne, és ímé seregek vették körül a várost, és lovak és szekerek. És monda néki az ő szolgálója: Jaj, jaj, édes uram! mit cselekedjünk?”³

A félelem szólt belőle.

„Felele [Elizeus]: Ne félj. Mert többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velők.”⁴

De ezzel még nem fejezte be.

„És imádkozott Elizeus és monda: Óh Uram! nyisd meg kérlek az ő szemeit, hadd lásson. És megnyitá az Úr a szolga szemeit és láta, és ímé a hegy rakva volt tüzes lovagokkal és szekerekkel Elizeus körül.”⁵

Talán küldenek tűzszekereket a félelmeink elosztatására és démonaink legyőzésére, talán nem, a tanulság azonban világos: az Úr velünk van, törődik velünk és megáld minket úgy, ahogyan csakis Ő képes. Az ima lehívhatja az erőt és a kinyilatkoztatást, amelyre szükségünk van, hogy gondolatainkat Jézus Krisztusra és az Ő engesztelő áldozatára összpontosítsuk. Az Úr tudta, hogy olykor félelmet fogunk érezni. Megtörtént ez már velem is és veletek is, ezért van az, hogy a szentírások bővelkednek az Úr e tanácsában:

„Bízzatok... és ne féljetek”⁶.

„Minden gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjétek, ne féljétek!”⁷

„Ne félj tehát, kicsi nyáj”⁸. Szeretem a „kicsi nyáj” kifejezés gyengédségét. Ebben az egyházban, világi szemmel nézve a hatásunkat, szám szerint talán kevesen vagyunk, amikor azonban kinyitjuk a lelki szemünket, „többen vannak, a kik velünk vannak, mint a kik ő velők”⁹. Szerető Pásztorunk, Jézus Krisztus így folytatja: „hadd szövetségzen ellened föld és pokol, mert ha a sziklámra lettél felépítve, akkor ők nem győzedelmeskedhetnek”¹⁰.

Hogyan oszlik el a félelem? Az ifjú szolga ott állt közvetlenül Elizeus – Isten egy prófétája – mellett. Nekünk is megadatik ugyanez az ígélet. Amikor meghallgatjuk Russell M. Nelson elnököt, amikor megfogadjuk a tanácsát, akkor Isten prófétája mellett állunk. Ne feledjétek Joseph Smith szavait: „És most, a sok tanúbizonyosság után, amely órála adatott, ez a legutolsó tanúbizonyosság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!”¹¹ Jézus Krisztus él. Az Óíránta és az evangéliuma iránt érzett szeretetünk űzi el a félelmet.

A vágyunk, „hogy Lelke mindig velü[n]k legyen”,¹² félreállítja a félelmet, hogy örökkévalóbb szemszögből tekintsünk halandó életünkre. Nelson elnök így figyelmeztetett minket: „Az eljövendő napokat nem lehet majd lelkileg túlélni a Szentlélek útmutató, irányító, vigasztaló és állandó hatása nélkül.”¹³

Az Úr ezt mondta a csapásokról, amelyek majd elborítják a földet, és sokak szívét megkeményítik: „De tanítványaim szent helyeken fognak állni, és nem mozdíthatnak el”¹⁴.

Ezt követte ez az isteni tanács: „Ne nyugtalankodjatok, mert amikor mind ezen dolgok bekövetkeznek, tudhatjátok, hogy a nektek tett ígéreteket is be fognak teljesíteni.”¹⁵

Álljatok szent helyeken, ne nyugtalankodjatok, és az ígéreteket beteljesednek. Nézzük meg e dolgok mindegyikét a félelmeink vonatkozásában.

Először is: álljatok szent helyeken! Amikor szent helyeken állunk

– igazlelkű otthonainkban, felszentelt kápolnáinkban, az Úrnak szentelt templomokban –, akkor érezzük, hogy velünk van az Úr Lelke. Válaszokat találunk a minket nyugtalanító kérdésekre, vagy békességre lelünk, hogy egyszerűen félretegyük őket. Ez a Lélek munkálkodása. Isten földi királyságának e szent helyei arra ösztönöznek, hogy az áhítatunk, a mások iránti tiszteletünk, az evangélium szerinti életnek szentelt legjobb énünk és a reményeink félreállítsák a félelmeinket, és Jézus Krisztus gyógyító hatalmát keressük az Ő engesztelésén keresztül.

Nincs helye a félelemnek Isten e szent helyein, sem Isten gyermekeinek szívében. Miért? A szeretet miatt. Isten szeret minket – mindig –, és mi szeretjük Őt. Az Isten iránti szeretetünk szembeszáll minden félelmünkkel, az Ő szeretete pedig bőségesen kiárad a szent helyeken. Gondoljatok csak bele! Amikor habozunk az Úr iránti elkötelezettségeinket illetően, amikor letérünk az Ő örök élet felé vezető ösvényéről, amikor megkérdőjelezzük vagy kétségbe vonjuk a jelentőségünket az

Ő isteni tervében, amikor engedjük, hogy a félelem ajtót nyisson a társai – a csüggedés, a harag, a frusztráció és a csalódás – előtt, akkor a Lélek eltávozik tőlünk és az Úr nélkül maradunk. Ha tudjátok, milyen ez, azt is tudjátok, hogy nem jó állapot. Ezzel szemben amikor szent helyeken állunk, akkor érezhetjük Isten szeretetét, és „a tökéletes szeretet minden félelmet elűz”¹⁶.

A következő ígélet így szól: „Ne nyugtalankodjatok”¹⁷! Nem számít, mennyi gonoszság és káosz özönlik a világra, a Jézus Krisztusba vetett mindennapi hithűségünk révén ígéretet kapunk, hogy miénk lehet „az Istennek békessége, mely minden értelmet felül halad”¹⁸. Amikor pedig Krisztus eljön teljes hatalmában és dicsőségében, akkor véget ér a gonoszság, a lázadás és az igazságtalanság.

Egykoron Pál apostol jövendölt napjainkról, ezt mondván az ifjú Timótheusnak:

„Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők állanak be.

Mert lesznek az emberek magukat szeretők, pénzsóvárgók,

kérkedők, kevélyek, káromkodók, szülei iránt engedetlenek, háládatlanok, tisztátalanok,

...inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői.”¹⁹

Ne feledjétek: „a kik velünk vannak”, a fátyol mindkét oldalán, akik teljes szívükkel, lelkükkel, elméjükkel és erejükkel szeretik az Urat”, „többen vannak, ...mint a kik ő velők”²⁰. Ha tevékenyen bízunk az Úrban és az Ő útjaiban, ha részt veszünk az Ő munkájában, akkor nem fogunk tartani a világ trendjeitől és azok nem fognak nyugtalanítani minket. Esedezve kérlek titeket, hogy tegyétek félre a világi hatásokat és nyomásokat, és törekedjétek a lelkiségre a mindennapi életetek során. Szeressétek, amit az Úr szeret – ez magában foglalja a parancsolatait, az Ő szent házait, a Vele kötött szövetsegeinket, az úrvacsorát minden egyes sabbatnapon, az ima általi kommunikációkat –, és akkor nem fogtok nyugtalanodni.

Az utolsó tanács: bízzatok az Úrban és az Ő ígéreteiben! Tudom, hogy az Ő ígéretei mind be fognak teljesedni. Éppoly szilárdan tudom ezt, ahogy itt állok most előttetek ezen a szent összejövetelen.

Az Úr kinyilatkoztatta: „Mert azok, akik bölcsék és elfogadták az igazságot, és vezetőjükké fogadták a Szent Lelket, és akiket nem tévesztettek meg – bizony mondom nektek, ők

nem döntetnek le és vettetnek a tűzbe, hanem megmaradnak azon a napon.”²¹

Ezért nem kell nyugtalanodnunk napjaink zűrzavara miatt, a nagy és tágas épületben lévőnk miatt, vagy azok miatt, akik gúnyolódnak az Úr Jézus Krisztus odaadó szolgálata és az arra tett őszinte erőfeszítés miatt. Derűlátás, bátorság, sőt, jószívűség fakad abból a szívből, melyet nem nyomasztanak gondok vagy zűrzavar. Nelson elnök, aki „derűlátó... a jövőt illetően”, erre emlékeztetett minket: „Ha bármiféle reményt is szeretnénk érezni arra, hogy megsűrűsítjük azon hangok tengerét és azokat az emberi filozófiákat, amelyek az igazságot támadják, akkor

meg kell tanulnunk kinyilatkoztatást kapni.”²²

A személyes kinyilatkoztatás elnyeréséhez első helyre kell tennünk az evangélium szerinti életet, és hithűségre és lelkiségre kell ösztönöznünk másokat és önmagunkat is.

Spencer W. Kimball elnök ifjúságom egyik prófétája volt. Az elmúlt néhány év során, amióta csak elhívtak apostolnak, békességre leltem az 1943 októberében mondott első általános konferenciai üzenetében. Kevésnek érezte magát az elhívásához; tudom, hogy milyen érzés. Kimball elder ezt mondta: „Rengeteget gondolkodtam és imádkoztam, böjtöltem és imádkoztam. Egymásnak ellentmondó gondolatok cikáztak az elmémben – mintha némely hangok így szóltak volna: »Nem tudod elvégezni a munkát. Nem vagy érdemes. Nem vagy rá képes« – és végezetül mindig ugyanaz a diadalmas gondolat: »El kell végezned a kijelölt munkát – képesség, érdemesség és alkalmassá kell tenned magad!« És egyre csak dúlt a harc.”²³

Erőt ad ez a tisztaszívű bizonyosság-tétel ettől az apostoltól, aki később e hatalmas egyház 12. elnöke lett. Felismerte, hogy maga mögé kell utasítania a félelmeit, hogy el tudja végezni „a kijelölt munkát”, és az Úrra kell támaszkodnia erőért, hogy „képesség, érdemesség és alkalmassá” legyen. Mi is így cselekedhetünk. A harcok dúlni fognak, mi azonban az Úr Lelkével

nézünk szembe velük. Nem fogunk nyugtalankodni, hiszen amikor az Úrral állunk, illetve amikor kiállunk az Ő elveitől és örök tervétől, akkor szent helyen állunk.

Nos, mi a helyzet azzal a lánnyal és a vővel, aki sok évvel ezelőtt feltette azt az igen szívből jövő, átható és félelmen alapuló kérdést? Komolyan elgondolkodtak az aznap esti beszélgetésükön; imádkoztak, böjtöltek, és levonták a saját következtetéseiket. Nekik és nekünk, a nagyszülőknek is örömteli az, hogy mára hét gyönyörű gyermekkel áldottak meg, miközben hittel és szeretettel haladnak előre.

Bátorság, testvérek! Igen, veszedelmes időkben élünk, de amikor a szövetség ösvényén maradunk, akkor nem kell félnünk. Megáldalak benneteket, hogy ha így tesztek, akkor nem fogtok nyugtalankodni a mostani idők miatt vagy az utakat keresztező gondok miatt. Megáldalak titeket, hogy válasszatok azt, hogy szent helyeken álltok és nem mozdultok onnan. Megáldalak benneteket, hogy higgyetek Jézus Krisztus ígéreteiben és abban, hogy Ő él, őrökdi felettünk, gondot visel ránk és mellettünk áll. Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Márk 4:37.
2. 2 Királyok 6:14.
3. 2 Királyok 6:15.
4. 2 Királyok 6:16.
5. 2 Királyok 6:17.
6. Tan és szövetségek 68:6.
7. Tan és szövetségek 6:36.
8. Tan és szövetségek 6:34.
9. 2 Királyok 6:16.
10. Tan és szövetségek 6:34.
11. Tan és a szövetségek 76:22.
12. Tan és a szövetségek 20:77.
13. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 96.
14. Tan és szövetségek 45:32.
15. Tan és szövetségek 45:35.
16. Moróni 8:16.
17. Tan és szövetségek 45:35.
18. Filippibeli 4:7.
19. 2 Timótheus 3:1-2, 4.
20. 2 Királyok 6:16.
21. Tan és szövetségek 45:57.
22. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. 96.
23. Spencer W. Kimball, in Conference Report, Oct. 1943, 16-17.

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Egybeszerkeszt... mindeneket a Krisztusban”

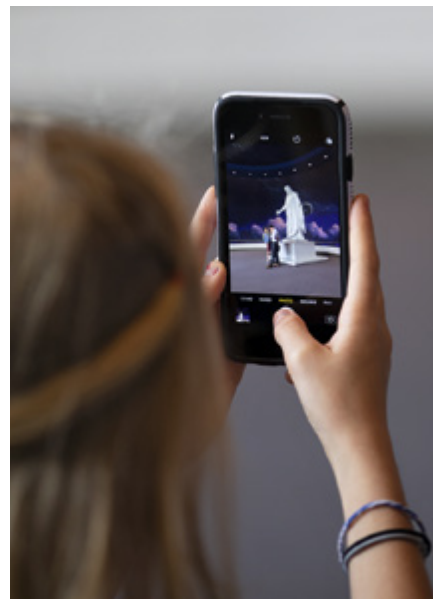
A Szabadító evangéliumának átformáló és áldást hozó ereje annak tana, tantételei és gyakorlatai közötti összefüggések felismeréséből és alkalmazásából ered.

A kötélt egy alapvető eszköz, amelyet mindannyian ismerünk. A kötelet textil, növény, drót vagy egyéb anyagok egyenként összetekert vagy összefont szálaiból készítik. Érdekes módon az amúgy egyáltalán nem rendkívüli anyagok összefűzve rendkívül erőssé válhatnak. Ily módon a hétköznapi anyagok hatékony társítása és összekötése rendkívüli eszközt eredményezhet.

Amiként egy kötélt megannyi összefont egyéni szálból nyeri az erejét, úgy Jézus Krisztus evangéliuma is akkor nyújtja a legnagyobb rálátást az igazságra és kínálja fel a legbősegebb áldásokat, ha megfogadjuk Pál intését, és „egybeszerkeszt[ünk] mindeneket a Krisztusban, mind a melyek a mennyekben vannak, mind a melyek a földön vannak”¹. Meghatározó, hogy az igazság ezen létfontosságú egybegyűjtésének középpontjában az Úr Jézus Krisztus áll, hiszen Ő „az út, az igazság és az élet”².

Imádkozom, hogy a Szentlélek megvilágosítson mindannyiunkat,

amint átgondoljuk, hogy a *mindenek egybeszerkesztése Krisztusban* milyen gyakorlati módokon vonatkozik az Ő visszaállított evangéliumának megismerésére és az a szerinti életre a mindennapjainkban.

megközelítés akár korlátozhatja is a megértésünket és a rálátásunkat. Óvatossá kell lennünk, mert a farizeusi ellenőrzőlistás összpontosítás eltéríthet minket attól, hogy közelebb kerüljünk az Úrhoz.

Az abból fakadó cél és megtisztulás, boldogság és öröm, valamint folyamatos megtérés és védelem, hogy „átengedjünk] a szívü[n]ket Istennek”⁴ és „[átvesszük] az ő képmását az ábrázat[unk]ra”⁵, nem nyerhető el pusztán az összes lelki teendőnk elvégzése és kipipálása által. A Szabadító evangéliumának átforgató és áldást hozó ereje annak tana, tantételei és gyakorlatai közötti összefüggések felismeréséből és alkalmazásából ered. Az evangéliumi igazságok csak így tehetnek minket együttes erővel képessé arra, hogy azzá váljunk, akivé Isten szeretné, hogy váljunk,⁶ és csak akkor tudunk hősiessé mindvégig kitartani,⁷ ha szilárdan Őreá összpontosítva *egybeszerkesztünk mindeneiket Krisztusban*.

Egy kinyilatkoztatásokkal teli időszak

Jézus Krisztus visszaállított egyházának figyelemre méltó és kinyilatkoztatásokkal teli időszakában élünk. A mai napon bejelentett történelmi jelentőségű változásoknak egyetlen átfogó célja van: megerősíteni a hitet Mennyei Atyában és az Ő tervében, valamint a Fiában, Jézus Krisztusban és az Ő engesztelésében. A vasárnapi gyűlések rendje nem pusztán lerövidült. Ehelyett egyénként és családokként több a lehetőségünk és nagyobb a felelősségünk, hogy a rendelkezésünkre álló időt a szombat mint gyönyörűség gazdagabbá tételére fordítsuk otthon és az egyházban.

Idén áprilisban nem csupán megváltozott a papsági kvórumok szervezeti felépítése, hanem a fivéreinknek és nővéreinknek nyújtott emelkedettebb és szentebb szolgálattételre került a hangsúly.

Hasonlóan ahhoz, ahogy a kötél összefonott szálai erős és tartós eszközt eredményeznek, ezen összefüggő intézkedések mindegyike része annak az egységes törekvésnek, hogy a Szabadító visszaállított egyházának

figyelme, forrása és munkája nagyobb összhangba kerüljön annak alapvető küldetésével: segíteni Istennek az Ő gyermekei szabadítását és felmagasztosulását véghezvivő munkájában. Kérlek benneteket, hogy a bejelentett dolgoknak elsősorban ne a logisztikai vonatkozásaira összpontosítsatok! Nem szabad hagynunk, hogy a folyamatok részletei elhomályosítsák ezen változások bevezetésének átfogó lelki okait.

Az a vágyunk, hogy az Atya tervébe és a Szabadító megváltó küldetésébe vetett hit gyarapodhasson a földön, valamint hogy Isten örök szövetségét meg lehessen alapozni.³ Az egyetlen célunk az, hogy elősegítsük a folyamatos megtérést az Úrhoz, és hogy még teljesebb mértékben szeressük és még hatékonyabban szolgáljuk a fivéreinket és nővéreinket.

Ízekre szedés és szétválasztás

Az egyház tagjaiként néha úgy szedjük ízekre, választjuk szét és alkalmazzuk az evangéliumot az életünkben, hogy az egyéni tanulmányi témáinkról és elvégzendő teendőinkről hosszas ellenőrzőlistákat készítünk. Ám ez a

Evangéliumi igazságok megismerése és összekapcsolása

Jézus Krisztus evangéliuma a „szép renddel rakat[ott]”⁸ és összeszótt igazság pompás kárpitja. A kinyilatkoztatott evangéliumi igazságokat megismerve és összekapcsolva abban az áldásban részesülünk, hogy értékes látásmódot és megnövekedett lelki erőt nyerünk azáltal, hogy a szemünk képes lesz meglátni az Úr hatását az életünkben, és a fülünk képes lesz meghallani az Ő hangját.⁹ És a tantétel, hogy *egybeszerkesztünk mindeneiket Őbenne*, segíthet a hagyományos ellenőrzőlistáinkat egy egységes, összevont és teljes egészé alakítani. Hadd szemléltessem mindent egy tanbéli és egy egyházi példán keresztül.

1. példa. A negyedik hittétel az egyik legnagyobb szemléltetése mindennek egybeszerkesztésének Krisztusban: „Hisszük, hogy ezek az Evangélium első tantételei és szertartásai: első, az Úr Jézus Krisztusba vetett Hit; második, Bűnbánat; harmadik, alámerítéssel történő Keresztelés a bűnök bocsánatára; negyedik, Kézrátétel a Szentlélek ajándékáért.”¹⁰

Az igaz hit az Úr Jézus Krisztusban és Őrá összpontosul – Őbenne, mint az Atya isteni és Egyszülött Fiában, valamint Őrá és az Őáltala beteljesített megváltó küldetésre. „Mert beteljesítette a törvényt, és jogot formál mindazokra, akik hisznek benne; és akik hisznek benne, azok minden jó dolgot megragadnak; szót emel tehát az emberek gyermekeinek ügyében”¹¹. A Krisztusba vetett hit gyakorlása annyit jelent, hogy *megbízunk Őbenne*, és Szabadítónként Őbelé, az Ő nevébe és az Ő ígéreteibe helyezzük a bizodalunkat.

A Szabadítóba vetett bizalom első és természetes következménye a bűnbánat és a gonosztól való elfordulás. Amikor hitet gyakorolunk az Úrban, természetes módon Hozzá fordulunk és jövünk, és Őrá hagyatkozunk. Így hát a bűnbánat azt jelenti, hogy *bízunk* a Megváltóban és Őrá *támaszkodunk*, hogy megtegye értünk, amit mi nem tudunk megtenni magunkért.

Mindannyiunknak „teljesen annak érdemeire [kell] *támaszkod[nunk]*, akinek hatalmában áll megszabadítani”¹², mert csakis a „Szent Messiás érdemei és irgalma és kegyelme által”¹³ válhatunk új teremtetéssé Krisztusban¹⁴, térhetünk vissza végül Hozzá, és lakhatunk Isten jelenlétében.

Az aláértéssel történő keresztelek szertartása a bűnök bocsánatára megköveteli tőlünk, hogy *bízunk* Őbenne, *támaszkodjunk* Őrá és *kövessük* Őt. Nefi kijelentette: „[T]udom, hogy ha *követitek a Fiút*, szívetek minden szándékával, nem cselekedvén képmutatást és megtévesztést Isten előtt, hanem igaz szándékkal, bűneiteket megbánva, tanúbizonyságot téve az Atyának, hogy hajlandók vagytok Krisztus nevét a keresztség által magatokra venni – igen, *követvén Uratokat és Szabadítókat* le a vízbe, az ő szava szerint, íme, akkor elnyeritek majd a Szentlelket; igen, akkor jön a tűz és a Szentlélek általi keresztelek”¹⁵.

A Szentlélek ajándékáért történő kézzártétel szertartása megköveteli tőlünk, hogy *bízunk* Őbenne, *támaszkodjunk* Őrá, *kövessük* Őt, és *törekedjünk előre* Őbenne az Ő Szent Lelke segítségével. Amiként Nefi kijelentette: „És most... ebből tudom, hogy ha az ember nem tart ki mindvégig az élő Isten Fia példájának a követésében, akkor nem lehet megszabadítani.”¹⁶

A negyedik hittétel nem csupán beazonosítja a visszaállított evangélium alapvető tanítéleit és szertartásait, hanem ezen sugalmazott hitelvek egybeszerkesztenek mindeneket Krisztusban: *bízni* Őbenne, Őrá *támaszkodni*, *követni* Őt, valamint Vele, sőt Őbenne *törekedni előre*.

2. példa. Most pedig szeretném elmagyarázni, hogy az összes egyházi program és kezdeményezés miként van egybeszerkesztve Krisztusban. Több további példát is be lehetne mutatni, de én csak néhányat választok ki közülük.

1978-ban Spencer W. Kimball elnök arra utasította az egyház tagjait, hogy szerte a világban építsék fel Sion erejét. Azt tanácsolta a szenteknek, hogy maradjanak a szülőhazájukban, és hozzanak létre erős cövekeket azáltal, hogy egybegyűjtik Isten családját, és az Úr útjaira tanítják őket. Továbbá azt is megjegyezte, hogy több templom is fog épülni, és áldásokat ígért a szenteknek, bárhol is éljenek a világban.¹⁷

A cövekek számának növekedésével még erőteljesebbé vált annak szükségessége, hogy az egyháztagok otthonai „olyan [helyekké] váljanak, ahol a családtagok [szívesen] tartózkodnak, ahol gazdagít[hat]ják az életüket, és ahol kölcsönös szeretetre, támogatásra, megbecsülésre és bátorításra lelnek”¹⁸. Következésképpen 1980-ban a vasárnapi gyűléseket összevonták egy háromórás blokkba, hogy „újból kihangsúlyozz[ák] az evangélium tanulása, tanítása és az a szerinti élet iránti személyes és családi felelősséget”¹⁹. Ezt a családra és az otthonra helyezett hangsúlyt újra megerősítette A család: Kiáltvány a világhoz című kiadvány, melyet Gordon B. Hinckley elnök ismertetett 1995-ben.²⁰

1998 áprilisában Hinckley elnök bejelentette, hogy számos kisebb templom is fog épülni, így hozzá közelebb az Úr házának szent szertartásait az utolsó napi szent egyénekhez és családokhoz világszerte.²¹ Ezekhez a lelki növekedést és fejlődést irányzó fokozott lehetőségekhez társult továbbá a velük kapcsolatos növekedés a fizikai önellátásban is az Állandó Oktatási Alap bevezetésével 2001-ben.²²

Egyházigazgatása során Thomas S. Monson elnök újra és újra mások megmentésére intette a szenteket, a szegényekről és szükséglet látókról való gondoskodást pedig az egyház egyik Isten által elrendelt felelősségként hangsúlyozta. A fizikai felkészülést tovább nyomatékosítva 2012-ben bevezetésre került az Önellátási Szolgáltatások kezdeményezése.

Az elmúlt évek során hangsúlyt és megerősítést kaptak azon sarkalatos tantételek, melyek a sabbat napjának gyönyörűséggé tételéről szólnak otthon és az egyházban,²³ így készítve fel minket az általános konferencia jelen ülésén bejelentett változásra a vasárnapi gyűlések rendjében.

Hat hónappal ezelőtt pedig a melkisédeki papsági kvórumok lettek megerősítve és hatékonyabban összehangolva a segédszervezetekkel egy emelkedettebb és szentebb szolgálattal megvalósítása érdekében.

Én hiszek abban, hogy ezen intézkedések több évtizeden átívelő sora és időzítése segíthet nekünk észrevenni, hogy mindez egy egyesített és mindent átfogó munka, ahelyett, hogy csupán független és különálló kezdeményezések sorozatát látnánk bennük. „A szertartásokon, tanításokon, programokon és tevékenységeken keresztül Isten kinyilatkoztatott egy **otthonközpontú és az egyház által támogatott** mintát, mely az egyének és családok lelki fejlődését szolgálja. Az egyházi szervezetek és programok nem önmagukért léteznek, hanem azért, hogy megáldják az egyéneket és a családokat.”²⁴

Azért imádkozom, hogy az Úr munkájára mindannyian egyetlen nagyszerű világméretű munkaként tekintsünk, amely mindinkább otthonközpontúvá és az egyház által támogatottá válik. Tudom és bizonyoságot teszek arról, hogy az Úr most is kinyilatkoztat és „ezután is ki fog nyilatkoztatni sok nagyszerű és fontos dolgot Isten királyságát illetően”.²⁵

Ígéret és bizonyág

Azzal kezdtem az üzenetemet, hogy rámutattam arra az erőre, amelyet az egyes anyagszálak kötélle történő összetekérése vagy fonása eredményez. Megígérem, hogy hasonlóképpen nagyobb rálátás, cél és erő válik majd

nyilvánvalóvá, miközben Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát tanuljuk és a szerint élünk, ha arra törekszünk, hogy egybeszerkesszünk mindeneket Krisztusban – Őbenne.

Minden örökkévaló következménnyel járó lehetőség és áldás az Úr Jézus Krisztustól ered, Őáltala válik lehetővé, bír céllal és marad fenn. Amiként Alma bizonyoságot tett róla, „nincs más út vagy mód, mely által meg lehet szabadítani az embert, csakis Krisztusban és őáltala. Íme, ő a világ élete és világossága.”²⁶

Örömmel teszem tanúságot az Örökkévaló Atya és az Ő Szeretett Fia, Jézus Krisztus isteni mivoltáról és élő valóságáról. A Szabadítónkban örömmel találunk. Őbenne leljük meg a bizonyosságát a „békkesség[nek] ebben a világban és örök élet[nek] az eljövendő világban”²⁷. Erről teszek tanúbizonyoságot az Úr Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Efézusbeliek 1:10.
2. János 14:6.
3. Lásd Tan és szövetségek 1:21–22.
4. Hélamán 3:35.
5. Alma 5:14.
6. Lásd Máté 5:48; 3 Nefi 12:48.
7. Lásd Tan és szövetségek 121:29.
8. Efézusbeliek 2:21.
9. Lásd Tan és szövetségek 136:32.
10. Hittételek 1:4.
11. Moróni 7:28.
12. 2 Nefi 31:19.
13. 2 Nefi 2:8.
14. Lásd 2 Korinthusbeliek 5:17.
15. 2 Nefi 31:13; kiemelés hozzáadva.
16. 2 Nefi 31:16.
17. Lásd Spencer W. Kimball, „The Fruit of Our Welfare Services Labors,” *Ensign*, Nov. 1978, 76.
18. Instructions for stake presidencies and bishoprics [Utasítások cövekelnökségek és püspökségek számára], in “Church Consolidates Meeting Schedules,” *Ensign*, Mar. 1980, 73.
19. Instructions [Utasítások], in “Church Consolidates Meeting Schedules,” 73.
20. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
21. Lásd Gordon B. Hinckley: Új templomok az evangélium „áldásainak betetőzésére”. *Liahóna*, 1998. júl. 100.
22. Lásd Gordon B. Hinckley: Az Állandó Oktatási Alap. *Liahóna*, 2001. júl. 67.
23. Lásd Russell M. Nelson: A Sabbat gyönyörűség. *Liahóna*, 2015. máj. 129–132.
24. 2. kézikönyv: Az egyház igazgatása (2010). 1:4; kiemelés hozzáadva.
25. Hittételek 1:9.
26. Alma 38:9.
27. Tan és szövetségek 59:23.

Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az igazság és a terv

A vallással kapcsolatos igazságkeresésünk során a megfelelő lelki módszereket kell használnunk.

Az újkori kinyilatkoztatás így határozza meg az igazságot: „...a dolgok ismerete úgy, ahogy azok vannak, és ahogy azok voltak, és ahogy azok el fognak jönni” (Tan és szövetségek 93:24). Ez a szabadítás tervének és A család: Kiáltvány a világhoz című dokumentumnak a tökéletes meghatározása.

A nagyban kibővült és elterjedt információk idejét éljük. Azonban nem minden információ igaz. Elővigyázatosnak kell lennünk az igazságkeresésünk, és az ehhez használt források kiválasztása során. Nem szabad a világi hírnevet vagy felhatalmazást az igazság megbízható forrásának tekinteni. Óvatosnak kell lennünk azzal, hogy a szórakoztatóipari sztárok, elismert sportolók vagy névtelen internetes források által kínált információkra vagy tanácsokra támaszkodunk. Egy bizonyos szakterületen való jártasság még nem jelenti azt, hogy egy másik téma igazságának is szakértője valaki.

Továbbá körültekintően figyelembe kell venni az információt nyújtó személy indíttatását. Ezért is figyelmeztetnek minket a szentírások a papi mesterkedésre (lásd 2 Nefi 26:29). Ha a forrás névtelen vagy ismeretlen, akkor az információ is gyanús lehet.

Személyes döntéseinket olyan források információira kell alapoznunk, amelyek megbízhatóak a téma kapcsán, és mentesek az önös érdekektől.

I.

A vallással kapcsolatos igazságkeresésünk során a megfelelő lelki módszereket kell használnunk: ilyenek az ima, a Szentlélek tanúsága, illetve a szentírások és az újkori próféták szavainak tanulmányozása. Mindig elszor, amikor olyan emberről hallok,

aki világi tanítások miatt vesztette el a vallásos hitét. Akik valaha is rendelkeztek lelki látással, önmaguk okozta lelki vakságtól szenvedhetnek. Ahogy Henry B. Eyring elnök mondta: „A problémájuk nem abban gyökerezik, amit szerintük látnak; abban gyökerezik, amit még nem láthatnak.”¹

A tudomány módszerei az úgynevezett tudományos igazsághoz vezetnek minket. Azonban a „tudományos igazság” nem az élet egésze. Azok, akik nem tanulnak „tanulmányozás és hit által is” (Tan és szövetségek 88:118), az igazságról való ismereteiket arra korlátozzák, amit tudományos eszközökkel igazolni tudnak. Ez mesterséges határokat szab nekik az igazság keresésében.

James E. Faust elnök ezt mondta: „Akiket [megkereszteltek], örökkévaló lelküket teszik kockára azzal, hogy felelőtlenül csak a tanulás világi forrásait követik. Hisszük, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza rendelkezik Krisztus evangéliumának teljességével, mely evangélium az igazság és az örökkévaló megvilágosodás lényege.”²

Igaz és tartós örömmel lelünk, ha megismerjük az igazságot arról, kik vagyunk, mi a halandó élet jelentése, és hová megyünk, amikor meghalunk, valamint ezen igazság szerint cselekszünk. Ezek az igazságok nem ismerhetők meg tudományos vagy világi módszerekkel.

II.

Most olyan visszaállított evangéliumi igazságokról fogok beszélni, melyek alapvetőek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tanára nézve. Kérlek, figyelmesen gondoljátok át ezeket az igazságokat! Ezek sok mindent megmagyaráznak a tanunkról és gyakorlatainkról, beleértve olyan dolgokat is, melyek talán még nem érthetőek.

Van egy Isten, aki szeretetteljes Atyja mindenki lelkének, aki valaha is élt vagy élni fog.

A nemek örökkévalóak. Mielőtt e földre születünk, mindannyian férfi vagy női lelkeként éltünk Isten jelenlétében.

Épp most hallottuk, amint A Templom téri Tabernákulum kórus elénekli az Isten szent tervét követem című éneket.³ Ez az a terv, melyet Isten létrehozott, hogy minden lélekgyermek örökkévalóan fejlődhessen. Ez a terv mindannyiunk számára elengedhetetlen.

E tervben Isten megteremtette ezt a földet – egy olyan helyet, ahol szeretett lélekgyermekai megszülethetnek a halandóságba, fizikai testet kaphatnak, és lehetőségük van az igazlelkű döntések általi örök fejlődésre.

Hogy mindennek értelme legyen, halandó döntéseket kellett meghozni az egymás ellen küzdő jó és gonosz erők között. Ellentétnek kellett lennie,

így tehát egy ellenségnek, aki lázadás miatt kiűzetett, és akinek megengedték, hogy megkísértse Isten gyermekeit, hogy Isten tervének ellenében cselekedjenek.

Isten tervének az volt a célja, hogy lehetőséget adjon az Ő gyermekeinek az örök élet választására. Ezt kizárólag halandó tapasztalatok, valamint a lélekvilágban a halál utáni fejlődés által lehet elérni.

A halandó élet során mindannyiunkat beszennyez a bűn, mivel engedünk az ellenség gonosz kísértéseinek, végül pedig meghalunk. Mi elfogadtuk a kihívásokat, a terv biztosítékára támaszkodva, miszerint Isten, a mi Atyánk egy Szabadítót biztosít majd, az Ő Egyszülött Fiát, aki megment minket a megtestesült halál utáni életbe történő egyetemes feltámadással. A Szabadító továbbá biztosítja majd az engesztelést, hogy mindenki számára megfizesse a bűntől való megtisztulás árát, az Általa előírt feltételekkel. Ezen feltételek közé tartozott a Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, a keresztesítés, a Szentlélek ajándéka és további, papsági felhatalmazással elvégzett szertartások.

Isten nagyszerű boldogságterve tökéletes egyensúlyt biztosít az örökkévaló igazságosság és azon irgalom között, melyre Jézus Krisztus engesztelése által tehetünk szert. Továbbá lehetővé teszi számunkra, hogy új teremtménnyé váljunk Krisztusban.

Szerető Istenünk karja mindnyájunk felé ki van tárva. Tudjuk, hogy az Ő szeretete által és Egyszülött Fia engesztelésének köszönhetően „az egész emberiség megszabadulhat, ha engedelmeskednek az Evangélium törvényeinek és szertartásainak” (Hittételek 1:3; kiemelés hozzáadva).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát helyesen úgy ismerik, mint egy családközpontú egyházat. Ami azonban nem közismert, az az, hogy a családközpontúságunk a halandó kapcsolatoknál többre összpontosít. Hitrendszerünk alapvető részét képezik az örökkévaló kapcsolatok is. „A családot Isten rendelte el.”⁴ Szerető Teremtőnk nagyszerű tervében az Ő visszaállított egyházának küldetése az, hogy segítsen Isten gyermekeinek elérni a celesztális királyságban való felmagasztosulás mindent felülmúló áldását, melyet csak egy férfi és egy nő között kötött örökkévaló házasság által lehet elérni (lásd Tan és szövetségek 131:1–3). Megerősítjük az Úr tanításait, miszerint „az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének”, illetve hogy „a férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének”⁵.

Végül, Isten szeretete oly nagyszerű, hogy azon néhányat kivéve, akik önszántukból lettek a veszedelem fiai, minden gyermeke számára biztosított valamilyen dicsőséggel járó sorsot. A „minden gyermeke” megnevezés mindazokat is magában foglalja, akik már meghaltak. Értük helyettesek által végzünk szertartásokat a templomainkban. Jézus Krisztus egyházának célja az, hogy segítsen az Ő gyermekeinek érdemessé válni a dicsőség legmagasabb fokára, amely a felmagasztosulás, vagyis az örök élet. Azok számára, akik nem vágnak vagy nem érdemesek erre, Isten biztosított más, bár alacsonyabb dicsőséggel rendelkező királyságokat.

Bárki, aki megérti ezeket az örökkévaló igazságokat, megérti azt is, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának tagjai miért gondolkodnak úgy, ahogy, és miért cselekednek úgy, ahogy.

III.

Most megemlítem ezen örökkévaló igazságok néhány olyan alkalmazását, melyeket csak Isten tervének fényében lehet megérteni.

Először is, tiszteletben tartjuk az egyéni önrendelkezést. Legtöbbször tisztában vannak azzal, mily nagy erőfeszítéseket tesz a visszaállított egyház a vallásszabadság elősegítésére az Amerikai Egyesült Államokban és világszerte. Ezen erőfeszítések nem csupán a saját érdekeinket segítik elő, de az Ő terve szerint törekszünk Isten minden gyermekének segíteni, hogy élvezhesék a választás szabadságát.

Másodszor, misszionárius nép vagyunk. Néha megkérdezzük, miért küldünk misszionáriusokat oly sok nemzethez, még keresztények lakta területekre is. Ugyanezt a kérdést kapjuk azzal kapcsolatban is, hogy miért adunk több millió dollárnyi emberbaráti segítyt olyanoknak, akik nem is tagjai az egyházunknak, és miért nem kötjük ezen adományainkat a misszionáriusi erőfeszítéseinkhez. Azért teszünk így, mert minden halandó embert Isten gyermekeként becsülünk – fivéreinkként és nővéreinkként –, és mindenkivel meg akarjuk osztani lelki és fizikai javainkat.

Harmadszor, a halandó élet számunkra szent. Isten terve iránti elkötelezettségünk megkívánja, hogy ellenezzük az abortuszt és az eutanáziát.

Negyedszer, sokaknak gondot okoz egyházunk állásfoglalása a házasságot és a gyermekeket illetően. Isten kinyilatkoztatott szabadítástervéről való ismereteink megkívánják, hogy ellenálljunk napjaink társadalmi és jogi nyomásának, melyek arra irányulnak, hogy kihátráljunk a hagyományos házasság mögül, és olyan változtatásokat eszközöljünk, melyek összezavarják, illetve módosítják a nemeket, vagy összemossák a férfiak és a nők közötti különbségeket. Tudjuk, hogy a férfiak és a nők kapcsolata, önazonossága és szerepei elengedhetetlenek Isten nagy-szerű tervének megvalósításához.

Ötödösor, a gyermekeket illetően is határozott nézőpontunk van. A

gyermekvállalásra és -nevelésre Isten tervének részeként tekintünk, és mindazok örömteli és szent kötelességének tartjuk, akik hatalmat kaptak, hogy ebben részt vegyenek. Véleményünk szerint a legnagyobb kincset mind a földön, mind pedig a mennyben a gyermekeink és utódaink jelentik. Ezért hát olyan tantételeket és gyakorlatot kell tanítanunk és védelmeznünk, melyek a legmegfelelőbb körülményeket biztosítják a gyermekek – minden gyermek – fejlődéséhez és boldogságához.

Végezetül, egy Mennyei Atya szeretett gyermekei vagyunk, aki azt tanítja nekünk, hogy a férfi és a női mivolt, a férfi és a nő közötti házasság, illetve a gyermekek világrahozatala és nevelése mind elengedhetetlen az Ő nagyszerű boldogságtervéhez. Ezen alapvető dolgokkal kapcsolatos álláspontunk gyakran ellenállást szít az egyházzal szemben. Ezt elkerülhetetlennek tartjuk. Az ellentét a terv része, és Sátán a legfáradhatatlanabb ellenállást Isten tervének legfontosabb részei felé irányítja. Isten munkájának lerombolására törekszik. Elsődleges módszerei: hogy hiteltelenné tegye a Szabadítót és az Ő isteni felhatalmazását; hogy eltörölje

Jézus Krisztus engesztelésének hatásait; hogy eltántorítson a bűnbánattól; hogy meghamisítsa a kinyilatkoztatást; és hogy tagadja a személyes felelősséget. Arra is törekszik, hogy összezavarja a nemeket, eltorzítsa a házasságot, és eltántorítson a gyermekvállalástól – különösen azon szülőket, akik igazságban nevelnék gyermekeiket.

IV.

Az Úr munkája azonban halad előre – a szervezett és állandó ellenállás ellenére is, mely szembeszáll velünk, amint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tanításait igyekszünk gyakorolni. Azok számára, akik ezen ellenállás miatt meginognak, a következőket javaslom:

Emlékezzetek a bűnbánat tantételére, melyet Jézus Krisztus engesztelésének hatalma tett lehetővé! Neal A. Maxwell elder arra buzdított, hogy ne legyetek azok közt, „akik inkább megváltoztatnák az egyházat, mintsem maguk változzanak meg”⁶.

Ahogy azt Jeffrey R. Holland elder szorgalmazta:

„[K]apaszkodjatok erősen abba, amit már tudtok, és álljatok szilárdan, míg további tudást nem kaptok! [...]”

*Ebben az egyházban az, amit tudunk, mindig [felül fogja múlni] azt, amit nem tudunk.*⁷

Gyakoroljátok az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, mely az evangélium első tantétele!

Végezetül pedig, kérjetelek segítséget! Az egyházi vezetőink szeretnek benneteket, és lelki útmutatásra törekednek, hogy segítsenek nektek. Rengeteg forrást bocsátunk rendelkezésre, mint például azokat, melyeket az LDS.org honlapon találtok, valamint további segítségeket az otthoni evangéliumtanulmányozáshoz. Vannak továbbá szeretetteljes segítségnyújtásra elhívott szolgálattelvő fivéreink és nővéreink is.

Szerető Mennyei Atyánk azt akarja, hogy gyermekei élvezzék azt az örömet, mely teremtésünk célja. Ez az örömteli sors az örök élet, melyet profétánk, Russell M. Nelson elnök gyakran elhangzott szavaival élve „a szövetség ösvényén” előretörekedve érhetünk el. Az egyház elnökeként mondott első üzenetében ezt mondta: „[M]aradjatok meg a szövetség ösvényén! A Szabadító követése iránti elkötelezettségetek – azáltal, hogy szövetségeket köttök Vele, majd meg is tartjátok azokat a szövetségeket –, minden olyan lelki áldás és kiváltság előtt megnyitja majd az ajtót, amely csak elérhető a férfiak, nők és gyermekek számára mindenhol.”⁸

Ünnepélyes tanúságomat teszem, hogy az általam mondott dolgok igazak, és Jézus Krisztus tanításai és engesztelése által lehetségesek, aki mindezt Isten, a mi Örökkévaló Atyánk nagyszerű terve szerint teszi lehetővé. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Henry B. Eyring, *To Draw Closer to God: A Collection of Discourses* (1997), 143.
2. James E. Faust, “The Abundant Life,” *Ensign*, Nov. 1985, 9.
3. Isten szent tervét követem. *Gyermekek énekeskönyve*, 86–87.
4. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
5. A család: Kiáltvány a világhoz. 145.
6. Neal A. Maxwell, *If Thou Endure It Well* (1996), 101.
7. Jeffrey R. Holland: „Hiszek Uram!” *Liahóna*, 2013. máj. 94.; kiemelés az eredetiben.
8. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.

Előterjeszti: Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Kedves testvéreim! Most támogató szavazatotok céljából előterjesztem az egyház általános felhatalmazottait, területi hetveneseit és általános segédszervezeti elnökségeit.

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont mint profétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Dallin Harris Oaksot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Henry Bennion Eyringot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Dallin H. Oaksot a Tizenkét Apostol Kvórumának elnökeként, valamint M. Russell Ballardot a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnökeként.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha bárki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjaiként a következőket: M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E.

Stevenson, Dale G. Renlund, Gerrit W. Gong és Ulisses Soares.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint profétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk Brook P. Halest, akit elhívtunk, hogy általános felhatalmazott hetvenesként szolgáljon.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Odaadó szolgálatuk iránti őszinte nagyrabecsülésünket kifejezve felmentésre javasoljuk Mervyn B. Arnold, Craig A. Cardon, Larry J. Echo Hawk, C. Scott Grow, Allan F. Packer, Gregory A. Schwitzer és Claudio D. Zivic eldereket

általános felhatalmazott hetveseni elhívásukból, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítjük őket.

Azok, akik szeretnék velünk együtt a hálájukat kifejezni ezen fivérek figyelemre méltó szolgálataért, kérem, jelezzék!

Felmentésre javasoljuk a következő fivéreket területi hetveseni elhívásukból: B. Sergio Antunes, Alan C. Batt, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Fernando E. Calderón, H. Marcelo Cardus, Paul R. Coward, Marion B. De Antuñano, Robert A. Dryden, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erekson, Mervyn C. Giddey, João Roberto Grahl, Richard K. Hansen, Todd B. Hansen, Michael R. Jensen, Daniel W. Jones, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Tasara Makasi, Alvin F. Meredith III, Adonay S. Obando, Otahara Kacujuki, Fred A. Parker, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman,

William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, David J. Thomson, George J. Tobias, Jacques A. Van Reenen, Raul Edgardo A. Vicencio, Keith P. Walker és Daniel Yirenya-Tawiah.

Azok, akik szeretnék kifejezni nagyrabecsülésüket ezen testvérek kiváló szolgálataért, kérem, jelezzék!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Megkérjük azokat, akik bármelyik javaslatot elleneztek, hogy keressék fel cövekelnöküket.

Fivérek és nővérek! Hálásak vagyunk kitartó hitetekért és az egyházi vezetőkért mondott imáitokért. ■

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Szilárdak és állhatatosak a Krisztusba vetett hitben

Szilárdan és állhatatosan kitartani a Krisztusba vetett hitben megkívánja, hogy Jézus Krisztus evangéliuma átjárja az ember szívét és lelkét.

Az Ószövetség történelmében olvashatunk olyan egymást követő időszakokról, amikor Izráel gyermekei betartották a Jehovával kötött szövetségüket és hódoltak Neki, máskor azonban figyelmen kívül hagyták ezt a szövetséget, és bálványokat, avagy Baálokat imádtak.¹

Akháb uralkodása a hitehagyás egyik időszaka volt Izráel északi királyságában. Illés próféta egy alkalommal azt mondta Akháb királynak, hogy gyűjtse egybe a Kármel hegyen Izráel népét és Baál prófétáit, vagyis papjait. Amikor az emberek egybegyűltek, Illés így szólt hozzájuk: „Meddig sántikáltok kétfelé?” (Vagyis: „Mikor határozzátok el végre magatokat?”) „Ha az Úr az Isten, kövessétek őt; ha pedig Baál, kövessétek azt. És nem felelt néki a nép csak egy szót sem.”² Ekkor aztán Illés elrendelte, hogy ő maga is és Baál prófétái is vágjanak fel egy-egy tulkot, és helyezték a saját oltárukon fekvő máglyára, „de tüzet ne tegyenek alája”³. „Akkor hívjátok segítségül a ti istenteknek nevét, és én is segítségül hívom az

Úrnak nevét; és a mely isten tűz által felel, az az Isten. És felelvén az egész sokaság, monda: Jó lesz!”⁴

Talán emlékeztek rá, hogy Baál papjai órákon át kiáltoztak a nemlétező istenükhöz, hogy küldjön le tüzet, „de akkor sem lett se szó, se felelet, se meghallgattatás”⁵. Amikor Illésre került a sor, ő megjavította az Úr lerombolt oltárát, ráfektette a fát és a felajánlást,

majd pedig elrendelte, hogy az egészet locsolják le vízzel – nem is egyszer, hanem háromszor! Kétség sem fért hozzá, hogy sem ő, sem bármely más emberi hatalom nem lesz képes lángra lobbantani azt.

„És a mikor eljött az esteli áldozás ideje, oda lépett Illés próféta, és monda: Óh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek Istene, hadd ismerjék meg e mai napon, hogy te vagy az Isten az Izráelben, és hogy én a te szolgád vagyok, és hogy mindezeket a te parancsolatodból cselekedtem. [...]

Akkor alászalla az Úr tüze, és megemészté az égőáldozatot, a fát, a köveket és a port, és felnyalta a vizet, a mely az árokban volt.

Mikor ezt látta az egész sokaság, arczra borult, és monda: Az Úr az Isten! az Úr az Isten!”⁶

Ma talán ezt mondaná Illés:

- Vagy létezik Isten, a mi Mennyei Atyánk, vagy nem, de ha létezik, akkor hódoljatok Neki.
- Jézus Krisztus vagy Isten Fia és az emberiség feltámadt Megváltója, vagy nem, de ha az, akkor kövessétek Őt.
- A Mormon könyve vagy Isten szava, vagy nem, de ha az, akkor annak tanulmányozása és az előírásainak követése által kerüljétek közelebb Istenhez.⁷
- Joseph Smith vagy látta az Atyát és a Fiút azon az tavaszi napon 1820-ban és beszélgetett Velük, vagy nem, de

ha igen, akkor kövessétek a prófétai palástot, ideértve a pecsételés kulcsait is, melyeket én, Illés ruháztam rá.

A legutóbbi általános konferencián Russell M. Nelson elnök kijelentette: „Nem kell kétségek közt maradnotok azt illetően, hogy mi igaz [lásd Moróni 10:5]. Nem kell kétségek közt maradnotok azt illetően, hogy kiben bízhattok meg teljes biztonsággal. Személyes kinyilatkoztatás által saját tanúbizonyságot kaphattok arról, hogy a Mormon könyve Isten szava, hogy Joseph Smith próféta, és hogy ez az Úr egyháza. Függetlenül attól, hogy mások mit mondanak vagy tesznek, soha senki nem veheti el a szíveteknek és az elméteknek tett tanúbizonyságot arról, hogy mi igaz.”⁸

Amikor Jakab azt ígérte, hogy Isten „mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül” ad, aki az Ő bölcsességét keresi,⁹ egyben figyelmeztetett is:

„De kérje hittel, semmit sem kételkedvén: mert a ki kételkedik, hasonlatos a tenger habjához, a melyet a szél hajt és ide s tova hány.

Mert ne vélje az ilyen ember, hogy kaphat valamit az Úrtól;

A kétszínű, a minden útjában állhatatlan ember.”¹⁰

Szabadítónk azonban tökéletes állhatatosságot példázott. Ezt mondta: „Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én *mindenkör* azokat cselekszem, a melyek néki kedvesek.”¹¹ Figyeljétek meg ezeket a szentírásbeli jellemzéseket olyan nőkről és férfiakról, akik a Szabadítóhoz hasonlóan szilárdak és állhatatosak voltak:

„...megtértek az igaz hithez; és... nem voltak hajlandók eltávolodni attól, mert szilárdak, és állhatatosak és rendíthetetlenek voltak, s hajlandók voltak teljes igyekezettel betartani az Úr parancsolatait.”¹²

„...szilárd az elméjük, és folyamatosan Istenbe helyezik bizalmukat.”¹³

„És íme, ti magatok is tudjátok, hiszen tanúi voltatok, hogy akit elvezettek közülük az igazság ismeretéhez, [az] szilárd és állhatatos a hitben, és abban a dologban, mely által szabaddá lett.”¹⁴

„És foglaltosok valának az apostolok tudományában és a közösségben, a kenyérnek megtörésében és a könyörgésekben.”¹⁵

Szilárdan és állhatatosan kitartani a Krisztusba vetett hitben megkívánja, hogy Jézus Krisztus evangéliuma átjárja az ember szívét és lelkét, vagyis hogy az evangélium ne csupán egy legyen az ember életét éró számos benyomás közül, hanem életének és jellemének meghatározó középpontja. Az Úr azt mondja:

„És adok néktek új szívet és új lelket adok belétek, és elveszem a kőszívet testetekből, és adok néktek hússzívet.

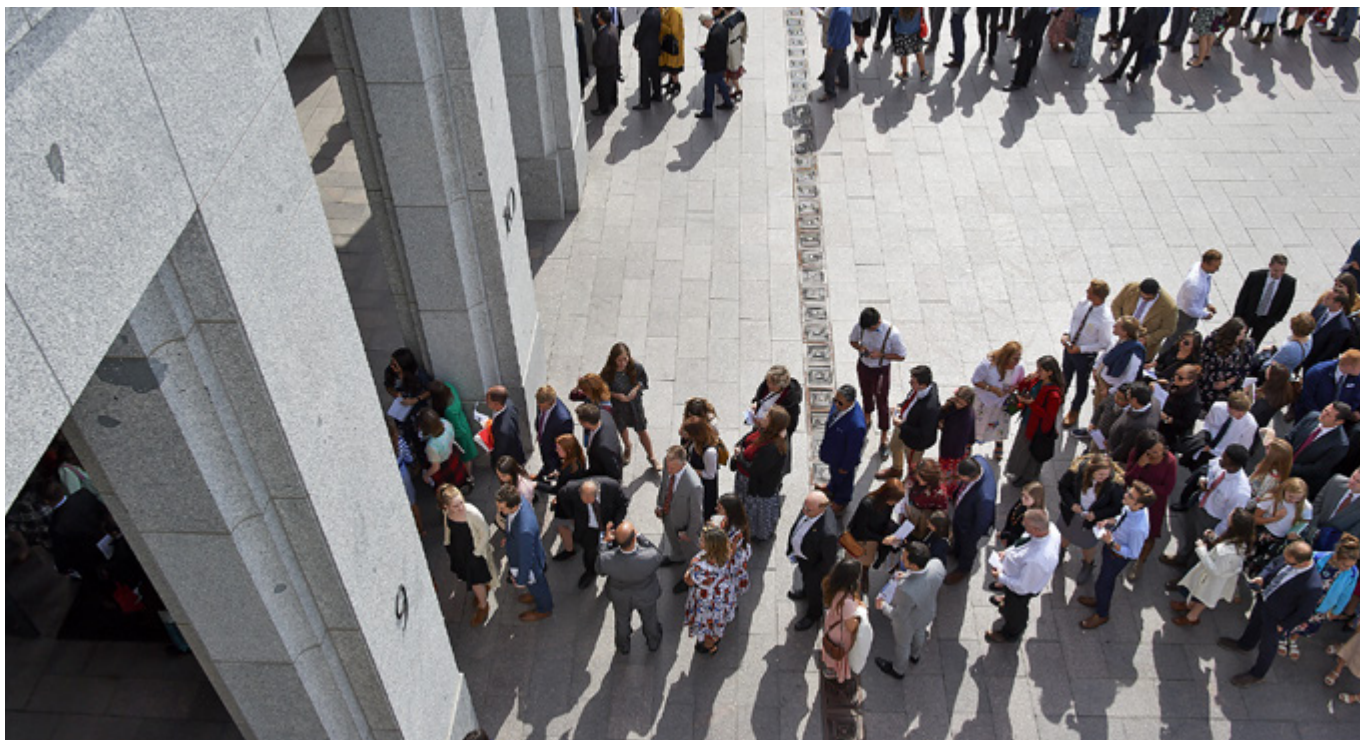
És az én lelkemet adom belétek, és azt cselekszem, hogy az én parancsolatomban járjatok és az én törvényeimet megőrizzétek és betöltsétek.

És... lesztek nékem népem s én leszek néktek Istenetek.”¹⁶

Ez az a szövetség, amelyet a keresztesítésünk alkalmával és a templomi szertartások során kötünk. Vannak azonban, akik még nem fogadták be teljes mértékben az életükbe Jézus Krisztus evangéliumát. Bár, ahogy Pál

mondja, eltemették Krisztussal a keresztség által, még hiányzik számukra az a rész, hogy „miképpen feltámasztott Krisztus a halálból... , azonképpen mi is új életben járjunk”¹⁷. Még nem az evangélium határozza meg őket. Még nem Krisztus áll az életük középpontjában. Válogatnak az általuk követésre érdemesnek tartott tanok és parancsolatok közül, illetve azt illetően, hogy hol és mikor szolgálnak az egyházban. Ezzel ellentétben a szövetségeik pontos megtartása által történik, hogy azok, „akik a szövetség szerint a kiválasztottak”¹⁸, elkerülik a megtévesztést, és szilárdak maradnak a Krisztusba vetett hitben.

Jelenleg legtöbben valahol az evangéliumi rituálékban való társadalmilag motivált részvétel és az Isten akarata iránti teljes mértékben kialakult krisztusi elkötelezettség között állunk. E folytonosság valamely szakaszán következik be az, hogy Jézus Krisztus evangéliumának örömhíre behatol a szívünkbe és birtokba veszi a lelkünket. Talán nem egy pillanat műve lesz, de

mindannyiunknak ezen áldásos állapot felé kell haladnunk.

Kihívást jelent, ugyanakkor létfontosságú, hogy szilárdak és állhatatosak maradjunk, amikor azt látjuk, hogy finomításnak vagyunk kitéve „a megpróbáltatás kemencéjében”¹⁹, ami előbb-utóbb mindannyiunkat elér a halandóság során. Isten nélkül ezek a sötét élmények csüggedéshez, kétségbeeséshez, sőt, akár keserűséghez is vezethetnek. Istennel azonban a fájdalmat vigasz váltja fel, a háborgást békesség, a bánatot pedig remény. Ha szilárdak maradunk a Krisztusba vetett hitben, az elhozza nekünk az Ő fenntartó kegyelmét és támogatását.²⁰ A megpróbáltatást áldássá változtatja, valamint – Ésaías szavaival élve – „ékeséget [nyújt] a hamu helyett”²¹.

Hadd említsek három olyan példát, amelyről személyes tudomásom van:

Van egy asszony, aki gyötrő krónikus betegségben szenved, amely nem múlik el az orvosok közreműködése, a papsági áldások, valamint a böjtölés és imák ellenére sem. Mindazonáltal ennek az asszonynak töretlen hite van az ima erejében és Isten iránta érzett szeretetének valóságában. Napról napra (olykor óráról órára) halad előre,

elhívása szerint szolgálva az egyházban, és férjével együtt gondoskodva fiatal családjáról, a tőle telhető legtöbbet mosolyogva. Mélyről fakad mások iránti könyörülete, melyet tovább finomít a saját szenvedése, és gyakran veszíti el magát a másoknak nyújtott szolgálatételben. Állhatatosan halad tovább, és az emberek jókedvre derülnek a közelében.

Egy férfi – aki az egyházban nőtt fel, teljes idejű missziót szolgált, aztán feleségül vett egy csodás nőt – nagyon meglepődött, amikor néhány testvére kritikával illette az egyházat és Joseph Smith prófétát. Idővel elhagyták az egyházat, és megpróbálták őt is rávenni erre. Ahogy ez gyakorta megyesik ilyen esetekben, esszéekkel, podcastekkel és videókkal bombázták, amelyeket olyan kritikusok készítettek, akik közül a legtöbben maguk is az egyház egykori, mára már eltávolodott tagjai. A férfi testvérei gúnyolták a hitét, és azt mondták neki, hogy túl hiszékeny, és tévútra lett vezetve. Nem tudta megválaszolni az összes állításukat, hite pedig ingadozni kezdett szüntelen ellenszégülésük miatt. Felmerült benne, hogy talán fel kellene hagynia az egyházba járással. Beszélt a feleségével. Beszélt

másokkal is, akikben megbízott. Imádkozott. Amikor ebben a zaklatott elmállapotban töprengett, eszébe jutottak olyan alkalmak, amikor érezte a Szent Lelket, és tanúságot kapott a Lélektől az igazságról. Erre jutott: „Ha őszinte akarok lenni magamhoz, akkor el kell ismernem, hogy a Lélek nemegyszer megérintett engem, és a Lélek bizonyossága valós.” Újult erővel járja át a boldogság és a békesség érzete, és ebben osztoznak a felesége és a gyermekei is.

Egy férjet és feleséget, akik mindig következetesen és boldog szívvel követték a Fivérek tanácsát az életükben, mélyen elszomorított, amikor nehézségbe ütköztek a gyermekvállalás terén. Jelentős anyagi forrásokat fordítottak szakértő orvosi segítségre, és egy idő után megáldattak egy kisfiúval. Tragikus módon azonban alig egy évvel később a gyermek egy baleset áldozata lett, amelyben senki sem volt vétkes, ám a kisfiú jelentős agykárosodást szenvedett és kómaközeli állapotba került. A lehető legjobb ellátásban részesül, de az orvosok nem tudják megmondani, mi lesz a dolgok kimenetele. A gyermek, akiért ez a házaspár oly sokat tett és imádkozott, hogy a világra hozzák, bizonyos értelemben elvétellettőlük, és nem

tudják, hogy valaha is visszakapják-e. Küszködve igyekeznek kielégíteni a kisgyermek létfontosságú szükségleteit a többi feladatuk elvégzése mellett. Ebben az igen nehéz pillanatban az Úrhoz fordultak. A Tőle kapott „mindennapi kenyérré” támaszkodnak. Együttérző barátok és családtagok segítik, valamint papsági áldások erősítik meg őket. Közelebb kerültek egymáshoz; a házasságukban megélt egységük talán még mélyebb és teljesebb, mint máskülönben lehetett volna.

1837. július 23-án az Úr egy kinyilatkoztatást intézett a Tizenkét Apostol Kvórumának akkori elnökéhez, Thomas B. Marshhoz. A következőket tartalmazza:

„És imádkozz a Tizenkettekhez tartozó testvéreidért. Intsd őket élesen, az én nevemért, és legyenek megintve minden bűnükért, és legyél hűséges előttem az én nevemhez.

És megkísértéseik, és sok megpróbáltatás után, íme, én, az Úr, feljűk tapogatózom majd, és ha nem keményítik meg a szívüket, és nem merevítik meg a nyakukat ellenem, akkor megtérnek, és én meggyógyítom őket.”²²

Hiszem, hogy az e versekben kifejezésre juttatott tantételek mindannyiunkra vonatkoznak. A megélt kísértések és próbatételek, illetve minden további megpróbáltatás, amelyet az Úr jónak lát kimérni ránk, a teljes megtérésünkhöz és gyógyulásunkhoz vezethetnek. Ez azonban akkor, és csakis akkor következik be, ha nem keményítjük meg a szívünket vagy merevítjük meg a nyakunkat Őellene. Ha bármi áron szilárdak és állhatatosak maradunk, akkor elérhetjük azt a megtérést, amelyet a Szabadító nekünk szánt, amikor ezt mondta Péternek: „te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed”²³, mely megtérés oly teljes mértékű, hogy nem lehet meg nem történtté tenni. Az ígért gyógyulás a bűntől sebzett lelkünk megtisztítása és megszentelése, ami által szentekké válunk.

Eszembe jut az anyai intés: „Edd meg a zöldségeket, jót tesznek neked!” Az anyáknak igazuk van; a hitben való állhatatosságot tekintve pedig a „zöldségek megevése” az állandó

ima, a szentírásokon való mindennapos lakmározás, az egyházban végzett szolgálat és hódolat, a heti érdemes úrvacsoravétel, a felebarátaink szeretete, valamint a keresztünk felvétele mindennap az Istennek való engedelmességben.²⁴

Mindig emlékezzetek az eljövendő jó dolgok ígéreteré, mind most, mind az elkövetkezendőkben, azok számára, akik szilárdak és állhatatosak a Krisztusba vetett hitben. Emlékezzetek meg „az örök életéről és a szentek örömeről”²⁵. „Ő ti, akik tisztaszívűek vagytok, emeljétek fel a fejeteket és fogadjátok be Isten örömet adó szavát, és lakmározzatok a szeretetén; mert mindörökké megtehetitek ezt, ha szilárd az elmétek.”²⁶ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Szentíraskalauz: Baál.
2. 1 Királyok 18:21.
3. 1 Királyok 18:23.
4. 1 Királyok 18:24.
5. 1 Királyok 18:29.
6. 1 Királyok 18:36, 38–39.
7. Lásd Mormon könyve: Bevezetés.
8. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 95.
9. Lásd Jakab 1:5.
10. Jakab 1:6–8.
11. János 8:29; kiemelés hozzáadva.
12. 3 Nefi 6:14; lásd még Alma 27:27.
13. Alma 57:27.
14. Hélamán 15:7–8.

15. Apostolok cselekedetei 2:42.
16. Ezékiel 36:26–28; lásd még 2 Korinthusbeliek 3:3.
17. Lásd Rómabeliek 6:4.
18. Lásd Joseph Smith – Máté 1:22–23; lásd még Máté 24:24–25.
19. 1 Nefi 20:10; lásd még Ésaías 48:10.
20. Ahogy az Úr mondta a 22 éves Joseph Smithnek a Mormon könyve fordítása egy részének elvesztése után: „...nem kellett volna jobban félned az emberektől, mint Istentől. Neked mégis hűségesnek kellett volna lenned, és ő kinyújtotta volna karját és támogatott volna téged az ellenség minden tüzes nyilával szemben, és mindig veled lett volna a gondok idején” (T&S 3:7–8). Alma bizonyosságát tette, hogy megtérése után Isten „támogatott mindenfajta próbatétel és baj idején, igen, és mindenféle megpróbáltatásokban; igen, Isten megszabadított engem a börtönből és a kötelékekből, és a haláltól; igen, és én belé helyezem bizalmamat, és ő ezután is ki fog szabadítani. És tudom, hogy fel fog emelni engem az utolsó napon, hogy dicsőségben vele lakjak” (Alma 36:27–28).
21. Ésaías 61:3.
22. Tan és szövetségek 112:12–13.
23. Lukács 22:32.
24. Lásd Lukács 9:23. Russell M. Nelson elnök így emlékeztet minket: „Semmi nem nyitja meg annyira a mennyeket, mint a fokozott tisztaságnak, a pontos engedelmességnek, az őszinte keresésnek és annak kombinációja, hogy naponta lakmározunk Krisztus szavain a Mormon könyvéből [lásd 2 Nefi 32:3], illetve rendszeresen időt szentelünk a templomi és családtörténeti munkára” (Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. 95.).
25. Énós 1:3.
26. Jákób 3:2.

Dean M. Davies püspök
első tanácsos az Elnöklő Püspökségben

Hallgassuk, jöjj, a prófétát!

Ha megszilárdul életünkben az élő próféták szavai meghallásának és követésének gyakorlata, akkor örökkévaló áldásokat fogunk learatni.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökéről szólva az Úr kijelentette:

„Továbbá, a főpapság hivatala elnökének kötelessége az, hogy az egész egyház felett elnököljön, és olyan legyen, mint Mózes –

...igen, hogy látnok, kinyilatkoztató, fordító, és próféta legyen, *rendelkezvén Isten minden olyan ajándékával, amelyet ő az egyház fejére ruház*” (Tan és szövetségek 107:91–92; kiemelés hozzáadva).

Áldott vagyok, mert tanúja lehettem Isten néhány ajándékának, melyeket prófétáira ruház. Hadd osszam meg veletek az egyik ilyen szent élményemet. A mostani elhívásomat megelőzően a jövőbeli templomok helyének beazonosításában és a javaslatok elkészítésében segédkeztem. 2001. szeptember 11-ét követően szigorúbbá vált az Egyesült Államok határainál történő átlépések ellenőrzése. Ennek eredményeként számos egyháztagnak 2-3 órájába is telt, hogy a kanadai Vancouverből eljusson a Washingtoni Seattle templomba. Gordon B. Hinckley elnök, az egyház akkori elnöke utalt rá, hogy egy templom Vancouverben

milyen áldás lenne az egyház tagjai számára. Engedélyt kaptunk a helyszínek felmérésére, és miután megnéztünk számos egyházi tulajdonban lévő telket, felmértünk olyan telkeket is, melyek nem az egyház tulajdonában voltak.

Találtunk is egy gyönyörű helyet a transzkanadai autópálya mellett, egy olyan lakóövezetben, ahol a vallási épületek is engedélyezve voltak. A telek könnyen megközelíthető volt, csoda szép kanadai fenyők tarkították, és nagyszerű fekvésének köszönhetően az ott elhaladó autósok ezrei számára is jól látható lett volna.

Fényképekkel és térképekkel együtt mutattuk be a helyszínt a Templomi Helyszínek Bizottság havi gyűlésén. Hinckley elnök engedélyezte, hogy ajánlatot tegyünk a telekre és elvégezzük a szükséges ellenőrzéseket. Még az év decemberében jelentettük a bizottságnak, hogy minden ellenőrzés megtörtént, és kértük a jóváhagyásukat a vásárlás megvalósításához. A jelentésünket hallva Hinckley elnök így szólt: „Úgy érzem, látnom kell ezt a telket.”

Még abban a hónapban, két nappal karácsony után elindultunk Vancouverbe Hinckley elnökkel, Thomas S. Monson elnökkel, valamint Bill Williamsszel, az egyik templom-építésszel. Ott Paul Christensen várt minket, a helyi cövek elnöke, aki elvitt bennünket a telekhez. Kissé párás és ködös volt aznap az idő, ám Hinckley elnök azonnal kiugrott az autóból, és elkezdte keresztül-kasul bejárni a területet.

Kis idővel később megkérdeztem Hinckley elnököt, hogy szeretne-e néhányat látni a többi telekből is, melyek szóba jöttek. Azt felelte, hogy igen, szeretne. Így, a többi telket is látva, össze tudtuk hasonlítani az előnyeiket.

Egy nagy kört leírva körbejártuk hát Vancouver, megnéztük a többi telket is, majd visszatértünk az eredeti helyszínre. Hinckley elnök így szólt: „Ez egy gyönyörű telek.” Majd azt kérdezte: „El tudnánk menni az egyház tulajdonában lévő gyülekezeti házba, amely kb. fél kilométerre van innen?”

„Természetesen, Hinckley elnök” – feleltük.

Visszaszálltunk az autóba, és elmentünk a közeli gyülekezeti házhoz. Ahogy a kápolna közelébe értünk, Hinckley elnök azt mondta: „Kanyarodj itt balra.” Lekanyarodtunk, és az

utasításainak megfelelően követték az utat. Az utca enyhe emelkedőben folytatódott.

Ahogy az autó felért az emelkedő tetejére, Hinckley elnök így szólt: „Állítsd meg az autót! Állítsd meg az autót!” Majd a jobbán lévő földterületre mutatva megkérdezte: „És mi a helyzet ezzel a telekkel? Itt fog felépülni a templom. Az Úr itt akarja, hogy felépüljön a templom. Meg tudjátok szerezni? Meg tudjátok szerezni?”

Ezt a telket meg sem néztük. Kicsit beljebb volt, távol a főúttól, és nem volt az eladó telkek listáján. Amikor azt feleltük, hogy nem tudjuk, Hinckley elnök rámutatott a telekre, és újfent így szólt: „Itt fog felépülni a templom.” Még pár percig maradtunk, majd elindultunk a reptérre, hogy hazamenjünk.

Másnap Williams fivért és engem behívtak Hinckley elnök irodájába, aki addigra mindent felvázolt egy darab papírra: az utakat, a kápolnát, itt kanyarodj balra, az x jelöli a templom helyét. Megkérdezte, mit tudunk meg. Elmondtuk neki, hogy nehezebb telket nem is választhatott volna. Három ember tulajdonában volt: egy kanadai, egy indiai és egy kínai! És nem volt jóváhagyva vallási épületek építésére sem.

„Nos, tegyetek meg minden tőletek telhetőt!” – mondta.

Aztán jöttek a csodák. Hónapokon belül már a mi tulajdonunkban volt a telek, a brit columbiai Langley városa pedig hamarosan megadta az engedélyt a templom építésére.

Ahogy visszagondolok erre az élményre, alázatra készítek a felismerés, hogy bár Williams fivér és én hivatalos képzéssel és többéves tapasztalattal rendelkezünk az ingatlankereskedelem és a templom-építészet terén, Hinckley elnöknek semmi ehhez hasonló képzettsége nem volt; rendelkezett azonban valami sokkal nagyszerűbbel: a prófétai látnokság ajándékával. Képes volt rá, hogy lássa, hol kell állnia Isten templomának.

Amikor az Úr megparancsolta ezen adományozási korszak korai szentjeinek, hogy építsenek templomot, kijelentette:

„De épüljön nevemnek ház, azon minta szerint, amit majd megmutatok nekik.

És ha népem nem azon minta szerint építi azt, amit majd... megmutatok, akkor nem fogadom el azt a kezüktől” (Tan és szövetségek 115:14–15).

Ma is úgy van, ahogy a korai szentek idejében: az Úr kinyilatkoztatta és továbbra is kinyilatkoztatja az egyház elnökének azokat a mintákat, melyek alapján Isten királyságát irányítani kell napjainkban. Továbbá személyes módon is útmutatást ad mindannyiunknak, hogy miként irányítsuk az életünket, hogy a viselkedésünk hasonlóképpen elfogadható legyen az Úr előtt.

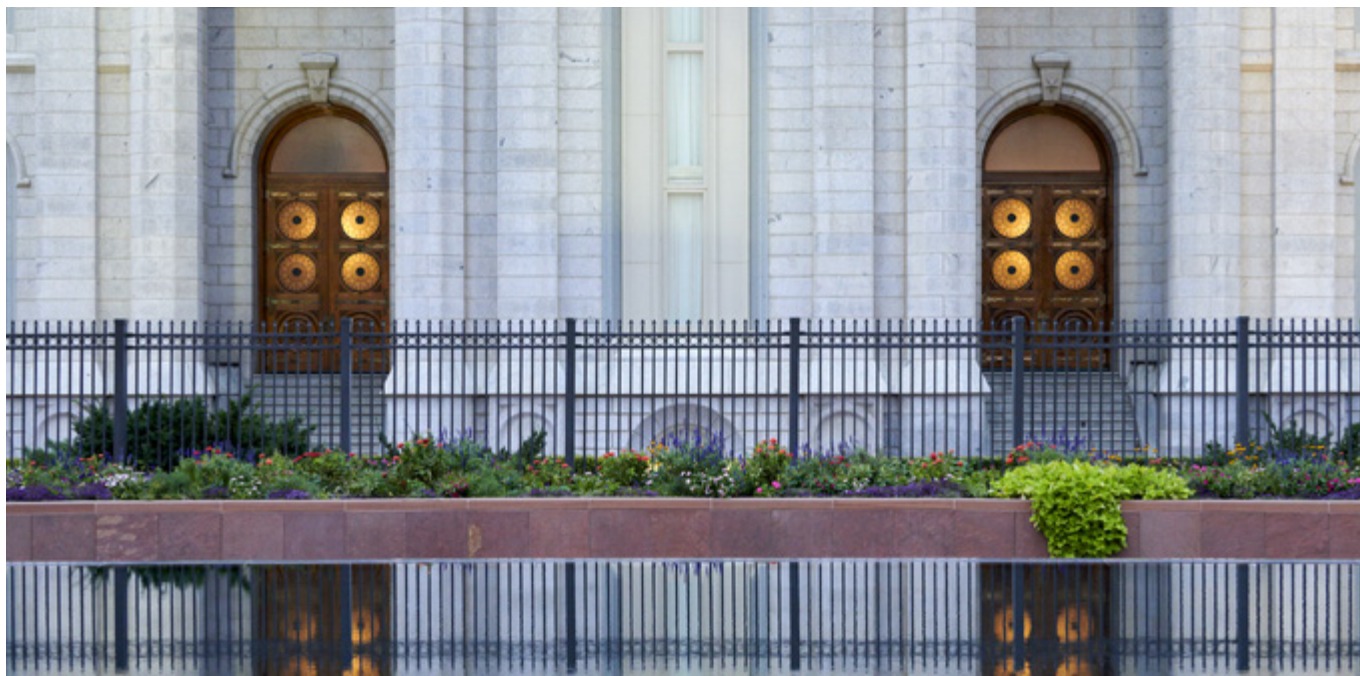
2013 áprilisában beszéltem arról, hogy milyen erőfeszítéseket igényel minden egyes templom alapzatának előkészítése, hogy biztosan ellen tudjon állni a viharoknak és csapásoknak, melyek érik majd. Ám az alapzat csak a kezdet. A templom számos építőelemből áll, melyeket előre megtervezett minták alapján építenek össze. Ha az életünkben olyan templomot igyekszünk formálni, amelyről az Úr tanított

(lásd 1 Korinthusbeliek 3:16–17), joggal tehetjük fel magunknak a kérdést:

„Milyen építőelemeket válasszunk, hogy életünket gyönyörűvé, fenségessé és az élet viharainak ellenállóvá tehessek?”

Erre a kérdésre megtaláljuk a választ a Mormon könyvében. Joseph Smith próféta azt mondta a Mormon könyvét illetően: „Megmondtam a testvéreknek, hogy a Mormon könyve a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által” (a Mormon könyve bevezetése). A Mormon könyve bevezetéséből megtudjuk, hogy azok, akik isteni tanúbizonyosságot nyernek a Szent Lélektől, hogy a Mormon könyve Isten szava, azt is meg fogják tudni ugyanezen hatalom által, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója; hogy Joseph Smith az Ő kinyilatkoztatója és a visszaállítás prófétája; valamint hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az Úr királysága, mely ismét meg lett alapítva a földön.

Ezek tehát a személyes hitünk és bizonyosságunk néhány alapvető építőelemei:

1. Jézus Krisztus a világ Szabadítója.
2. A Mormon könyve Isten szava.
3. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Isten királysága a földön.
4. Joseph Smith próféta, és ma is vannak élő prófétáink a földön.

Az elmúlt hónapok során meghallgattam minden olyan konferenciális beszédet, melyet Nelson elnök mondott, amióta csak elhívták apostolnak. Ez a gyakorlat megváltoztatta az életemet. Miközben Nelson elnök 34 év alatt összegyűjtött bölcsességét tanulmányoztam és a felett elmélkedtem, egyértelmű és ismétlődő témák bontakoztak ki a tanításaiból. Minden egyes ilyen téma vagy az imént említett építőelemekhez kapcsolódik, vagy egy további kulcsfontosságú építőeleme a személyes templomainknak. Köztük van az Úr Jézus Krisztusba vetett hit, a bűnbánat, a bűnök bocsánatára végzett keresztesítés, a Szentlélek ajándéka, a halottak megváltása és a templomi munka, a Sabbatnap megszentelése, a végcél szem előtt tartása már a kezdetől, a szövetség ösvényén való megmaradás. Nelson elnök mindezekről szeretettel és elkötelezettséggel beszélt.

Az egyház és az életünk fő szegletköve és építőeleme Jézus Krisztus.

Ez az Ő egyháza. Nelson elnök az Ő prófétája. Nelson elnök a tanításai által tanúságot tesz és kinyilvánítja számunkra Jézus Krisztus életét és jellemét. Szeretettel és hozzáértéssel szól a Szabadító természetéről és küldetéséről. Gyakran és buzgón tesz bizonyosságot az élő próféták – az egyház elnökeinek – isteni elhívásáról, akik alatt szolgáltak.

Most pedig, e napon, a mi kiváltságunk az, hogy *őt* támogassuk az Úr élő prófétájaként a földön. Megszoktuk már, hogy az egyházi vezetőket azon isteni minta alapján támogatjuk, hogy elfogadásunk és támogatásunk jeléül karunkat derékszögben fel emeljük. Ezt tettük néhány perccel ezelőtt is. Ám a valódi támogatás e fizikai zálogjelen jócskán túlmutat. Amint azt a Tan és szövetségek 107:22 feljegyzi, az Első Elnökséget az egyház bizalmának, hitének és imájának kell fenntartania. Akkor fogjuk teljességgel és igazán támogatni az élő prófétát, ha kialakítjuk a szavába vetett bizalom mintáját, ha van hitünk szavai szerint cselekedni, valamint ha imádkozunk, hogy az Úr folyamatosan árássa ki rá áldásait.

Amikor Russell M. Nelson elnökre gondolok, vigaszra lelek a Szabadító szavaiban, aki ezt mondta: „És ha

népem hallgat hangomra, valamint szolgálaim hangjára, akiket népem vezetésére kijelöltem, akkor íme, bizony mondom nektek, nem lesznek elmozdítva a helyükről” (Tan és szövetségek 124:45).

Ha hallgatunk az élő próféták szavaira és megfogadjuk azokat, annak mélyreható, akár az egész életünket megváltoztató hatása lehet ránk nézve. Megerősödünk. Bizonyosabbá és magabiztosabbá válunk az Úrban. Meghalljuk az Úr szavát. Érezzük Isten szeretetét. Tudni fogjuk, hogyan irányítsuk céltudatosan az életünket.

Szeretem és támogatom Russell M. Nelson elnököt, és mindazokat, akik próféta, látnok és kinyilatkoztatóként el lettek hívva. Bizonyosságomat teszem, hogy birtokában vannak azok az ajándékok, melyekkel az Úr megáldotta őt, és tanúságomat teszem, hogy ha megszilárdul életünkben az élő próféták szavai meghallásának és követésének gyakorlata, akkor az életünk az Úr számunkra adott isteni mintája alapján épül majd fel, mi pedig örökkévaló áldásokat fogunk learatni. A felkérés mindenkihez szól: Hallgassuk, jöjj, a prófétát! Igen, jöjjetek Krisztushoz, és éljete! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Ulisses Soares elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Egyek Krisztusban

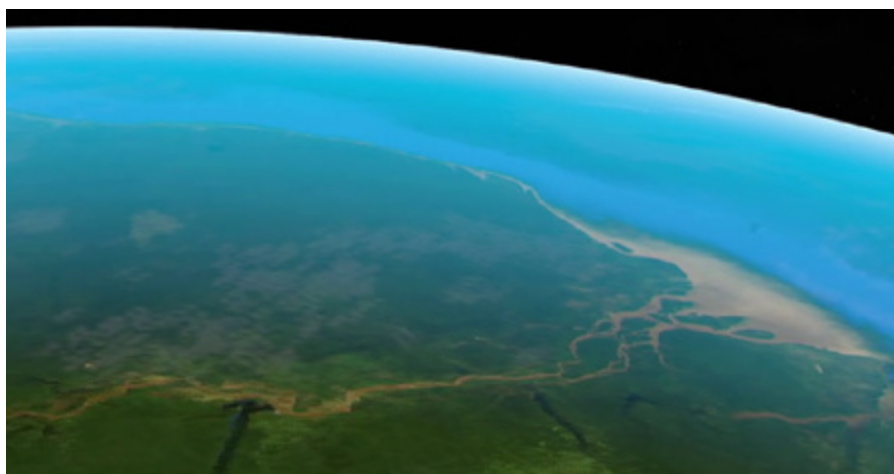
Szeretett társaim az Úr munkájában! Úgy hiszem, sokkal jobbak lehetünk és sokkal jobbnak is kell lennünk abban, ahogyan az új barátokat az egyházba fogadjuk.

Jó napot kívánok, kedves fivéreim és nővéreim! Vagy ahogy anyanyelvemen, braziliai portugálul mondjuk: „Boa tarde!” Áldottnak érzem magam, hogy egybegyűlhettem veletek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza e csodálatos általános konferenciáján, amely szeretett prófétánk, Russell M. Nelson elnök irányítása alatt kerül megrendezésre. Ámulok azon, milyen nagyszerű lehetősége van mindannyiunknak, hogy hallhassuk az Úr hangját a szolgálói által ezekben az utolsó napokban, amelyekben élünk.

Hazám, Brazília, bővelkedik természeti forrásokban. Ezek egyike a híres Amazonas folyó, amely a világ egyik legnagyobb és leghosszabb folyama. Két különálló folyóból, a Solimõesből és a Negróból áll össze. Érdekes, hogy az igen eltérő forrásuknak, sebességüknek, hőmérsékletüknek és vegyi összetételüknek köszönhetően több kilométeren keresztül egymással párhuzamosan hömpölyögnek, mielőtt vizük keveredne. Sok kilométer után aztán vizük végül elegyedik egymással, az eredeti alkotóelemektől eltérő folyót hozva létre. Csak e két rész egyévé olvadása után válik az Amazonas olyan erőteljessé, hogy amikor eléri az

Atlanti-óceánt, vize oly erővel tolul az óceánba, hogy a torkolattól több kilométerrel beljebb is található édesvíz.

Ahhoz hasonlóan, ahogy a Solimões és a Negro folyók a hatalmas Amazzonasszá folynak össze, Isten gyermekei is egyesülnek Jézus Krisztus visszaállított egyházában – különböző társadalmi háttérből, eltérő hagyományokkal és kultúrával, a krisztusi szentek e csodás közösségét alkotva. Amikor bátorítjuk, támogatjuk és szeretjük egymást, egyévé válunk, hogy hatalmas jóra vezető erőként szolgáljunk a világban. Jézus

A hatalmas Amazonas folyóhoz hasonlóan, amely az Atlanti-óceánhoz érve visszaszorítja a tengervizet, Jézus Krisztus követői is az evangélium „friss vizét” adják a szomjas világnak

Krisztus követőiként, együtt folydogálva a jóság e folyamában képesek leszünk átadni az evangélium „édesvizét” a szomjazó világnak.

Az Úr arra sugalmazta a prófétáit, hogy tanítsák meg nekünk, miként tudjuk támogatni és szeretni egymást úgy, hogy egyévé váljunk a hitben és a céljainkban Jézus Krisztus követei során. Pál, az újszövetség-beli apostol azt tanította, hogy azok, „a kik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöztetek fel...; mert ti mindnyájan *egyek vagytok a Krisztus Jézusban*”¹.

Amikor a keresztelésünkkor ígéretet teszünk a Szabadító követésére, tanúsítjuk az Atya előtt, hogy készek vagyunk magunkra venni Krisztus nevét.² Közben törekszünk átvenni az életünkbe az Ő isteni jellemvonásait, megváltozunk az Úr Krisztus engesztelése által, és természetesen gyarapodik a minden ember iránti szeretetünk.³ Mindenki jólléte és boldogsága foglalkoztat majd minket. Fivéreként és nővéreként tekintünk egymásra, Isten gyermekeként, akik isteni eredettel, jellemvonásokkal és lehetőségekkel bírnak. Vágyunk arra, hogy gondoskodjunk egymásról és viseljük egymás terheit.⁴

Ekképpen jellemezte Pál is a jószívűséget.⁵ Mormon, az egyik Mormon könyve-beli próféta, Krisztus tiszta szeretetként jellemezte azt,⁶ ami a szeretet legfenségesebb, legnemesebb és legerősebb megjelenése. Jelenlegi prófétánk, Russell M. Nelson elnök nemrég

a szolgálattétel névvel illetve Krisztus e tiszta szeretetének egyik megnyilvánulását, amely tudatosabb és szentebb megközelítése mások szeretetének és a róluk való gondoskodásnak úgy, ahogy a Szabadító tette.⁷

Nézzük most meg a Szabadító módján való e szeretet és gondoskodás tantételét az új megtértek, illetve az egyházi gyűléseink látogatása iránt érdeklődők bátorítása, megsegítése és támogatása szempontjából.

Amikor ezek az új barátok kilépnek a világból és befogadják Jézus Krisztus evangéliumát, csatlakozva az Ő egyházához, akkor az Ő tanítványává válnak, újjászületve Őáltala.⁸ Egy számkra jól ismert világot hagynak hátra, és azt választják, hogy Jézus Krisztust követik szívük minden szándékával, egy új „folyamhoz” csatlakozva, mint amilyen a hatalmas Amazonas – egy olyan folyamhoz, amely hatalmas jóra és igazlelkűségre vezető erő, és amely Isten jelenléte felé hömpölyög. Péter apostol e szavakkal írja le ezt: „Ti pedig választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, megtartásra való nép vagytok”⁹. Amikor ezek az új barátok részei lesznek ennek az új és ismeretlen folyónak, lehet, hogy eleinte kissé elveszetteknek érzik magukat. Új barátaink azon kapják magukat, hogy egy egyedi forrással, hőmérséklettel és vegyi összetétellel rendelkező folyóba vegyülnek – olyan folyóba, amelynek megvannak a maga hagyományai, kultúrája és szokásai. Nyomasztó lehet számukra ez az új élet Krisztusban. Gondolatok csak bele, mit érezhetnek, amikor először hallják ezeket a kifejezéseket: „családi est”, „FEF”, „böjti vasárnap”, „keresztelés a halottakért”, „hároms szentírás-kötet” és így tovább.

Könnyű belátni, miért érezhetik magukat kívülállónak. Ezekben a helyzetekben talán ilyen kérdések fogalmazódnak meg bennük: „Van itt hely számomra? Beleilleg Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába? Szüksége van rám az egyháznak? Lesznek új barátaim, akik hajlandóak segíteni és támogatni?”

Drága barátaim! Az ilyen pillanatokban nekünk, akik a tanítványság

hosszú útjának különböző pontjain járunk, ki kell nyújtanunk a szívélyes barátság kezét új barátaink felé, el kell fogadnunk őket, ahol vannak, és segítenünk, szeretnünk és életünkbe kell fogadnunk őket. Ezen új barátok mindegyike Isten drága fia vagy leánya.¹⁰ Nem engedhetjük meg akár csak egyikük elvesztését sem, mivel – mint az Amazonas, amely a belé áramló és őt tápláló mellékfolyóktól függ – szükségünk van rájuk, ahogy nekik is ránk, hogy hatalmas jóra vezető erőként szolgáljunk a világban.

Új barátaink Istentől kapott tehetéseket, lelkesedést és jószágot hoznak magukkal. Ragadós lehet az evangélium iránti lelkesedésük, ami pedig segíthet nekünk a saját bizonyágunk új életre keltésében. Új látásmódokat is hoznak magukkal az étellel és az evangéliummal kapcsolatos felfogásunkhoz.

Régóta tanítanak minket arról, hogy miként segíthetünk új barátainknak azt érezni, hogy szívesen látják és szeretik őket Jézus Krisztus visszaállított egyházában. Három dologra van szükségük, hogy egész életükön át erősek és hithűek tudjanak maradni:

Először is olyan fivérekre és nővérekre van szükségük az egyházban, akik őszintén érdeklődnek irántuk; olyan igaz és hű barátokra, akikhez bármikor fordulhatnak, akik mellettük állnak és válaszolnak a kérdéseikre.

Egyháztagnokként mindig figyeljünk és vegyük észre az új arcokat az egyházi programokon és gyűléseken, mindig, milyen feladataink, megbízásaink vagy aggályaink vannak épp. Egyszerű dolgokkal érezthetjük ezekkel az új barátokkal, hogy szeretettel és szívesen látják őket az egyházban: melegen üdvözölhetjük őket, őszintén rájuk mosolyoghatunk, melléjük ülhetünk, hogy együtt énekeljünk és hódoljunk, bemutathatjuk őket más egyháztagnak és így tovább. Amikor e módokon megnyitjuk a szívünket új barátaink előtt, a szolgálattétel lelkületében cselekszünk. Amikor oly módon szolgáljuk őket, ahogy a Szabadító tette, nem fogják úgy érezni magukat, mint akik „idegenek közöttünk”. Őszinte törődésünk révén érezni fogják, hogy odaillenek, és új barátokra tesznek szert, legfőképpen pedig érezni fogják a Szabadító szeretetét.

Másodszor: az új barátoknak szükségük van egy megbízásra, egy lehetőségre mások szolgálatára. A szolgálat Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza egyik nagyszerű ismérve. Olyan folyamat ez, amely által megerősödhet a hitünk. Minden új barát megérdemli ezt a lehetőséget. Noha a püspök és az egyházközségi tanács közvetlen felelőssége, hogy rövidesen a keresztelejük után valamilyen feladattal bízzák meg őket, semmi akadály, hogy mi, egyháztagnok megkérjük új barátainkat, hogy segítsenek nekünk mások szolgálatában akár kötetlenül, akár szolgálati lehetőségek révén.

Harmadszor: szükséges, hogy „Isten jó szavával táplálják”¹¹ új barátainkat. Segíthetünk nekik szeretni és megismerni a szentírásokat, amikor elolvassuk és megbeszéljük velük a tanításokat, megosztjuk velük a történetek háttérét és elmagyarázzuk a nehéz szavakat. Megtaníthatjuk nekik azt is, hogyan kapjanak személyes útmutatást a rendszeres szentírás-tanulmányozás útján. Ezenkívül felkarolhatjuk új barátainkat az otthonukban is, és meghívhatjuk őket magunkhoz a rendszeres egyházi gyűléseken és programokon kívül, hogy könnyebben folyjanak

bele a szentek közösségének nagy folyamába.

Ha felismerjük, milyen változásokat és kihívásokat élnek meg új barátaink, amikor Isten családjának tagjaivá válnak, fivéreinkként és nővéreinkként, akkor elmondhatjuk nekik, mi hogyan győztük le a hasonló kihívásokat. Ez segíteni fog nekik, hogy lássák, nincsenek egyedül, és hogy Isten meg fogja áldani őket, amikor hitet gyakorolnak az Ő ígéreteiben.¹²

Amikor a Solimões és a Negro folyó elegyedik, az Amazonas hatalmassá és erőssé duzzad. Hasonlóképpen amikor mi és új barátaink igazán eggyé válunk, Jézus Krisztus visszaállított egyháza még erősebbé és szilárdabbá válik. Kedvesemmel, Rosánával nagyon hálásak vagyunk mindazokért, akik sok évvel ezelőtt segítettek nekünk beáramlani ebbe az új folyóba, amikor befogadtuk Jézus Krisztus evangéliumát a hazánkban, Braziliában. Az évek során ezek a csodás emberek igazán szolgáltak minket és segítettek tovább csörgedeznünk az igazlelkűségben. Nagyon hálásak vagyunk értük.

A nyugati féltke profétái jól tudták, miként ériék el, hogy az új barátok továbbra is hithűen áramoljanak a jóság eme új folyójába az örök élet felé. Például miután Moróni látta a napjainkat és tudta, hogy hasonló kihívásokkal fogunk szembenézni,¹³ belefoglalta e fontos lépések némelyikét a Mormon könyvében lévő írásaiba:

„És miután elfogadták őket a keresztelezésre, és munkálkodott rajtuk és megtisztította őket a Szentlélek hatalma; Krisztus egyházának népe közé számlálták őket; és felírták a nevüket, hogy emlékezzenek rájuk és Isten jó szavával táplálják őket, hogy a helyes úton tartsák őket, hogy folyamatosan éberek legyenek az imára, kizárólag Krisztus érdemeire támaszkodva, aki hitük szerzője és beteljesítője volt.

És a gyülekezet gyakran találkozott, hogy börtöljenek és imádkozzanak, és hogy lelkük jólétéről beszélgessenek egymással.”¹⁴

Szeretett társaim az Úr munkájában! Úgy hiszem, sokkal jobbak lehetünk és sokkal jobbnak is kell lennünk abban,

ahogyan az új barátokat az egyházbba fogadjuk. Kérlek, gondoljátok át, mit tehetnénk, hogy befogadóbbak, elfogadóbbak és segítőkészebbek legyünk irányukban, a most következő vasárnaptól kezdve. Ügyeljete rá, hogy az egyházi megbízásaitok ne akadályozzanak meg az új barátok üdvözlésében az egyházi gyűléseken és tevékenységeken. Elvégre ezek a lelkek értékesek Isten szemében, és sokkal fontosabbak, mint a programok és a tevékenységek. Ha új barátainknak tiszta szeretettel teli szívvel szolgálunk, ahogy a Szabadító tette, akkor az Ő nevében ígérem nektek, hogy Ő segíteni fog nekünk az erőfeszítéseinkben. Amikor hithű szolgálattevőkként cselekszünk, ahogy a Szabadító tette, akkor új barátaink megkapják a szükséges segítséget, hogy mindvégig erősek, elkötelezettek és hithűek maradjanak. Isten erős népe leszünk, amikor csatlakoznak hozzánk, és segítenek friss vizet hoznunk a világnak, amelynek oly nagy szüksége van Jézus Krisztus evangéliumának áldásaira. Isten e gyermekei érezni fogják, hogy „immár nem... jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek”¹⁵. Megígérem nektek, hogy fel fogják ismerni a Szabadítónk, Jézus Krisztus jelenlétét az Ő egyházában. Együtt, egy folyóként fognak áramlani velünk minden jóság forrásába, mígnem Urunk, Jézus Krisztus a kitért

karjaiba zárja őket, és e szavakat hallják az Atyától: „Örök életek lesz.”¹⁶

Arra kérlek benneteket, hogy keressétek az Úr segítségét, hogy úgy szerethessetek másokat, ahogy Ő szeret titeket. Kövessük mindannyian a Mormontól kapott tanácsot: „Imádkozzatok tehát szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak.”¹⁷ Ezekről az igazságokról tesztek tanúbizonyságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

- Galátiabeliek 3:27–28; kiemelés hozzáadva.
- Lásd Tan és szövetségek 20:37.
- Lásd Móziás 3:19.
- Lásd Móziás 18:8.
- Lásd 1 Korinthusbeliek 13.
- Moróni 7:47.
- Lásd Russell M. Nelson: Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 68–75.
- Lásd Móziás 27:25.
- 1 Péter 2:9.
- Lásd Tan és szövetségek 18:10.
- Moróni 6:4; lásd még *Hogyan dolgozzak együtt a cövek és az egyházközségek vezetőivel? Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz (2006).* 217–219.
- Lásd 1 Nefi 7:12.
- Lásd Mormon 8:35.
- Moróni 6:4–5.
- Efészusbeliek 2:19.
- 2 Nefi 31:20; kiemelés hozzáadva.
- Moróni 7:48.

Gerrit W. Gong elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hitünk tábortüze

A hit hajnala, ha fokozatosan is, de eljöhet vagy visszatérhet azok számára, akik keresik, beengedik és tesznek érte az életükben.

Kedves fivérek és nővérek! Hát nem csodálatos folyamatos kinyilatkoztatást kapni a mennyből Russell M. Nelson elnökön és más egyházi vezetőinken keresztül, amely arra hív minket, hogy új és szentebb életet éljünk¹ ott-hon és az egyházban, teljes szívünkkel, elménkkel és erőnkkel?

Megesett már veletek, hogy lehetőségek volt megtenni valamit, amire felkészületlennek és kevésnek éreztetek magatokat, de aztán áldásban részesültetek, amiért megpróbáltátok?

Velem igen. Hadd mondjak egy példát.

Néhány éve Richard G. Scott elder, a Tizenkét Apostol Kvórumának tagja,

kedvesen így invitált: „Gerrit, lenne kedved festegetni velem?”

Scott elder elmondta, hogy a festés segít neki megfigyeléseket tenni és alkotni. Egy alkalommal ezt írta: „Próbálgatok meg alkotni, még ha szerény eredménnyel jártok is. [...] A kreativitás hálás lelkületet teremthet az élet és azon dolgok iránt, amelyeket az Úr a lényetekbe szőtt. [...] Ha bölcsen döntötök, akkor ennek nem kell túl sok időt felemésztenie.”²

Henry B. Eyring elnök azt írta művészi irányú elmélkedéseiről, hogy azokat „a szeretet érzete” szülte, ideértve „az Alkotó szeretetét, aki elvárja, hogy

gyermekei Hozzá hasonlóvá váljanak – hogy alkossanak és építsenek”³. Eyring elnök kreatív alkotásai „egyedi és lelki látásmód[ot nyújtanak] a bizonyágot és a hitet illetően”⁴.

Boyd K. Packer elnök műalkotása alapvető evangéliumi üzenetet szemléltet: „Isten a mennyek és a föld és minden azokon lévő dolog Teremtője; ...az egész természet bizonyágot tesz arról az Isten által irányított teremtésről; valamint ...a természet, a tudomány és Jézus Krisztus evangéliuma tökéletes összhangban állnak egymással.”⁵

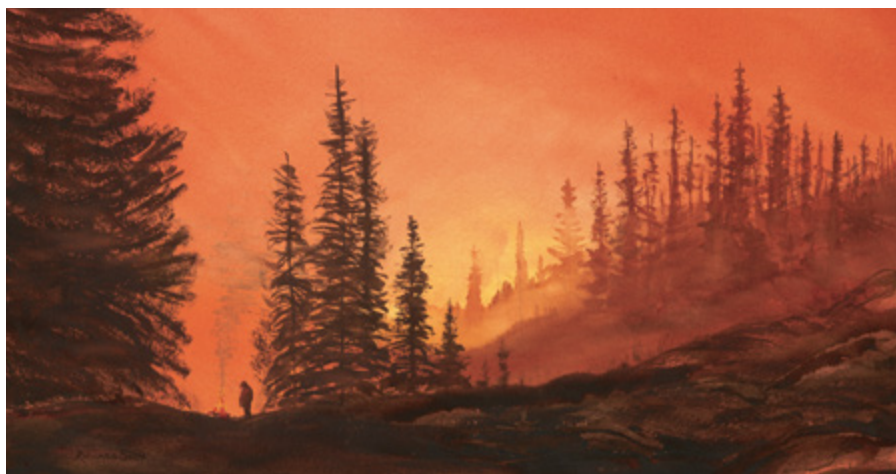
Alma így tette bizonyosságát: „[M]inden dolog azt mutatja, hogy van Isten”⁶. Elemis gyermekeink így énekelnek: „Ha meghallom a kismadár dalát, vagy látom a kék eget, ...oly boldog vagyok, hogy e földön élek, melyet Atyám nékem alkotott.”⁷ Victor Hugo e szavakkal írt: „A lények és a dolgok csodás összefüggésben vannak, ebben a mérhetetlen együttességben a naptól a levéltetűig... Valamennyi madárnak, mikor röpül, a végtelenség fonala tekerődzik a lábára. ...a ködfolt pedig csillagok hangyabolya.”⁸

Ezzel pedig visszakanyarodunk Scott elder meghívásához.

„Scott elder – feleltem neki –, szeretnék figyelmesebb és kreatívabb lenni. Borzongással képzelem magam elé, ahogy a Mennyei Atya gomolygó felhőkkel és az ég és a víz minden árnyalatával fest. Azonban – és itt egy jó hosszú szünetet tartottam – Scott elder, nekem semmi tehetségem a festészet-hez. Attól tartok, csak bosszankodnál, ha megpróbálnál megtanítani rá.”

Scott elder csak mosolygott, és megszervezte a találkozót. Az adott napra előkészítette a papírt, a festéket és az ecseteket. Felvázolt néhány körvonalat, és segített benedvesítenem a papírt.

Modellként az ő csodás vízfestményét használtuk, melynek címe: *Tábortűz napnyugtakor*. Festés közben a hitről beszélgettünk: hogy a tábortűz fényénél és melegénél magunk mögött hagyjuk a sötétséget és a bizonytalanságot; hogy az olykor hosszú és magányos éjjeleken a hitünk tábortüze reményt és bizonyosságot nyújthat. A

Tábortűz naplementekor. Készítette: Richard G. Scott elder

hajnal pedig mindig felvirrad. Hitünk táborfüze – emlékeink, tapasztalataink és hitünk öröksége Isten jóságát és gyengéd irgalmasságait illetően az életünkben – megerősít minket az éjszaka folyamán.

Bizonyosságom van arról, hogy a hit hajnala, ha fokozatosan is, de eljöhet vagy visszatérhet azok számára, akik keresik, beengedik és tesznek érte az életünkben. A világosság el fog jönni, amikor vágyunk rá és keressük azt, amikor türelmesek vagyunk és engedelmeskedünk Isten parancsolatainak, amikor nyitottak vagyunk Isten kegyelmére, gyógyítására és szövetségére.

Amikor elkezdünk festeni, Scott elder így biztatott: „Gerrit, már egy lecke után is olyat fogsz festeni, amit meg akarsz majd tartani és nem akarsz elfelejteni.” Scott eldernek igaza volt. Nagy becsben tartom a hitünk táborfüzét ábrázoló vízfestményt, amelyet Scott elder segített megfestenem. Művészi képességeim továbbra is elég korlátozottak, de hitünk táborfüzének felidézése öt módon is bátorítást nyújthat számunkra.

Először is: hitünk táborfüze arra bátoríthat minket, hogy élvezzük a tartalmas alkotótevékenységet.

Örömet rejt az érdemes új dolgok elképzelése, megismerése és megtétele. Ez különösen igaz akkor, amikor elmélyítjük a Mennyei Atyánkba és Fiába, Jézus Krisztusba vetett hitet és bizalmat. Nem tudjuk eléggé szeretni magunkat ahhoz, hogy megszabadítsuk magunkat. Mennyei Atyánk azonban jobban szeret és ismer minket, mint mi saját magunkat. Bízhatunk az Úrban ahelyett, hogy a saját értelmünkre támaszkodnánk.⁹

Előfordult már, hogy ti voltatok az egyedüliek, akit nem hívtak meg valakinek a születésnapjára?

Volt-e olyan, hogy egy csapat összeállítása során titeket választottak utoljára vagy egyáltalán nem is válogattak be?

Történt-e olyan, hogy felkészültetek egy iskolai dolgozatra, egy állásinterjúra, egy hön vágyott lehetőségre – majd úgy éreztétek, hogy kudarcot vallottatok?

Imádkoztatok-e valaha olyan kapcsolattér, amely végül valamiért nem működött?

Szembesültetek-e már krónikus betegséggel, elhagyott-e a házastársatok, gyötrődtek-e családtagjaitok miatt?

Szabadítónk ismeri a körülményeinket. Amikor gyakoroljuk az Istentől kapott önrendelkezésünket, és minden képességünket kiaknázzuk az alázatban és a hitben, akkor Szabadítónk, Jézus Krisztus segíthet megélnünk az élet kihívásait és örömeit. A hit magában foglalja a hitre irányuló vágyat és döntést is. Hit fakad abból is, ha betartjuk Isten parancsolatait – melyek a megáldásunkra adattak –, miközben követjük az Ő szövetséges ösvényét.

Ha valaha is éreztünk már vagy jelenleg érzünk bizonytalanságot, magányt, tehetetlenséget, haragot, cserbenhagyottságot, csalódást vagy az Istentől és az Ő visszaállított egyházától való elidegenedést, akkor fokozottabb erőfeszítést és hitet kívánhat, hogy ismét az Úr szövetséges ösvényére lépjünk. De megéri! Kérlek titeket, jöjjetek – vagy jöjjetek vissza – az Úr Jézus Krisztushoz! Isten szeretete erősebb a halál kötelékeinél, legyen szó akár fizikai, akár lelki halálról.¹⁰ Szabadítónk engesztelése végtelen és örökkévaló. Mindannyian eltévelyedünk és kudarcot vallunk. Egy időre akár szem elől is téveszthetjük az utunkat. Isten

szeretettel biztosít minket afelől, hogy nem számít, hol vagyunk vagy mit tettünk, nincs olyan pont, ahonnan ne tudnánk visszafordulni. Ő mindig kitárt karokkal vár ránk.¹¹

Másodszor: hitünk táborfüze arra bátoríthat minket, hogy új, magasabb és szentebb, Lélekkel telibb módokon végezzünk szolgálattételt.

Az ilyen szolgálattétel csodákat és a szövetséghez tartozás áldásait eredményezi – ahol érezzük Isten szeretetét, és arra törekszünk, hogy e lelkületben nyújtsunk szolgálattételt másoknak.

Gong nővér és én nemrég megismerkedtünk egy apával és családjával, akikre áldást hozott egy hitű papságviselő fivér, aki azzal kereste meg a püspököt, hogy szeretne ennek az apának a házitanítótársa lenni. Az apa nem volt tevékeny egyháztag, és nem érdekelt a házitanítás. Ahogy azonban az apa szíve változni kezdett, ő és e szeretetteljes papságviselő fivér elkezdtek látogatni a „családjaikat”. Az egyik ilyen látogatás után a felesége – aki akkoriban nem járt az egyházba – megkérdezte a férjétől, hogy ment a látogatás. Az apa elismerően ezt mondta: „Lehet, hogy éreztem valamit” – majd kiment a konyhába egy sörért.¹²

Egyik dolog azonban a másikat követte: gyengéd élmények, szolgálattétel, megváltozó szívek, templomi előkészítő osztály, istentiszteleti részvétel,

majd pedig a család összepecsételése a szent templomban. Képzeljétek csak el, milyen hálások a gyermekek és az unokák ennek az apának és anyának, valamint a szolgálattelvő fivérnek, aki barátként és társként jött az apához, hogy együtt szolgáljanak és szeressenek másokat.

A hit tábortüzének harmadik bátorító módja: alkotó evangéliumi öröm és áldás fakad abból, amikor törekszünk teljes szívünkkel és lelkünkkel szeretni az Urat és másokat.

A szentírások arra szólítanak minket, hogy helyezzük a szeretet és a szolgálat oltárára mindazt, amik vagyunk és amivé válunk. Az Ószövetségben, Mózes ötödik könyvében ez áll:

„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.”¹³ Józsué így int minket: „[S]zeressétek az Urat, a ti Istenedeket, és járjatok minden ő útján, és tartsátok meg az ő parancsolatait, és ragaszkodjatok hozzá, és szolgáljatok néki teljes szívetekből és teljes lelketekből”¹⁴.

Az Újszövetségben a Szabadítónk kijelenti a két nagy parancsolatot: „Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből és teljes lelkedből és minden erődből és teljes elmédből; és a te felebarátodat, mint magadat.”¹⁵

A Mormon könyvében, amely egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról, Benjámin király „teste teljes erejével és egész lénye képességével fáradozva [teremtett] békét... az országban”¹⁶. A Tan és szövetségekben – amint azt minden misszionárius tudja – az Úr arra kér minket, hogy teljes szívünkkel, lelkünkkel, elménkkel és erőnkkel szolgáljuk Őt.¹⁷ Amikor a szentek Jackson megyébe értek, az Úr e szavakkal parancsolta meg nekik, hogy szenteljék meg a sabbatot: „[T]eljes szíveddel, teljes lelkeddel, elmédvel és erőddel szeresd az Urat, a te Istenedet; és Jézus Krisztus nevében szolgálj őt”¹⁸.

Örvendezünk a felkérésben, hogy teljes lelkünket odaadva keressünk magasabb és szentebb módokat Isten és a körülöttünk lévők szeretetére, valamint a Mennyei Atyába és Jézus Krisztusba vetett hitünk megerősítésére – a szívünkben és az otthonunkban és az egyházban.

Negyedszer: hitünk tábortüze arra ösztönöz minket, hogy kialakítsuk az igazlelkű életmód rendszeres mintáit, amelyek elmélyítik a hitet és a lelkiséget.

Ezek a szent szokások, igazlelkű ismétlődő cselekvések vagy imádságos minták magukban foglalhatják az imát; a szentírás-tanulmányozást; a böjtölést; a Szabadítóra és a szövetségeinkre való emlékezést az úrvacsora szertartása által; az evangélium megosztását a misszionáriusi, templomi és családtörténeti, illetve egyéb szolgálat által; a jelentőségteljes személyes napló vezetését; és így tovább.

Amikor az igazlelkű minták és a lelki vágyakozások összefonódnak, az idő és az örökkévalóság összekapcsolódik. Lelki világosság és élet adatik, amikor a rendszeres vallási hódolat közelebb visz minket Mennyei Atyánkhoz és a Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz. Amikor szeretjük a törvény lelkületét és betűjét, akkor az örökkévalóság

dolgai úgy csapódnak majd le a lelkünkön, mint az égből aláhulló harmat.¹⁹ Mindennapi engedelmességgel és a frissítő élő vízzel válaszokra, hitre és erőre lelünk, hogy a mindennapos kihívásokra és lehetőségekre evangéliumi türelemmel, szemléletmóddal és örömmel tudjunk reagálni.

Ötödször pedig: amikor megtartjuk a már ismerős minták legjobbait, miközben új és szentebb módokat keresünk Isten szeretetére és arra, hogy segítsünk önmagunknak és másoknak is felkészülni az Istennel való találkozásra, akkor hitünk tábortüze segíthet szem előtt tartanunk, hogy a tökéletesség Krisztusban rejlik, nem pedig önmagunkban vagy a világ maximalizmusában.

Isten hívó szava szeretettel és lehetőséggel teljes, hiszen Jézus Krisztus „az út, az igazság és az élet”²⁰. Azokat, akik leterheltek érzik magukat, így hívja: „Jőjjetek én hozzám”. Azoknak pedig, akik Hozzá jönnek, ezt ígéri: „[É]n megnyugosztlak titeket”²¹.

„[J]őjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, ... és ha... teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme, hogy kegyelme által tökéletesek lehessetek Krisztusban”²².

Ebben a bizonyosságban – hogy „kegyelme által tökéletesek lehet[tek] Krisztusban” – benne rejlik a vigasz, a békesség és az ígélet is, hogy az Úrba vetett hittel és bizonyossággal haladhatunk előre még akkor is, amikor a dolgok önhibánkon kívül nem úgy alakulnak, ahogy reméljük, várjuk vagy akár érdemeljük, noha mi megtettünk minden tőlünk telhetőt.

Különböző időkben és módokon mind éreztük már magunkat kevésnek, bizonytalannak, talán még érdemtelennek is. Az Isten szeretetére és felebarátaink szolgálatára tett hithű erőfeszítéseink során azonban új és szentebb módokon érezhetjük Isten szeretetét és a szükséges sugalmazást mások és a saját életünkre vonatkozóan is.

Szabadítónk könyörülettel telve biztat minket, és azt ígéri, hogy „Krisztusba vetett állhatatossággal [tudunk] törekedni előre, tökéletesen

ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével”²³. Krisztus tana, Szabadítónk engesztelése és szövetséges ösvényének teljes lelkünkkel való követése segíthet nekünk, hogy megismerjük az Ő igazságait, és azok szabaddá tegyenek minket.²⁴

Bizonyoságot teszek arról, hogy Krisztus evangéliumának teljessége és boldogságterve visszaállítatott, és hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza, valamint a szentírá-sok és a próféták, Joseph Smith prófé-tától kezdve Russell M. Nelson elnökig napjainkban mind erről tanítanak. Bizonyoságomat teszem, hogy Szabadítónk szövetséges ösvénye a Mennyei Atyánk által ígért legnagyobb ajándékhoz vezet, mely így hangzik: „Örök életetek lesz.”²⁵

Legyenek hát velünk az Ő áldá-sai és maradandó öröme, miközben átmelegítjük szívünket és reménye-inket és elkötelezettségünket hitünk tábornüzénél. Ezért imádkozom Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Russell M. Nelson: Szolgálatétel. *Liahóna*, 2018. máj. 100.
2. Richard G. Scott, *Finding Peace, Happiness, and Joy* (2007), 162–63; quoted in *Elder Richard G. Scott Art Exhibit: A Self-Guided Tour* (pamphlet, 2010).
3. *A Visual Journal: Artwork of Henry B. Eyring* (booklet, 2017), 2.
4. *A Visual Journal*, 28.
5. Boyd K. Packer, *The Earth Shall Teach Thee: The Lifework of an Amateur Artist* (2012), ix.
6. Alma 30:44.
7. Atyám szeret engem. *Gyermekek énekeskönyve*, 16–17.
8. Vö. Victor Hugo: *A nyomorultak*. Ford. Éber László és Csillay Kálmán. Budapest, 1930. Negyedik rész, harmadik könyv, III. „Foliis ac frondibus”. <http://mek.oszk.hu/10500/10546/html/03.htm#36>.
9. Lásd Példabeszédek 3:5–6.
10. Lásd Tan és szövetségek 121:44.
11. Lásd Lukács 15:20.
12. A történet engedéllyel lett felhasználva.
13. 5 Mózes 6:5.
14. Józsué 22:5.
15. Lukács 10:27.
16. Mormon szavai 1:18.
17. Lásd Tan és szövetségek 4:2.
18. Tan és szövetségek 59:5.
19. Lásd Tan és szövetségek 121:45–46.
20. János 14:6.
21. Máté 11:28.
22. Moróni 10:32.
23. 2 Nefi 31:20.
24. Lásd János 8:32.
25. 2 Nefi 31:20.

Paul B. Pieper elder
a Hetvenektől

Minden embernek magára kell vennie azt a nevet, amelyet az Atya adott

A Szabadító neve egyedülálló és nélkülözhetetlen hatalommal bír. Ez az egyetlen név, mely által lehetséges a szabadítás.

Néhány hete részt vettem több nyolcéves gyermek keresztlőjén. Szüleiktől és tanítóiktól kezdtek el megismerni Jézus Krisztus evangéliumát. Az Őbelé vetett hit magja növekedni kezdett bennük. Most pedig szeretnék volna követni Őt a keresztlő-vízbe, hogy az Ő visszaállított egyházá-nak tagjai lehessenek. Várakozásukat figyelve azon gondolkodtam, vajon

mennyire értik a keresztlési szövetségük egyik fontos vonatkozását: a kötelezettséget Jézus Krisztus nevének magukra vételére.

Isten a kezdetektől fogva kijelentette Jézus Krisztus nevének jelentőségét az Ő számunkra készített tervében. Első atyánkat, Ádámot, egy angyal erre tanította: „...mindent, amit teszel, a Fiú nevében tedd, és tarts

bűnbánatot, és szólítsd Istent a Fiú nevében mindörökké.”¹

Benjámín király, a Mormon könyvebeli próféta így szóló népéhez: „...nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabadulás jöhetne”².

Az Úr ismételten nyomatékosította ezt az igazságot Joseph Smith próféta-nak: „Íme, Jézus Krisztus az a név, amelyet az Atya adott, és nincs más név, amely által megszabadulhatna az ember”³.

Napjainkban pedig Dallin H. Oaks elnök azt tanította, hogy „akik hitet gyakorolnak Jézus Krisztus szent nevében [és] szövetségre lépnek Vele..., azok jogot formálhatnak Jézus Krisztus engesztelő áldozatára”⁴.

Mennyei Atyánk teljesen egyértelművé szeretné tenni, hogy a Fia, Jézus Krisztus neve nem egyszerűen csak egy a sok közül. A Szabadító neve egyedülálló és nélkülözhetetlen hatalommal bír. Ez az egyetlen név, mely által lehetséges a szabadítás. Azzal, hogy minden adományozási korszakban hangsúlyozza ezt az igazságot, szerető Atyánk biztosítja minden gyermekét afelől, hogy létezik Hozzá visszavezető út. Azonban e visszavezető biztos út megléte nem jelenti azt, hogy a visszatérésünk is automatikusan biztosított. Isten elmondja nekünk, hogy ehhez cselekvésre van szükségünk: „minden embernek *magára kell vennie* azt a nevet, amelyet az Atya adott”⁵.

A kizárólag Krisztus neve révén elnyerhető szabadító hatalomhoz való hozzáférés érdekében meg kell alázkodnunk Isten előtt, „és megtört szívvel és töredelmes lélekkel [kell előállnunk], és hajlandó[lnak kell lennünk] *magu[n]kra venni Jézus Krisztus nevét*”, ezzel pedig nyolcéves barátainkhoz hasonlóan jogosulttá válva arra, hogy befogadjanak bennünket „keresztelés által az ő egyházába”⁶.

Mindazoknak, akik őszinte vággyal rendelkeznek arra, hogy a Szabadító nevét magukra vegyék, jogosulttá kell válniuk és el kell nyerniük a keresztelés szertartását, döntésük fizikai tanúságaként Istennek.⁷ Ám a keresztelkedés csak a kezdet.

A *venni* kifejezés nem passzív, hanem cselekvő ige, melynek számos jelentése létezik.⁸ Hasonlóképpen, a Jézus Krisztus nevének magunkra vételére irányuló elkötelezettségünk is tetteket kíván, és számos vonatkozása van.

A *venni* ige egyik jelentése például az, amikor magunkhoz *veszünk* valamit, vagyis a testünkbe fogadjuk. Amikor Krisztus nevét magunkra *vesszük*, akkor olyan mélyen magunkévá tesszük az Ő tanításait, tulajdonosságait, végső soron pedig a szeretetét, hogy ezek a részévé válnak annak, akik vagyunk. Éppen ezért olyan fontos Russell M. Nelson elnök fiatal felnőttekhez intézett felhívása, hogy „imádságosan és szorgalmasan igyekezz[enek] megérteni, mit jelent [a Szabadító] minden egyes titulusa és neve, nek[ik], *személyesen*”⁹, és hogy lakmározzanak Krisztusnak a szentírásokban – különösen a Mormon könyvében – fellelhető szavain.¹⁰

A *bevenni* ige másik jelentése az, amikor egy személyt elfogadjuk egy adott szerepben, vagy pedig befogadjuk egy elgondolás vagy tantétel igaz voltát. Amikor magunkra vesszük Krisztus nevét, elfogadjuk

Őt Szabadítónkként, és folytonosan magunkévá tesszük az Ő tanításait, melyek utat mutatnak az életünknek. Minden jelentősebb döntésünk meghozatalakor igaznak *vehetjük* az Ő evangéliumát, és engedelmesen, teljes szívünkéből, lelkünkéből, elménkből és erőnkéből aszerint élhetünk.

A *magára venni* ige utalhat arra is, hogy valaki azonosul egy névvel vagy üggyel. Legtöbbször *vettünk* már magunkra felelősséget vagy feladatot a munkahelyen, vagy részt *vettünk* már valamilyen ügyben vagy mozgalomban. Amikor magunkra vesszük Krisztus nevét, felvállaljuk az igaz tanítvány feladatait, felvállaljuk az Ő ügyét, és „Isten tanújaként áll[unk] mindig és mindenben, és minden helyen, ahol csak vagy[unk]”¹¹. Nelson elnök arra kért „*minden* fiatal nőt és *minden* fiatal férfit...”, hogy álljon be az Úr fiatalokból álló seregébe, és segítsen egybegyűjteni Izráelt”¹². Mi pedig mindannyian hálásan vesszük magunkra a prófétai felkérést, hogy használjuk az Ő visszaállított egyházának nevét úgy, ahogyan azt maga a Szabadító nyilatkozta ki: Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza.¹³

A folyamatban, melynek során magunkra vesszük a Szabadító nevét, meg kell értenünk, hogy Krisztusnak és az egyháznak az ügye egy és ugyanaz. Nem lehet szétválasztani őket. Hasonlóképpen elválaszthatatlan egymástól a Szabadító iránti személyes tanítványi kötelezettségünk és az Ő egyházában való tevékeny tagságunk. Ha elhanyagoljuk az egyikkel szembeni elkötelezettségünket, akkor az a másik irányában is oly biztosan elhalványul, amiképpen a nappalra éj következik.

Néhányan azért vonakodnak magukra venni Jézus Krisztus nevét és az Ő ügyét, mert indokolatlanul szűkek, korlátozóknak és megbéklyózónak tekintik azt. Valójában azonban Krisztus nevének magunkra vétele egyaránt felszabadít és teret ad nekünk. Felébreszti azon vágyunkat, amelyet akkor éreztünk, amikor a Szabadítóba vetett hit révén elfogadtuk Isten tervét. Ezzel az élő vággyal a szívünkben pedig felfedezhetjük Istentől kapott ajándékaink és tehetségeink valódi célját, megtagaszthatjuk az Ő hatalmat adó szeretetét, valamint növekedhetünk a mások jólléte iránti aggodalmunkban. Amikor magunkra vesszük a Szabadító nevét, valóban megragadhatunk minden jó dolgot, és olyanná válhatunk, mint Ő.¹⁴

Fontos emlékeznünk arra, hogy a Szabadító nevének magunkra vétele szövetséggel járó kötelezettség, mely a keresztlési szövetséggel kezdődik. Nelson elnök azt tanította: „A Szabadító követése iránti elkötelezettség[ünk] – azáltal, hogy szövetségeket köt[ünk] Vele, majd meg is tart[juk] azokat a szövetségeket –, minden olyan lelki áldás és kiváltság előtt megnyitja majd az ajtót, amely csak elérhető”¹⁵. Annak, hogy a keresztlés által magunkra vesszük a Szabadító nevét, az egyik mennyei kiváltsága a hozzáférés a szövetséges ösvény következő szertartásához, a konfirmáláshoz. Amikor az egyik nyolcéves barátomat megkérdeztem, mit jelent számára Krisztus nevének magára vétele, a kislány egyszerűen azt felelte: „Azt jelenti, hogy velem lehet a Szentlélek.” Igaza volt.

A Szentlélek ajándékát a konfirmálással kapjuk meg, miután részesültünk

a keresztlés szertartásában. Ez az ajándék annak joga és lehetősége, hogy a Szentlélek állandó társunk legyen. Ha hallgatunk halk és szelíd hangjára, és engedelmeskedünk annak, akkor Ő a szövetség ösvényén tart bennünket, amelyre a keresztléskor léptünk; figyelmeztet bennünket, amikor kísértést érzünk a letérésre; valamint bátorít minket a bűnbánatra és a kiigazításra, ha arra van szükség. A keresztlést követően figyelmünk arra összpontosul, hogy mindig magunk mellett tudjuk a Szentleleket, hogy tovább tudjunk haladni a szövetség ösvényén. A Szentlélek csak oly mértékben lehet velünk, amilyen mértékben tisztán és bűntől mentesen tartjuk az életünket.

Emiatt biztosított az Úr módot számunkra a keresztlés megtisztító hatásainak folyamatos felrészítésére egy másik szertartás, az úrvacsora révén. Minden héten ismételtan tanúsítjuk, „hogy *Fia... nevét készek [vagyunk magunkra] venni*”¹⁶ azzal, hogy érte nyúlunk és kezünkbe *vesszük* az Úr testének és vérének jelképeit – a kenyeret és a vizet –, majd ezeket magunkhoz *vesszük*, egészen a lelkünkbe. Cserébe a Szabadító újra elvégzi megtisztító csodatételét, amellyel feljogosít a Szentlélek folytatólagos hatására. Hát nem a végtelen irgalom bizonyítéka ez, amely csak Jézus Krisztus nevében lelhető fel? Éppúgy, ahogyan mi *magunkra* vesszük az Ő nevét, Ő is *magára* veszi a mi bűneinket és gyötrelmeinket, azonban irgalmas karja „ki van még nyújtva”¹⁷, hogy szeretetével átöleljen.¹⁸

Az úrvacsora heti rendszerességu emlékeztető arra, hogy Jézus Krisztus nevének magunkra *vétele* élő és folyamatos kötelezettség, nem pedig egyszeri alkalom, amely csak a keresztlőnk napján történik meg.¹⁹ Folyamatosan és ismétlődően élvezhetjük „hatalmas áldozat[át], melyet] mi meg nem érthet[ünk], hogy eltörölje bűnünk”, és vehetünk az Ő testéből és véréből.²⁰ Nem csoda hát, hogy amikor Isten gyermekei megértik, milyen hatalmas lelki áldások származhatnak Krisztus nevének magukra vételéből, szívüket mindig öröm tölti el, és felébred bennük a vágy, hogy szövetségre lépjenek Istenükkel.²¹

Amint ezt az Isten által megalkotott szövetséges ösvényt követjük, elkötelezettségünk és erőfeszítéseink Jézus Krisztus nevének magunkra vételére megadják az erőt ahhoz, hogy „mindig a szív[ünk]be írva tart[su]ljuk ezt a nevet”²². Akkor szeretni fogjuk Istent és a felebarátainkat, valamint vágyat érzünk majd a nekik nyújtott szolgálattételre. Betartjuk majd parancsolatait, és arra vágyunk, hogy további szövetségek megkötése révén közelebb kerüljünk Hozzá. Amikor pedig úgy érezzük, hogy gyengék vagyunk, és nem vagyunk képesek igazlelkű vágyaink szerint cselekedni, akkor azért az erőért könyörgünk, mely kizárólag az Ő neve által érkezik, és Ő a segítségünkre fog sietni. Miközben hithűen kitartunk, eljön a nap, amikor meglátjuk Őt és Vele leszünk. Akkor ráébredünk, hogy olyanná váltunk, mint Ő, így jogot szerezvén arra, hogy visszatérjünk az Atya színe elé.

Mert a Szabadító ígérete bizonyos: minden ember, aki hisz „Jézus Krisztus nevében, és az ő nevében... hódol... az Atyának, és nevébe vetett hittel mindvégig [ki]tart...”²³, az megszabadul Isten királyságában. Veletek együtt örvendezem, hogy e páratlan áldások lehetővé váljanak azáltal, hogy magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét, akiről és akinek a nevében a biznyságotam teszem, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mózes 5:8.
2. Móziás 3:17.
3. Tan és szövetségek 18:23.

4. Dallin H. Oaks, "Taking upon Us the Name of Jesus Christ," *Ensign*, May 1985, 82.
5. Tan és szövetségek 18:24; kiemelés hozzáadva.
6. Tan és szövetségek 20:37; kiemelés hozzáadva.
7. Dallin H. Oaks elnök ezt tanította: „Akkor vesszük magunkra Szabadítónk nevét, amikor Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai leszünk. [...] Igaz hívőkként Krisztusban, keresztényekként, örömmel vettük magunkra az Ő nevét” ("Taking upon Us the Name of Jesus Christ," 80).
8. A Merriam–Webster internetes szótár 20 jelentést sorol fel az angol *take* [fog, vesz] ige tárgy eseteire, amely ige a „magunkra vesszük Jézus Krisztus nevét” kifejezésben is használatos (merriam-webster.com/dictionary/take).
9. Russell M. Nelson: Próféták, vezetés és isteni törvény. (Világméretű áhítat fiatal felnőtteknek, 2017. jan. 8.), broadcasts.lds.org.
10. Russell M. Nelson: A Mormon könyve: Milyen lenne nélküle az életetek? *Liahóna*, 2017. nov. 60–63.
11. Móziás 18:9.
12. Russell M. Nelson: Izrael nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.), HopeofIsrael.lds.org.
13. „Az Úr megerősítette elmémben annak az elnevezésnek a fontosságát, amelyet kinyilatkoztatott az Ő egyháza, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza számára. Munka vár ránk annak érdekében, hogy összhangba kerüljünk az Ő akaratával” (Russell M. Nelson: Az egyház neve. [sajtóközlemény, 2018. aug. 16.], mormon-sajtoszoba.hu).
14. Lásd Moróni 7:19.
15. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
16. Tan és szövetségek 20:77; kiemelés hozzáadva.
17. 3 Nefi 9:14; lásd még Alma 5:33–34.
18. Lásd 2 Nefi 1:15.
19. „Amikor tanúságot teszünk *hajlandóságunkról* arra, hogy magunkra vegyük Jézus Krisztus nevét, jelét adjuk azon elkötelezettségünknek, hogy mindent megteszünk az örök élet eléréséhez Atyánk királyságában. Kifejezésre juttatjuk, hogy jelöltek szeretnék lenni – hogy eltökéltek vagyunk a celesztialis királyságban való felmagasztosulás iránt. [...] Nem azt tanúsítjuk, hogy magunkra *vesszük* a nevét, hanem hogy *hajlandóak vagyunk* megtenni ezt. Ebben az értelemben tanúságtételünk valamely jövőbeli eseményre vagy állapotra vonatkozik, amelynek elérése nem saját érdemünk, hanem magának a Szabadítónak a felhatalmazásán vagy kezdeményezésén múlik” (Dallin H. Oaks, "Taking upon Us the Name of Jesus Christ," 82, 83).
20. Lásd Ó, Istenünk, jó Atyánk. *Himnuszok*, 107. sz.
21. Lásd Móziás 5; 6; 18; 3 Nefi 19.
22. Móziás 5:12.
23. Tan és szövetségek 20:29.

Dieter F. Uchtdorf elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Higgyetek, szeressetek, cselekedjete!

Az által érzük el a bővelkedő életet, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványainvá válunk – hogy az Ő útjain járunk és bekapcsolódunk az Ő munkájába.

Drága fivéreim és nővéreim! Mily nagyszerű alkalom, hogy veletek lehetek ma ezen a csodálatos általános konferencia ülésen: hogy sugalmazott üzeneteket hallhatunk; meghallgathatjuk ezt a csodálatos, bámulatos misszionáriuskórust, melynek tagjai a világszerte szolgáló több ezer misszionáriust – leányainkat és fiainkat – képviselik; és különösen, hogy hitünkben egyesülhetünk a mai napon, és ismét támogathatjuk drága elnökünket és profétánkat, Russell M. Nelson elnököt, az Első Elnökséget és

az egyház általános tisztségviselőit. Mily örömteli nap, hogy veletek lehetek!

Kívülről nézve az ősi Salamon király volt az egyik legsikeresebb ember a történelem folyamán.¹ Úgy tűnt, hogy mindene megvan: pénz, hatalom, rajongás, tisztelet. Azonban több évtizednyi önkényeztetés és fényűzés után hogyan is foglalta össze Salamon király az életét?

„Felette nagy hiábavalóság”² – mondta.

Ez a férfi, akinek mindene megvolt, minden előnye ellenére végül kiábrándult, borulató és boldogtalan lett.³

Van egy német szó, a *Weltschmerz*. Nagyjából az abból eredő szomorúságot fejezi ki, amikor elmerengünk azon, hogy mennyire alábbvaló a világ annál, amilyennek szerintünk lennie kellene.

Talán mindannyiunkban van egy kis *világfájdalom*.

Amikor életünk zugaiba beszivárog a csendes fájdalom. Amikor bánat itatja át a napjainkat és vet mély árnyakat az éjszakáinkra. Amikor tragédia és igazságtalanság férkőzik a körülöttünk lévő világba, többek között a szeretteink életébe. Amikor saját szerencsétlenségünk magányos útját járjuk, és fájdalom

árnyékolja be a nyugalmunkat és hasít a békességünkbe – ilyenkor kísértést érezhetünk arra, hogy Salamonnal egyetértve azt mondjuk, hiábavaló és értelmetlen az élet.

A nagy reménység

A jó hír az, hogy van remény. Van megoldás az élet ürességére, hiábavalóságára és *világfájdalmára*. Még az állatok érezhető legmélyebb reménytelenségre és csüggedésre is van megoldás.

Ez a reménység Jézus Krisztus evangéliumának átalakító erejében, valamint a Szabadító megváltó hatalmában rejlik, mely kigyógyít minket lelkünk betegségéből.

„[É]n azért jöttem – mondta Jézus –, hogy életök legyen, és bővülködjenek.”⁴

Ez a bővelkedő élet nem azért lesz a miénk, hogy a saját szükségleteinkre vagy a saját eredményeinkre összpontosítsunk, hanem azért, hogy Jézus Krisztus igaz tanítványainvá váljunk – hogy az Ő útjain járunk és bekapcsolódunk az Ő munkájába. Úgy találunk rá a bővelkedő életre, hogy elfeledkezünk magunkról és bekapcsolódunk Krisztus nagyszerű ügyébe.

És vajon mi Krisztus ügye? Hinni Őbenne; úgy szeretni, ahogyan Ő szeretett; és úgy tenni, ahogyan Ő tett.

Jézus „széjjeljárt jót tévén”⁵. A szegények, a számkivetettek, a betegek és a megszegényítettek között járt. Szolgálattételt nyújtott a tehetetleneknek, a gyengéknek és a magányosoknak. Időt szánt rájuk és beszélgetett velük. És mindannyiukat meggyógyította.⁶

Bárhová ment, a Szabadító az evangélium „örvendetes híreit”⁷ tanította. Olyan örök igazságokat osztott meg, amelyek lelki és fizikai értelemben is szabaddá tették az embereket.

Akik Krisztus ügyének szentelik magukat, felfedezik a Szabadító ígéréteinek igaz voltát: „[A] ki pedig elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt”⁸.

Salamon tévedett, drága testvérem – az élet nem „hiábavalóság”. Épp ellenkezőleg: lehet céllal, jelentőséggel és békességgel teljes.

Jézus Krisztus gyógyító keze mindazok felé kinyúlik, akik keresik Őt. Minden kétséget kizáróan tudom, hogy ha hiszünk Istennek és szeretjük őt, és igyekszünk Krisztust követni, akkor az meg tudja változtatni a szívünket,⁹ enyhíteni tudja a fájdalmunkat, és „rendkívül nagy örömmel”¹⁰ képes eltölteni a lelkünket.

Higgyetek, szeressetek, cselekedjete!

Természetesen többet kell tennünk az evangélium intellektuális megértésénél ahhoz, hogy kifejtse életünkben ezt a gyógyító hatást. Az életünk részévé kell tennünk – saját magunk és annak részévé, amit teszünk.

Szerintem a tanítványság három egyszerű szóval kezdődik:

Higgyetek, szeressetek és cselekedjete!

Ha hiszünk Istennek, akkor hinni fogunk Őbenne, és kialakul a szavába vetett bizalmunk. A hit miatt növekedni fog szívünkben az Isten és a mások iránti szeretet. E szeretet növekedésével sugalmazást kapunk majd a Szabadító példájának követésére, miközben folytatjuk nagyszerű utunkat a tanítványság ösvényén.

„De – mondhatjátok – ez így eléggé le van egyszerűsítve. Az élet gondoljai – az én saját gondoljaim biztosan – túl összetettek egy ilyen egyszerű

recepthez. A *világfájdalom* nem gyógyítható meg három egyszerű szóval: *Higgyetek, szeressetek, cselekedjete!*”

Nem is az aforizma gyógyít. Isten szeretete az, ami megment, helyreállít és feléleszt.

Isten ismer benneteket. Az Ő gyermekei vagytok. Szeret benneteket.

Akkor is kinyújtja felétek a kezét, amikor azt gondoljátok, hogy nem vagytok szerethetőek.

Ma is – mint minden egyes nap – kinyújtja felétek a kezét, és meg szeretne gyógyítani, fel szeretne emelni benneteket, és túlradó örömmel szeretné felváltani a szívetekben lévő ürességet. Ki szeretné üzni az életetekre árnyat vető sötétséget, és az Ő soha véget nem érő dicsőségének szent és ragyogó fényével tölteni be azt.

Ezt már én magam is megtapasztaltam.

És az Úr Jézus Krisztus apostolaként tanúbizonyságom van arról, hogy mindazok, akik Istenhez jönnek – mindazok, akik igazán *hisznek, szeretnek és cselekednek* –, megtapasztalhatják ezt.

Hiszünk

A szentírások ezt tanítják nekünk: „Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik”¹¹.

Némelyek számára nehéz lépés a hit. Néha újtát állja a kevélységünk. Esetleg úgy gondoljuk, hogy mivel intelligensek, iskolázottak vagy tapasztaltak vagyunk, egyszerűen nem hihetünk Istenben, és elkezdünk balga hagyományként tekinteni a vallásra.¹²

Tapasztalatom szerint a hit nem olyan, mint egy festmény, melyet megnézünk és megcsodálunk, melyről beszélgetünk és elméleteket gyártunk. Inkább egy ekéhez hasonlít, melyet kiviszünk a mezőre, és arcunk verejtékével barázdákat szántunk vele a földbe, mely befogadja a magot, és gyümölcsöt hoz, amely megmarad.¹³

Közeledjete az Istenhez, és Ő közeledni fog tihozzátok.¹⁴ Ez az ígéret mindazoknak, akik igyekeznek hinni.

Szeretünk

A szentírások felfedik, hogy minél inkább szeretjük Istent és az Ő gyermekeit, annál boldogabbá válunk.¹⁵ Az a szeretet azonban, amelyről Jézus beszélt, nem egy ajándékutalvány, egy eldobható, „térjünk át másra” típusú szeretet. Nem olyasfajta szeretet, amelyről beszélünk, aztán elfeledjük. Nem „szólj, ha tehetek valamit” típusú szeretet.

A szeretet, amelyről Isten beszél, olyan, ami reggel ébredéskor beférkőzik a szívünkbe, egész nap velünk marad, majd megduzzad a szívünkben, amikor este szavakba öntjük hálaimánkat.

Ez az a kimondhatatlan szeretet, amelyet Mennyei Atyánk érez irántunk.

Ez a végtelen könyörület teszi lehetővé számunkra, hogy világosabban meglássuk másokban, kik is ők valójában. A tiszta szeretet lencséjén keresztül végtelen lehetőségekkel és értékkel bíró halhatatlan lényeket látunk, a Mindenható Isten szeretett fiait és leányait.

Ha ezen a lencsén keresztül látunk, akkor már senkit nem tudunk figyelmen kívül hagyni vagy hátrányosan megkülönböztetni.

Cselekszünk

A Szabadító munkájában gyakran „kis és egyszerű dolgok visznek véghez nagyszerű dolgokat”¹⁶.

Tudjuk, hogy folyamatos gyakorlásra van szükség ahhoz, hogy bármiben jók legyünk. Legyen szó klarinétozásról, labda hálóba rúgásáról, autó megjavításáról vagy akár egy repülőgép vezetéséről, gyakorlás által válhatunk egyre jobbá.¹⁷

A Szabadító által a földön létrehozott szervezet – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza – pontosan ebben segít nekünk. Helyet biztosít arra, hogy oly módon éljünk, ahogyan azt Ő tanította, és oly módon áldjunk meg másokat, ahogyan azt Ő tette.

Egyháztagokként elhívásokat, feladatokat és lehetőségeket kapunk arra, hogy könyörülettel és szolgálattétellel forduljunk mások felé.

Az egyház mostanában újra nagy hangsúlyt fektet a szolgálattételre, vagyis mások szolgálatára, vagyis szeretetére. Sokat gondolkoztunk, hogy eldöntsük, minek is nevezzük ezt.

Az egyik fontolóra vett elnevezés a *juhászokodás* volt, mely jól illene Krisztus e felszólításához: „Legeltesd az én juhaimat!”¹⁸ Azonban volt legalább egy bonyodalom vele: ezt a kifejezést használva belőlem *német juhász* lett volna. Következésképp én igencsak meg vagyok elégedve a *szolgálattétel* kifejezéssel!

Ez a munka mindenkié

Természetesen ez a hangsúly nem új keletű. Csupán megújult és kifinomult lehetőséget ad nekünk arra, hogy szélesebb körben gyakoroljuk a Szabadító e parancsolatát: „szeressétek egymást”¹⁹; finomabb módszert arra, hogy végrehajtsuk és a gyakorlatba átültessük az egyház célját.

Gondolatok csak a misszionáriusi munkára: az evangélium bátor, alázatos és magabiztos megosztása csodálatos példája a mások lelki szükségleteit kielégítő szolgálattételnek, bárkik legyenek is ők.

Így van ez a templomi munka végzésével is – őseink neveinek felkutatásával és azzal, hogy felajánljuk nekik az örökkévalóság áldásait. Mily isteni módja ez a szolgálattételnek!

Gondolatok bele a szegények és a szűkölködők felkutatásába, a lecsüggesztett kezek felemelésébe vagy a betegek és a szenvedők megáldásába. Vajon nem azon tiszta szolgálattétel tettei ezek, amelyet az Úr gyakorolt, amikor a földön járt?

Ha nem vagytok tagjai az egyháznak, akkor hívlak benneteket, hogy „jőjjetek és lássátok meg”²⁰! Gyertek, tartsatok velünk! Ha az egyház tagjai vagytok, azonban jelenleg nem vesztek részt tevékenyen, akkor kérlek titeket, gyertek vissza! Szükségünk van rátok!

Jöjjetek, és adjátok hozzá az erőtöket a miénkhez!

Egyedi tehetségeitek, képességeitek és személyiségetek révén segíteni fogtok nekünk is jobbá és boldogabbá válni. Viszonzásként mi is segíteni fogunk nektek jobbá és boldogabbá válni.

Gyertek, segítsétek nekünk felépíteni és megerősíteni az Isten minden gyermeke iránti gyógyítás, kedvesség és irgalom kultúráját! Mert mindannyian új teremtményekké igyekszünk válni, ahol „a régiek elmúltak” és „újja lett minden”²¹. A Szabadító megmutatja nekünk, merre menjünk: előre és felfelé. Azt mondja: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”²² Dolgozzunk mindannyian együtt azon, hogy azzá a néppé váljunk, akiknek Isten szán minket!

Ezt a fajta evangéliumi kultúrát szeretnénk ápolni szerte Jézus Krisztus egyházában. Meg akarjuk erősíteni az egyházat olyan helyként, ahol megbocsátunk egymásnak. Ahol ellenállunk az arra csábító kísértésnek, hogy hibát keressünk, pletykáljunk és lehúzzunk másokat. Ahol a hiányosságok kiemelése helyett inkább felemeljük és segítjük egymást, hogy a tőlünk telhető legjobbakká váljunk.

Hadd ismétljem el a meghívást: Jöjjetek és lássátok meg! Tartsatok velünk! Szükségünk van rátok!

Tökéletlen emberek

Rá fogtok jönni, hogy ez az egyház tele van a világban fellelhető legjobb emberekkel. Szívesen látnak, szeretetteljesek, kedvesek és őszinték. Keményen dolgoznak, hajlandóak áldozatokat hozni, és időnként még hősiessé is.

Emellett pedig fájdalmasan tökéletlenek.

Hibákat követnek el.

Időről időre mondanak olyan dolgokat, amelyeket nem kellene. Tesznek olyan dolgokat, amelyekről azt kívánják, bár ne tették volna.

Azonban egyvalami közös bennük: jobbak akarnak lenni, és közelebb akarnak kerülni az Úrhoz, Szabadítónkhoz, magához Jézus Krisztushoz.

Azon vannak, hogy jól csinálják.

Hisznek. Szeretnek. Cselekednek.

Önzetlenebbekké, könyörületesebbekké, kifinomultabbakká akarnak válni, hasonlóbakká Jézushoz.

A boldogság tervrajza

Igen, az élet időnként lehet nehéz. Bizony mindannyiunknak vannak olyan időszakai, amikor kétségbeesünk és elcsüggedünk.

Jézus Krisztus evangéliuma azonban reményt kínál. Jézus Krisztus egyházában pedig azokhoz csatlakozunk, akik olyan helyet keresnek, ahol otthon érezhetjük magunkat – ahol fejlődhetünk, ahol együtt *hihetünk, szerethetünk és cselekedhetünk.*

Különbözőségeinktől függetlenül arra törekszünk, hogy szeretett Mennyei Atyánk fiaiként és leányaiként átöleljük egymást.

Mérhetetlenül hálás vagyok azért, hogy tagja lehetek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának, és tudhatom, hogy Isten szereti annyira a gyermekeit, hogy megadja nekik a boldogság tervrajzát és az élet értelmét, valamint annak módját, hogy örök örömet tapasztaljanak meg az eljövendő élet dicső csarnokaiban.

Hálás vagyok azért, hogy Isten módot adott nekünk a lelki bajok és az élet *világfájdalmának* gyógyítására.

Bizonyosságot teszek arról és áldásomat adom rátok, hogy ha *hiszünk* Istenben, ha teljes szívünkkel *szeretjük* Őt és *szeretjük* az Ő gyermekeit, és ha igyekszünk úgy *cselekedni*, ahogyan arra Isten utasítást adott nekünk, akkor rátalálunk a gyógyulásra és a békességre, a boldogságra és a dolgok értelmére. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Egy msn.com közvélemény-kutatás a valaha élt öt leggazdagabb ember közé sorolta Salamont. „A Biblia szerint Salamon király i.e. 970 és 931 között uralkodott, és ezen időszak alatt állítólag uralkodása 39

évének mindegyikében 25 tonna aranyat kapott. Ez 2016-ban több milliárd dollár érne. Az adókból és a kereskedelemből származó elképesztő gazdagság mellett a bibliai uralkodó személyes vagyona mai pénzben mérve meghaladhatta a 2 billió dollárt” (“The 20 Richest People of All Time,” Apr. 25, 2017, msn.com).

2. Lásd Prédikátor 1:1–2.
3. Lásd Prédikátor 2:17.
4. János 10:10.
5. Apostolok cselekedetei 10:38.
6. Lásd Máté 12:15; lásd még Máté 15:30.
7. Az *evangélium* szó töve egy görög szóból ered, melynek szó szerinti jelentése „örömhír” (lásd Bible Dictionary, “Gospels”).
8. Máté 16:25.
9. Lásd Ezékiel 36:26; Jeremiás 24:7.
10. 1 Nefi 8:12.
11. Zsidók 11:6.
12. Lásd 2 Nefi 9:28.
13. Lásd János 15:16.
14. Lásd Jakab 4:8.
15. Lásd 4 Nefi 1:15–16.
16. Alma 37:6.
17. Arisztotelész szerint „az igazságos ember az igazságos dolgok cselekvése... által fejlődik ki” (*Nikomakhoszi etika*. Ford. Szabó Miklós, Bp., Európa kiadó [1997]. 16.).
18. Lásd János 21:15–17.
19. János 15:12.
20. János 1:40.
21. 2 Korinthusbeliek 5:17.
22. János 14:15.

Joy D. Jones

az Elemi általános elnöke

Őerte

Ha tudjuk, hogy kiért és miért szolgálunk másokat, az segít megértenünk, hogy a szeretet legnagyobb megnyilvánulása az Isten iránti odaadás.

Kedves nővéreim! Szeretemet és nagybecsülésemet fejezem ki mindannyiótok iránt ezen a történelmi jelentőségű estén. Az életkorunktól, a lakóhelyunktől és a körülményeinktől függetlenül egy-egyben, erőben, céltudatosan és azzal a biznysággal gyűltünk össze ma este, hogy Mennyei Atyánk, továbbá a Szabadítónk, Jézus Krisztus, valamint az élő prófétánk, Russell M. Nelson elnök szeretnek és vezetnek bennünket.

Fiatal párként a püspökünk elhívott minket a férjemmel, hogy látogassunk meg és nyújtsunk szolgálattételt egy olyan családnak, akik már évek óta nem jártak az egyházba. Készségesen elfogadtuk a megbízást, és néhány nappal később el is mentünk hozzájuk. Azonnal nyilvánvalóvá vált számunkra, hogy nem látják szívesen az egyházból érkező látogatókat.

Így hát a következő látogatásunkkor egy tányér csokis sütivel érkezünk, bízva abban, hogy a csokidarabok meglágyítják majd a szívüket. Nem így történt. A szűnyoghálón keresztül beszéltek velünk, még világosabbá téve, hogy nem vagyunk szívesen látott vendégek. Miközben azonban hazafelé autóztunk, szinte biztosra vettük, hogy ha csokis süti helyett piskótatekerccsel érkezünk, garantált lett volna a siker.

A lelki látásmód hiánya elkésérítővé tette számunkra a további kudarcba fulladt próbálkozásokat. Az elutasítás sohasem jó érzés. Egy idő után azt kezdtük magunktól: „*Miért csináljuk ezt? Mi a célunk?*”

Carl B. Cook elder a következő megfigyelést tette: „Az egyházban végzett szolgálat... kihívásokat tartogathat, ha olyasvalamit kérnek tőlünk, ami megremít minket, vagy ha belefáradunk a szolgálatba, illetve ha olyan dologra kérnek fel, amelyet elsőre nem találunk túl vonzónak.”¹ Amikor úgy döntötünk, hogy olyan Valakitől kérünk útmutatást, aki szélesebb látásmóddal rendelkezik, mint mi, megtapasztaltuk Cook elder szavainak igazságát.

Sok-sok őszinte ima és tanulmányozás eredményeképpen végül rátaláltunk a szolgálatunk *miértjére*. Megváltozott a felfogásunk, szívbeli változáson mentünk keresztül, tulajdonképpen egy kinyilatkoztató élményben volt részünk.² Miután a szentírásokhoz fordultunk útmutatásért, az Úr megtanította nekünk, miként tegyük mások szolgálatának folyamatát könnyebbé és jelentőségtejjebbé. Íme az a vers, amelyet olvasva mind a szívünk, mind pedig a hozzáállásunk megváltozott: „Teljes szíveddel, teljes lelkeddel, elméddel és erőddel szeresd az Urat, a

te Istenedet; és Jézus Krisztus nevében *szolgáljál* Őt.”³ Bár ez a vers nem volt idegen számunkra, úgy tűnt, ezúttal egy új, jelentősebb módon szól hozzánk.

Ráébredtünk, hogy bár őszintén igyekeztünk szolgálni ezt a családot és a püspökünket, meg kellett kérdeznünk magunktól, hogy a szolgálatunkban valóban az Úr iránt érzett szeretet vezérelte-e minket. Benjámin király világossá tette a kettő közötti különbséget, amikor ezt mondta: „Íme, mondom nektek, hogy mert azt mondtam nektek, hogy napjaimat a ti szolgálatotokban töltöttem, azzal nem dicsekedni szeretnék, mert *én is csak Isten szolgálatában voltam.*”⁴

Szóval kit szolgált valójában Benjámin király? Mennyei Atyát és a Szabadítót. Ha tudjuk, hogy *kiért és miért* szolgálunk másokat, az segít megértenünk, hogy a szeretet legnagyobb megnyilvánulása az Isten iránti odaadás.

Ahogy a figyelmünk középpontja fokozatosan megváltozott, az imáinkkal is ugyanez történt. Az Úr iránt érzett szeretetünk miatt elkezdtünk várakozással tekinteni az e drága családnál tett látogatásainkra.⁵ Őerte csináltuk. Ómiatta a küzdelem nem volt többé küzdelem. Sok hónapnyi küszöbön való ácsorgás után a család végül beengedett minket. Idővel már rendszeressé váltak a közös imáink és a gyengéd evangéliumi beszélgetéseink. Tartós barátság alakult ki köztünk. Azáltal hódoltunk Istennek és szerettük Őt, hogy szerettük a gyermekeit.

Vissza tudtok emlékezni egy olyan alkalomra, amikor szeretetteljes, őszinte erőfeszítéssel próbáltatok segíteni valakin, akinek szüksége volt rá, ám az erőfeszítéseitek látszólag észrevétlenek maradtak, esetleg nem becsülték meg őket vagy nemkívánatosak voltak? Abban a pillanatban megkérdőjelezték a szolgálatotok értékét? Ha a válasz igen, kívánom, hogy Benjámin király ezen szavai lépjenek a kétségeitek és fájdalmatok helyébe: „...akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok”⁶.

A neheztelés érzésének táplálása helyett a szolgálton keresztül tökéletesebb kapcsolatot építhetünk ki Mennyei Atyánkkal. Az Őiránta érzett szeretetünk

és odaadásunk az elismerés és nagyra-becsülés iránti vágyunk előtt jár, és lehetővé teszi, hogy az Ő szeretete hozzánk és rajtunk keresztül áramoljon.

Néha csupán a kötelesség vagy az engedelmesség vezérel minket eleinte a szolgálatban, azonban még ez a fajta szolgálat is eredményezheti azt, hogy ráleljünk a nemesebb belső énünkre, s ezáltal a szolgálatunkban egy „még különb utat”⁷ kövessünk – ahogy Nelson elnök felkérésében is szerepel: „egy újabb, szentebb megközelítést... a másokról való gondoskodásnak és a nekik való szolgálattételnek”⁸.

Amikor mindarra összpontosítunk, amit Isten értünk tett, a szolgálatunk hálas szívből fog fakadni. Amint egyre kevésbé törődünk azzal, hogy a szolgálatunk felmagasztaljon minket, rájövünk, hogy a szolgálatunk közép-pontjába egyre inkább az kerül, hogy Istent tegyük az első helyre.⁹

M. Russell Ballard elnök azt tanította: „A kedvesség és szolgálat cselekedetei által csakis akkor tudjuk ezt a szeretetet a felebarátainkkal is megosztani, ha Istent és Krisztust teljes szívünkkel, lelkünkkel és elménkkel szeretjük”¹⁰.

A tízparancsolat első pontja is ezt az isteni bölcsességet szemlélteti: „Én, az Úr, vagyok a te Istened... Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.”¹¹ E parancsolat elsősége segít megértenünk, hogy *ha* Őt helyezzük az első helyre, végső soron minden más a helyére fog kerülni – beleértve a másoknak nyújtott szolgálattételünket is. Amikor a saját tudatos döntésünk eredményeképpen Ő élvez előjogot az életünkben, akkor képes megáldani a tetteinket a saját magunk és mások javára is.

Az Úr ezt a tanácsot adta: „Minden gondolatban reám tekintetek”¹², mi pedig minden héten szövetségben fogadjuk, hogy pontosan ez fogjuk tenni – „órán mindenkor emlékezni”¹³. Alkalmazhatjuk ezt az Istenre való összpontosítást mindenben, amit teszünk? Válthat-e még a legalantasabb feladat is annak lehetőségévé, hogy bizonyítsuk az Őiránta érzett szeretetünket és odaadásunkat? Úgy hiszem, igen.

A teendőink listájának minden egyes eleme lehetőséget adhat, hogy Őt dicsőítsük. Minden feladatra arra adott kiváltsággként és lehetőségként tekinthetünk, hogy Őt szolgáljuk, még a határidők, a kötelességek és a végelethatalatlan pelenkacserék közepette is.

Ahogy Ammon mondta: „Igen, tudom, hogy semmi vagyok; erőmet tekintve gyenge vagyok; ezért nem magamat illetően kérkedem, hanem Istenemet illetően kérkedem, mert az ő erejével minden dolgot meg tudok tenni”¹⁴.

Amikor Isten szolgálata kerül az első helyre az életünkben, elveszítjük magunkat, végül azonban meg is találjuk magunkat.¹⁵

A Szabadító oly egyszerű és közvetlen módon tanított e tantételről: „Engedjétek tehát, hogy úgy ragyogjon világosságotok ezen nép előtt, hogy láthassák a jó cselekedeteiteket, és *dicsőítsék a ti Atyátokat*, aki a mennyben van.”¹⁶

Szeretnék megosztani veletek néhány bölcs gondolatot, mely egy árvaház falán olvasható az indiai Kalkuttában: „Ha kedves vagy, az emberek azzal vádolhatnak, hogy önző és hátsó szándék vezérel. Ennek ellenére is légy kedves! Amit évekbe telik felépítened, más egy éjszaka alatt lerombolhatja.

Ennek ellenére is építs! Mindazt a jót, amit ma cselekszel, az emberek másnapra gyakran elfelejtik. Ennek ellenére is cselekedj jól! A világnak a tőled telhető legtöbbet adod, és talán sosem elég. Ennek ellenére is add a világnak a tőled telhető legtöbbet! Tudod, végső soron csak az számít, ami közted és Isten között van... mindenek ellenére.”¹⁷

Nővérek! Mindig csak az számít, ami köztünk és az Úr között van. Ahogy James E. Faust elnök mondta: „Mire van a legnagyobb szükség a világon?» [...] »Nem arra van-e a legnagyobb szükség az egész világon, hogy minden embernek személyes, állandó, mindennapos és folyamatos kapcsolata legyen a Szabadítóval?» Az efféle kapcsolat kioldozhatja a bennünk rejlő isteni mivoltot, és semmi sem lehet nagyobb hatással az életünkre, miközben az Istennel való mennyei kapcsolatunk megismerésére és megértésére törekszünk.”¹⁸

Hasonlóképpen magyarázta el Alma is a fiának: „...igen, minden cselekedeted az Úrnak legyen, és ahová csak mész, az Úrban legyen az; igen, minden gondolatod az Úrra irányuljon; igen, örökre az Úrra legyenek helyezve szíved érzelmei.”¹⁹

Russell M. Nelson elnök szintúgy erről tanított minket: „Amikor megértjük önkéntes engesztelését, a részünkről felajánlott bármely fokú áldozatot teljes mértékben elhomályosítja a hála mélységes érzése a kiváltság miatt, hogy Őt szolgálhatjuk.”²⁰

Nővérek! Bizonyoságot teszem arról, hogy amikor engesztelésének hatalma által Jézus Krisztus *rajtunk és bennünk* munkálkodik, akkor *rajtunk keresztül* kezd megáldani másokat. Az embereket szolgáljuk, de az Őiránta tanúsított szeretet és szolgálat által tesszük ezt. Olyanokká válunk, akikről így ír a szentírás: „Minden ember arra törekedve, ami felebarátja javára van, és minden dologban jót téve, egyedül Isten dicsőségére tekintő szemmel.”²¹

Talán a püspökünk tudta, hogy a férjemmel ezt a leckét kell megtanulnunk a korai és jó szándékú, bár még messze nem tökéletes törekvéseinkből, hogy szolgálattételt nyújtsunk Isten szeretett fiainak és leányainak. Személyes és szilárd bizonyoságot teszem a jószágról és szeretetről, melyet Ő tanúsít irántunk, amikor Őerte igyekszünk szolgálni. Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Carl B. Cook: Szolgáljatok! *Liahóna*, 2016. nov. 110.
2. Lásd Móziás 5:2.
3. Tan és szövetségek 59:5; kiemelés hozzáadva.
4. Móziás 2:16; kiemelés hozzáadva.
5. Lásd 1 Nefi 11:22.
6. Móziás 2:17.
7. Ether 12:11; lásd még 1 Korinthusbeliek 12:31.
8. Russell M. Nelson: Szolgálattétel. *Liahóna*, 2018. máj. 100.
9. Lásd Máté 6:1–4, 33.
10. Vö. M. Russell Ballard: A szeretetteljes szolgálatból fakadó öröm. *Liahóna*, 2011. máj. 47.
11. 2 Mózes 20:2–3.
12. Tan és szövetségek 6:36.
13. Tan és szövetségek 20:77, 79.
14. Alma 26:12.
15. Lásd Máté 16:24–25.
16. 3 Nefi 12:16; kiemelés hozzáadva.
17. Teréz anyának tulajdonítva; lásd Kent M. Keith, *The Paradoxical Commandments* (1968).
18. James E. Faust, “A Personal Relationship with the Savior,” *Ensign*, Nov. 1976, 58.
19. Alma 37:36.
20. Russell M. Nelson, “The Atonement,” *Liahóna*, Nov. 1996, 35.
21. Tan és szövetségek 82:19.

Michelle D. Craig

első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

Isteni elégedetlenség

Az isteni elégedetlenség eredményeként hittel cselekedhetünk; követhetjük a Szabadító kérését, hogy jót tegyünk; valamint alázattal átadhatjuk Neki az életünket.

Általános iskolásként egy keskeny betonúton jártunk haza, mely ide-oda kanyargott, fel a hegy oldalán. Volt egy másik, burkolat nélküli út is, amit a „fiúk ösvényének” hívtak. A fiúk ösvénye egy földút volt, mely egyenesen felment a hegyre. Rövidebb volt, de sokkal meredekebb. Kislánként tudtam, hogy amilyen ösvényen a fiúk fel tudnak menni, azon én is. Ami még fontosabb, tudtam, hogy az utolsó napokban élek, és hogy nehéz dolgokat kell majd megtennem, csakúgy, mint a pioníroknak – erre pedig fel akartam készülni. Így hát olykor-olykor

lemaradtam a betonúton menő barátaimtól, levettem a cipőmet, és mezítláb mentem fel a fiúk ösvényén. Próbáltam megedzeni a talpamat.

Fiala elemis lányként úgy gondoltam, így tudok felkészülni. Ma már okosabb vagyok ennél! Ahelyett, hogy hegyi ösvényeket másznék meg mezítláb, tudom, hogy úgy készíthetem fel a talpamat a szövetség ösvényén való járásra, hogy válaszolok a Szentlélek hívásaira. Hiszen az Úr – az Ő prófétáján keresztül – mindannyiunkat arra kér, hogy „magasztosabb és szentebb mód[on]” éljünk és gondoskodjunk

egymásról – lépünk egy magasabb szintre.¹

Ezek a cselekvésre szólító próféta szavak – azon velünk született érzékünkkel párosulva, hogy többet is tehetünk és többek is lehetünk – néha a Neal A. Maxwell elder által „isteni elégedetlenségnek” nevezett érzést keltik bennünk.² Isteni elégedetlenséget érzünk, amikor összehasonlítjuk „azt, akik *vagyunk*, [azzal], akivé hatalmunkban áll, hogy *váljunk*.”³ Ha őszinték akarunk lenni, mindannyian érezzük, hogy rés tátong aközött, ahol és akik vagyunk, valamint ahol és akik lenni szeretnénk. Nagyszerűbb egyéni teljesítményre áhítunk. Azért érezzük így, mert Isten leányai és fiai vagyunk, akik Krisztus világosságával születünk, mégis egy bukott világban élünk. Ezek az érzések Istentől jönnek, és cselekvésre készítetnek bennünket.

Fogadjuk örömmel az isteni elégedetlenség azon érzéseit, melyek egy magasabb mód felé kormányoznak minket, ám ismerjük fel és kerüljük el Sátán utánzatát: a bénító csüggedést. Olyan értékes terület ez, melyet Sátán egy pillanat alatt örömmel elfoglalna. Választhatjuk, hogy a magasabb ösvényen járunk, mely Isten és az Ő békessége és kegyelme keresésére vezet minket; vagy hallgathatunk Sátánra, aki olyan üzenetekkel bombáz minket, hogy soha nem leszünk elegek: elég gazdagok, elég okosak, elég szépek, elég bármilyenek. Elégedetlenségünk válhat tehát istenivé, de akár pusztítóvá is.

Cselekedjünk hittel!

Az egyik módja annak, hogy megkülönböztessük az isteni elégedetlenséget Sátán utánzatától az, hogy az isteni elégedetlenség hithű tettekre vezet minket. Az isteni elégedetlenség nem arra hív, hogy maradjunk meg a komfortzónánkban, és nem is vezet kétségbeeséshez. Rájöttem, hogy amikor olyan gondolatok közt dagonyázok, melyek mind azt sugallják, hogy mi *nem* vagyok, akkor nem fejlődök, és nehezebb érzem és követnem a Lelket is.⁴

Joseph Smith még fiatal emberként áthatóan felismerte saját hiányosságait, és aggódott „halhatatlan lelk[ének] boldogulás[a]” miatt. Saját szavaival: „Értelmem rendkívül gyötrődött, mert bűneim bebizonyosodtak, és... gyászoltam a saját bűneim és a világ bűnei miatt”⁵. Mindez „komoly mérlegelés[t] és nagy szorongás[t]”⁶ eredményezett nála. Ismerősen hangzik? Nyugtalanítanak vagy gyötörnek benneteket a hiányosságaitok?

Nos, Joseph *tett* is valamit. Ezt mondta: „[G]yakran azt kérdeztem magamtól: Mit *tegyek*?”⁷ Joseph hittet cselekedett. A szentírásokhoz fordult, elolvasta a Jakab 1:5-ben lévő felszólítást, és Istenhez fordult segítségért. Mindez a visszaállítást bevezető látomást eredményezte. Mily hálás vagyok, hogy Joseph isteni elégedetlensége – a nyugtalanság és zavar azon időszaka – hithű cselekvésre készítette őt!

Kövessük a jó cselekedetekre vezető készítéseket!

A világ gyakran az elégedetlenség érzését használja kifogásként az énközpontúságra, a gondolataink befelé és visszafelé irányítására, valamint a „ki vagyok *én*?”, a „ki nem vagyok *én*?” és a „mit akarok *én*?” kérdések feletti hosszas időzésre. Az isteni elégedetlenség arra ösztönöz minket, hogy a Szabadító példáját kövessük, aki „széjjeljárt jót tévén”⁸. A tanítványosság ösvényén járva gyengéd lelki

noszogatásokat fogunk kapni, hogy mások felé forduljunk.

Egy évvel ezelőtt hallott történet segített felismernem a Szentlélek készítéseit, majd azok szerint is cselekedni. Bonnie D. Parkin nővér, a Segítőegylet korábbi általános elnöke mesélte el a következőt:

„...Susan csodás varrónő volt. [Spencer W.] Kimball elnök az egyházközség[é]ben lakott. Egy vasárnap Susan észrevette, hogy Kimball elnöknek új az öltönye. Susan édesapja nemrég... hozott neki némi igen finom selyem anyagot. Susan úgy érezte, hogy az anyagból csodás nyakkendő készülhetne Kimball elnök új öltönyéhez. Hétfőn meg is varrta hát a nyakkendőt. Becsomagolta selyempapírba, és elsétált a háztömb végéig Kimball elnök házához.

A bejárati ajtóhoz tartva hirtelen megállt, és azt gondolta: »Ki vagyok én, hogy nyakkendőt varrjak a profétának? Bizonyára rengeteg van neki.« Úgy döntött, hiba volt, és sarkon fordult.

Kimball nővér épp akkor nyitotta ki a bejárati ajtót. »Ó, Susan!« – kiáltott.

Zavartan toporogva Susan így szólott: »Láttam Kimball elnököt vasárnap az új öltönyében. Édesapám pont most hozott selymet New Yorkból... én pedig varrtam neki egy nyakkendőt.«

Mielőtt folytathatta volna, Kimball nővér félbeszakította, kezeit a vállára tette, és azt mondta: »Susan! Soha ne fojts el egy nagylelkű gondolatot!«⁹

Ez annyira tetszik! „Soha ne fojts el egy nagylelkű gondolatot!” Néha, amikor az a benyomásom támad, hogy tegyek valakiért valamit, eltűnődöm, hogy ez vajon most sugalmazás vagy csak a saját gondolataim. Ilyenkor eszembe jut, hogy „ami Istentől való, az állandóan jó cselekedetekre hív és csábít; tehát minden dolog, ami jó cselekedetekre hív és csábít, valamint Isten szeretetére és az ő szolgálatára, azt Isten sugalmazza”¹⁰.

Legyen akár közvetlen készítés vagy csupán egy indíttatás arra, hogy segítsünk, a jöttek soha nem vésznek kárba, hiszen „a [jószívűség] soha el nem fogy”¹¹ – és az soha nem a rossz válasz.

Az időzítés gyakran nem megfelelő, és ritkán jut tudomásunkra, milyen hatással is voltak szolgálatunk apró tettei. Időről időre azonban látni fogjuk, hogy eszközök voltunk Isten kezében, és hálásan ismerjük fel, hogy a Szentlélek rajtunk keresztül való munkálkodása valójában Isten jóváhagyásának megnyilvánulása.

Nővérek! Mindannyian könyöröghetünk a Szentlélekhez, hogy mutasson meg nekünk „minden olyan dolgot... , amit meg kell tenn[ünk]”¹², még ha a teendőink listája már eleve túl hosszúnak tűnik is. Ha készítenet érzünk rá, nyugodtan otthagyhathatjuk a mosatlan edényeket vagy a figyelmünket követelő feladatokkal teli ímélfiókunkat, hogy olvassunk egy gyermeknek, meglátogassunk egy barátot, vigyázzunk a

szomszéd gyermekeire vagy szolgáljunk a templomban. Ne értsenek félre – én a listák mestere vagyok, imádom kipipálni dolgokat. Ám békességet csak az a tudat eredményez, hogy többnek *lenni* nem szükségszerűen ugyanaz, mint többet *tenni*. Ha megfogadom, hogy követni fogom a készítéseket, és így reagálok az elégedetlenségemre, akkor máris másként gondolok a „saját időmre”, az embereket pedig nem zavaró tényezőként, hanem az életem céljaként látom.

Az isteni elégedetlenség Krisztushoz vezet minket

Az isteni elégedetlenség alázatos-sághoz vezet, nem pedig önsajnálathoz vagy az abból fakadó elkeseredéshez, amikor a másokhoz való hasonlítás során mindig alulmaradunk. Igen sokszínű a szövetségeiket betartó nők csoportja – családjuk, életpasztalataik és körülményeik mind különböznek.

Természetesen egyikünk sem tudja tökéletesen betölteni isteni lehetőségét, és van némi igazság annak felismerésében, hogy *egyedül* kevesek vagyunk. Az evangélium jó híre azonban az, hogy Isten kegyelmével *igenis* elegek vagyunk. Krisztus segítségével minden dolgot meg tudunk tenni.¹³ A szentírások ígérete az, hogy „kegyelmet [fogunk találni] alkalmas időben való segítségül”¹⁴.

Meglepő igazság, hogy a gyengeségeink áldásként szolgálhatnak, ha

alázatra készítetnek és Krisztushoz fordítanak minket.¹⁵ Az elégedetlenség akkor válik istenivé, amikor a hiányosságainkkal alázatosan Jézus Krisztus elé járulunk, ahelyett, hogy önsajnálattunkban visszafognánk magunkat.

Voltaképpen Jézus csodáit is gyakran egy hiányosság, egy szükséglet, egy kudarc vagy valamiféle alkalmatlanság idézte elő. Emlékeztek a kenyérré és a halra? Az összes evangélista elmeséli, miként táplálta Jézus csodálatos módon az Őt követő ezreket.¹⁶ A történet azonban azzal kezdődik, hogy a tanítványok felismerték a hiányosságot: hiszen mindössze „öt árpa kenyér[ük] és két hal[uk volt]; de mi az ennyinek?”¹⁷ A tanítványoknak igaza volt: valóban *nem volt* elég ételük, ám amijük volt, azt mind odaadták Jézusnak, Ő pedig csodát tett vele.

Érezte már úgy, hogy a tehetségeitek és az ajándékaitok túl kevesek az előttetek álló feladathoz? Én igen. De ti is és én is odaadhatjuk Krisztusnak, amink van, Ő pedig megsokszorozza majd az erőfeszítéseinket. Amit fel tudtok ajánlani – még az emberi gyarlóságaitokkal és gyengeségeitekkel együtt is –, az bőven elég lesz, *ha* Isten kegyelmére támaszkodtok.

Az igazság az, hogy mindannyian mindössze egy nemzedéknyire vagyunk az Istenségtől, hiszen mindannyian Isten gyermekei vagyunk.¹⁸ És ahogy mind a prófétákkal, mind pedig hétköznapi férfiakkal és nőkkel tette az idők során, Mennyei Atya szándéka az, hogy átfőrdjön minket.

C. S. Lewis így magyarázta el Isten átfőrdő hatalmát: „Képzeld magunkat lakóházaknak! Isten azért látogat el a házába, hogy újjáépítse azt. Kezdetben talán még világos, hogy mit cselekszik. Rendbe hozza a csőhálózatot, befoltozza a tetőn lévő lyukakat és így tovább; tudjuk, hogy ezeket a munkákat el kellett végezni, ezért nem vagyunk meglepve. Ám egyszer csak elkezd oly gyorsan sürgőldödni a házában, hogy az már tűrhetetlen... [Tudjátok, ő] egy egészen másfajta házat akar építeni, mint amit mi elképzeltünk... Azt gondoltuk, egy csinos kis [parasztház lesz belőlünk], ő azonban egy palotán

dolgozik. S az a szándéka, hogy beköltözzön és benne lakjon.”¹⁹

Szabadítónk engesztelő áldozatának köszönhetően elegendőek lehetünk az előttünk álló feladatokhoz. A próféták azt tanították, hogy miközben a tanítványság ösvényén járunk, Krisztus kegyelme által megszentelhetjük. Az isteni elégedetlenség eredményeként hittel cselekedhetünk; követhetjük a Szabadító kérését, hogy jót tegyünk; valamint alázattal átadhathatjuk Neki az életünket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson, in Tad Walch, “The Lord’s Message Is for Everyone”: President Nelson Talks about Global Tour,” *Deseret News*, Apr. 12, 2018, deseretnews.com.
2. Neal A. Maxwell, “Becoming a Disciple,” *Ensign*, June 1996, 18.
3. Lásd Neal A. Maxwell, “Becoming a Disciple,” 16; kiemelés hozzáadva.
4. „...a csüggedés meggyengíti a hitedet! Ha alábbadod elvárásaidat, hatékonyságod csökkenni fog, a vágyad meggyengül, és nehezebb lesz a Lelket követned” (Mi a célom misszionáriusként? *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* [2008]. 10.).
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 30.
6. Joseph Smith története 1:8.
7. Joseph Smith története 1:10; kiemelés hozzáadva.
8. Apostolok cselekedetei 10:38.
9. Bonnie D. Parkin, “Personal Ministry: Sacred and Precious” (a Brigham Young Egyetem áhítata, 2007. febr. 13.), 1, speeches.byu.edu.
10. Moróni 7:13.
11. 1 Korinthusbeliek 13:8.
12. 2 Nefi 32:5.
13. „Mindenne van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít” (Filippibliek 4:13).
14. Zsidók 4:16.
15. „És ha hozzám jönnek az emberek, akkor megmutatom nekik a gyengeségüket. Gyengeséget adok az embereknek, hogy alázatosak legyenek; és kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem; mert ha megalázkodnak előttem és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat” (Ether 12:27; kiemelés hozzáadva).
16. Lásd Máté 14:13–21; Márk 6:31–44; Lukács 9:10–17; János 6:1–14.
17. János 6:9.
18. Boyd K. Packer elnök azt tanította: „Akárhány nemzedéknyi halandó ősötök van, bármilyen faj vagy nép képviselői vagytok, lelketek családfája egyetlen sorban leírható: Isten gyermekei vagytok!” (“To Young Women and Men,” *Ensign*, May 1989, 54).
19. C. S. Lewis: *Keresztény vagyok*. Budapest, 2017, Harmat. 265.

Cristina B. Franco

második tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Az önzetlen szolgálat öröme

Azt ígértük Mennyei Atyánknak, hogy szeretettel fogjuk szolgálni Őt és másokat, és mindenben az Ő akaratát cselekedjük.

A legutóbbi általános konferenciát követően sokan feltették nekem ugyanazt a kérdést: „Kényelmesek azok a székek?” Én pedig mindig ugyanazt válaszoltam: „A székek nagyon is kényelmesek, ha nem kell beszélned.” Ez így van, nemde? Az én székem ezen a konferencián nem annyira kényelmes, de igazán hálás vagyok azért az áldásért

és a megtiszteltetésért, hogy szólhatok hozzátok ma este.

Időnként a szolgálatunk során más-más székbe kerülünk. Némelyek egészen kényelmesek, mások kevésbé, de mi azt ígértük Mennyei Atyánknak, hogy szeretettel fogjuk szolgálni Őt és másokat, és mindenben az Ő akaratát cselekedjük.

Néhány évvel ezelőtt az egyházban a fiatalok arról tanultak, hogy „amikor Isten szolgálatába léptek» [Tan és szövetségek 4:2], a valaha létező legnagyobb utazásba fogtok. Segítetek Isten munkájának meggyorsításában, és ez egy nagyszerű, örömteli és bámulatos élmény.”¹ Ez az utazás – kortól függetlenül – mindenki számára adott, s olyan utazás ez, amely szeretett prófétánk szavait idézve a „szövetség ösvényén”² vezet minket.

Sajnos azonban önző világban élünk, ahol az emberek állandóan azt kérdezik, hogy „mi hasznom ebből?”, nem pedig azt, hogy „ma kinek segíthetek?” vagy „miként szolgálhatnám jobban az Urat az elhívásomban?”, esetleg „vajon mindenemet az Úrnak adom?”.

Saját életemben az önzetlen szolgálat nagyszerű példája Victoria Antoniotti

nővér. Victoria elemis tanító volt a gyülekezetemben ott, ahol Argentínában felnőttem. Kedd délutánonként tartottuk az Elemit, és ő mindig hozott nekünk csokitortát. Mindenki imádkozta a tortát – engem kivéve. Én utáltam a csokitortát! És bár megpróbált adni nekem is a tortájából, én mindig visszautasítottam az ajánlatát.

Egy nap, amikor épp a csokitortát osztogatta a többi gyereknek, azt kérdeztem tőle: „Miért nem hozol más ízűt, például narancsosat vagy vaníliásat?”

Felnevetett, aztán azt kérdezte tőlem: „Miért nem kóstolsz meg *te* egy falatot? Ez a torta egy különleges hozzávalóval készült, és megígérem, hogy ha megkóstolod, ízleni fog.”

Körülnéztem, és meglepetésemre úgy tűnt, mindenkinek ízlik a torta. Beleegyeztem, hogy megkóstolom. Kitaláljátok, mi történt? Finom volt! Ez volt az első alkalom, amikor ízlett nekem a csokitorta.

Csak évekkel később tudtam meg, mi is volt Antonietti nővér csokitortájának titkos hozzávalója. A gyerekeimmel minden héten meglátogattuk az édesanyámat. Egyik ilyen látogatásunk alkalmával anya és én épp egy szelet csokitortát majszoltunk, és elmeséltem neki, hogyan is szerettem meg azt. Ekkor ő elmondta nekem a történet többi részét.

„Tudod, Cris – mondta anya –, Victoria és a családja nem volt valami

tehetős, és minden héten választania kellett aközött, hogy kifizeti a buszjegyet, amivel ő és négy gyermeke el tudnak menni az Elemibe, vagy megveszi a csokitortához szükséges hozzávalókat az elemis osztályának. Mindig a csokitortát választotta a busz helyett, és az időjárástól függetlenül a gyermekeivel együtt bő három kilométert gyalogoltak oda és vissza is.”

Ezen a napon megtanultam még jobban értékelni a csokitortáját. Ami még ennél is fontosabb, megtanultam, hogy Victoria tortájának titkos hozzávalója az azok iránti szeretet volt, akiket szolgált, és az értünk hozott önzetlen áldozat.

Victoria tortájára visszagondolva eszembe jut egy önzetlen áldozathozatal azokból az örökzöld történetekből, amelyeket az Úr a templom kincstára felé menet tanított a tanítványainak. Ezt a történetet ti is ismeritek. James E. Talmage elder azt tanította, hogy volt 13 persely, „ezekbe dobták bele az emberek a [különböző] célú felajánlásukat a rajtuk lévő feliratoknak megfelelően.” Jézus figyelte az adakozók különböző típusú emberekből álló sorait. Némelyek „őszinte szándékkal” adták az ajándékaikat, mások viszont annak reményében dobtak be „nagy összegű ezüstöt és aranyat”, hogy mások lássák az adományait, felfigyeljenek azokra, és dicsérik őket értük.

„A tömegben volt egy szegény özvegyasszony, aki... két apró, fillérnek nevezett bronzérmét dobott bele az egyik perselybe; hozzájárulása amerikai pénzben nagyjából fél centet ért. Az Úr magához hívta a tanítványait, felhívta a figyelmüket a nincstelen özvegyasszonyra és tettére, majd azt mondta: »Bizony mondom néktek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet vetett, hogynem mind a többi, a kik a perselybe vetettek vala. Mert azok mindnyájan az ő fölöslegükből vetének; ez pedig az ő szegénységéből« [Márk 12:43–44].”³

Nem úgy tűnt, mintha az özvegyasszony figyelemre méltó helyet foglalt volna el az akkori társadalomban. Rendelkezett azonban valami még fontosabbal: tiszták voltak a szándékai, és mindent odaadott, amit csak oda tudott adni. Lehetséges, hogy kevesebbet, csendesebben, másként adott, mint mások. Némelyek szemében jelentéktelen volt az, amit adott, azonban a Szabadító szemében, aki „felismeri a szív gondolatait és szándékait”⁴, mindenét odaadta.

Nővérek, mi fenntartás nélkül odaadjuk mindenünket az Úrnak? Feláldozzuk az időnket és a tehetségeinket, hogy a felnövekvő nemzedék megtanulhassa szeretni az Urat és betartani a parancsolatait? Gondosan és szorgalmasan nyújtunk szolgálattételt a körülöttünk lévőeknek és azoknak is, akik be vannak osztva hozzánk – olyan időt és energiát áldozva erre, amely másképp is felhasználható lenne? A két nagy parancsolat szerint élünk – szeretjük Istent és szeretjük az Ő gyermekeit?⁵ Ez a szeretet gyakran szolgálatként nyilvánul meg.

Dallin H. Oaks elnök azt tanította: „Szabadítónk az önzetlen szolgálatnak szentelte magát. Arra tanított minket, hogy kövessük Őt, és saját önző törekvéseinket megtagadva szolgáljunk másokat.”

Így folytatta:

„Önmagunk mások szolgálatában való elvesztésének jól ismert... példája a szülők gyermekeikért hozott áldozata. Az édesanyák fájdalmakat elviselve, egyéni törekvéseiket és kényelmüket feláldozva hordják ki és nevelik fel

minden egyes gyermeküket. Az apák úgy irányítják életüket és törekvéseiket, hogy eltarthassák a családjukat. [...]

Azokért is hálásak vagyunk, akik sérült családtagokat és idős szülőket gondoznak. Az efféle szolgálat soha nem kérdezi meg: »Mi hasznom ebből?« Az önzetlen szolgálathoz félre kell tenni a személyes kényelmünket. [...]

Mindez [pedig] azt az örök tantételt szemlélteti, hogy boldogabbak és elégedettebbek vagyunk, ha azért teszünk meg valamit és azért szolgálunk, amit adunk, nem pedig azért, amit kapunk.

Szabadítónk arra tanít minket, hogy kövessük Őt azért, hogy meghozzuk az ahhoz szükséges áldozatot, hogy a másoknak nyújtott önzetlen szolgálatban elveszítsük önmagunkat.⁶

Thomas S. Monson elnök tanítása összecseng ezzel: „Lehet, hogy amikor szemtől szemben az Alkotónk elé állunk, nem azt kérdezik majd tőlünk, hogy »hány pozíciót töltöttél be?«, hanem inkább azt, hogy »hány embernek segítettél?«. Valójában addig nem is tudjuk szeretni az Urat, amíg népének szolgálata által nem szolgáljuk Őt.⁷

Más szóval, nővérek, nem számít

majd, hogy kényelmes székekben ültünk-e, vagy az utolsó sorban egy rozsdás összecsukható széken igyekeztünk kitarítani a gyűlés végéig. Nem számít majd, hogy ki kellett lépnünk a folyosóra egy síró csecsemő megvizsgálására. Csak az számít majd, hogy a szolgálatra irányuló vággyal érkezünk; hogy észrevettük azokat, akiknek szolgálatot nyújtunk, és örömmel üdvözlöttük őket; hogy bemutatkoztunk

azoknak, akik a mi sorunkban ültek az összecsukható székeken – baráti kart nyújtva feléjük akkor is, ha épp *nem mi* vagyunk beosztva hozzájuk szolgálatra. Az pedig egészen biztosan számítani fog, hogy mindent, amit teszünk, azt a szeretettel és áldozattal társított szolgálat különleges hozzávalójával tegyük.

Rájöttem, hogy nem kell csokitortát sütnünk ahhoz, hogy sikeres vagy odaadó elemis tanítók legyünk, mert ez nem a csokitortáról szólt. Ez a cselekedet mögött meghúzódó szeretetről szólt.

Bizonyoságot teszek arról, hogy a szeretet áldozat által válik szentté – a tanító áldozata, és még inkább Isten Fiának végső és örök áldozata által. Tanúbizonyoságot teszek arról, hogy Ő él. Szeretem Őt, és el szeretném vetni az önző vágyaimat azért, hogy úgy szerethessenek és úgy végezhessek szolgálatot, ahogyan Ő teszi. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Fiatal Férfiak Általános Elnöksége: Ez a bámulatos mű. *Liahóna*, 2015. jan. 49.
2. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.
3. James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 561.
4. Tan és szövetségek 33:1.
5. Lásd Máté 22:37, 39.
6. Dallin H. Oaks: Önzetlen szolgálat. *Liahóna*, 2009. máj. 93, 94, 96.
7. Thomas S. Monson, "Great Expectations" (Brigham Young University devotional, Jan. 11, 2009), 6, speeches.byu.edu.

Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

A nők és az otthoni evangéliumi tanulás

A Szabadító a tökéletes példaképek arra, hogy miként fogtok meghatározó szerepet játszani az Ő tervében, hogy nagyobb hangsúlyt fektessen az otthoni evangéliumi tanulásra.

Szeretett nővéreim! Csodálatos itt lenni veletek! Izgalmas időszak ez Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában. Az Úr tudást áraszt az Ő egyházára, ahogy azt megígérte.

Emlékeztek, mit is mondott: „Médig maradhatnak szennyesek a hőm-pölygő vizek? Milyen hatalom állíthatja meg a mennyeket? Éppen csak annyira nyújthatja ki az ember satnya karját, hogy megállítsa a Missouri folyót annak elrendelt folyásában, vagy hogy vizét felfelé fordítsa, amennyire megakadályozhatja a Mindenhatót abban, hogy az utolsó napi szentek fejére tudást árásson a mennyből.”¹

Az Úr által jelenleg megosztott tudás része annak, hogy mindezeket az örökkévaló igazságokat egyre inkább kiárasztja az Ő népének fejére és szívébe. Világossá tette, hogy Mennyei Atyánk leányainak elsődleges szerepe lesz a munka e csodálatos meggyorsításában. A csoda egyik bizonyítéka, hogy arra vezette az Ő élő prófétáját, hogy jóval nagyobb hangsúlyt fektessen az evangélium tanítására az otthonokban és a családban.

Feltehetitek a kérdést: „miként teszi ez a hithű nővéreket az Úr elsődleges segítő erőivé, amint Ő tudást áraszt a szentjeire?” Az Úr megadja a választ A család: Kiáltvány a világhoz című dokumentumban. Ismerősek ugyan a szavak, ám most új értelmet nyerhetnek, és láthatjátok, hogy az Úr előre látta ezeket az izgalmas változásokat, amelyek jelenleg történnek. A kiáltványban az Úr ezekkel a szavakkal adta feladatult a nővéreknek, hogy a család elsődleges evangéliumi oktatói legyenek: „Az

anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek.”² Ehhez hozzátartozik az evangéliumi igazság és tudás gyarapítása is.

A kiáltvány így folytatja: „Az apáknak és az anyáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást”³. Ők egyenlő társak; egyenlők a bennük rejlő lelki növekedésnek és a tudás megszerzésének lehetősége tekintetében, és így egymás segítése által egyesülnek. Egyenlők az isteni rendeltetésükben, hogy együtt felmagasztosuljanak. Valójában a férfiak és nők egyedül nem is magasztosulhatnak fel.

Akkor mégis miért Isten leánya kapja meg egy egységes és egyenrangú kapcsolatban elsődleges feladatként, hogy a legfontosabb táplálékkal – a mennyből érkező igazsággal – tápláljon, melyet mindannyiunknak meg kell kapnia? Az alapján, ahogy én látom, ez az Úr módszere, amióta csak családok léteznek ezen a világon.

Például Éva volt az, aki megkapta a tudást, melyre Ádámnak szüksége volt, hogy vegyen a jó és a gonosz tudása fájának gyümölcséből, hogy betarthassák Isten minden parancsolatát és családot alapíthassanak. Nem tudom, miért Éva kapta meg először, de amint a tudás kiáradt Ádámról, ő és Éva tökéletesen egységesek lettek.

Egy másik példa arra, hogy az Úr miként használja a nők gondoskodó ajándékait az, ahogyan megerősítette Hélamán fiait. A beszámoló olvasása közben gombócot érzek a torkomban,

és eszembe jutnak saját édesanyám csendes, bizonyosságot nyújtó szavai, amikor katonai szolgálatba indultam.

Hélamán feljegyezte:

„...anyáik tanították meg nekik, hogy ha nem kételkednek, akkor Isten ki fogja szabadítani őket.

És felidéztek nekem anyáik szavait, mondván: Mi nem kételkedünk abban, hogy anyáink tudták ezt.”⁴

Nos, én nem ismerem az Úr összes indokát arra, hogy miért adja a hithű nővéreknek elsődleges feladatul a családjukról való gondoskodást, de úgy hiszem, köze lehet a szeretetre való képességekhez. Hatalmas szeretetre van szükség ahhoz, hogy jobban megérezzük mások szükségleteit, mint a sajátjainkat. Ez Krisztus tiszta szeretete a személy iránt, akiről gondoskods. A jószívűség eme érzése attól a nevelésre vállalkozó személytől ered, aki jogsulltá vált Jézus Krisztus engesztelésének hatására. A Segítőegylet mottója, melyet saját édesanyám is példázott, számomra sugalmazottnak tűnik: „A jószívűség soha el nem fogy.”

Isten leányaiként veletek született, nagyszerű képességek van mások szükségleteinek megérzésére és a szeretetre. Ez pedig sokkal fogékonyabbá tesz titeket a Lélek suttagásaira. A Lélek így vezérelheti a gondolataitokat, a szavaitokat és a tetteiteket, melyekkel az embereket tápláljátok, hogy az Úr

tudást, igazságot és bátorságot áraszt-hasson rájuk.

Nővérek, akik most halljátok a hangomat, mindannyian az életem át vezető utatok egy különleges állomásán vagytok. Néhányan közületek fiatal lányok, akik először vesznek részt az általános női ülésen. Néhányan fiatal nők, akik arra készülnek, hogy Isten akarata szerint gondoskodjanak másokról. Néhányan friss házások, akiknek még nincsenek gyermekeik, míg mások fiatal anyák egy vagy több gyermekkel. Néhányan tizenévesek anyukái, mások pedig missziót szolgáló gyermekek. Néhányatok gyermekei meggyengültek a hitben és távol vannak otthonuktól. Néhányan egyedül, hithű társ nélkül éltek. Néhányan nagymamák vagytok.

A személyes körülményeitektől függetlenül azonban részei – kulcsfontosságú részei – vagytok Isten családjának és a saját családoknak, akár a jövőben, ezen a világon vagy a lélekvilágban. Istentől kapott feladatokat, hogy a szeretetetekkel és az Úr Jézus Krisztusba vetett hitetekkel gondozzátok az Ő családjának és a saját családoknak a lehető legtöbb tagját.

A gyakorlati kihívás számotokra az, hogy felismerjétek, kiről, miként és mikor gondoskodjatok. Szükségeitek van az Úr segítségére. Ő ismeri mások szívét, és tudja, mikor állnak

készen a gondoskodásokra. Hittel teli imátok lesz a sikerek kulcsa. Számíthatok arra, hogy megkapjátok az Ő útmutatását.

Így biztatott: „Kérjétek az Atyát az én nevemben, hittel, híve abban, hogy kapni fogtok, és akkor veletek lesz a Szentlélek, amely minden dolgot kinyilvánít, amely célszerű”⁵.

Az ima mellett a szentírások komoly tanulmányozásának szintén része lesz a gondoskodáshoz szükséges erőtök növekedésében. Íme, az ígért: „Azon se aggodalmaskodjatok előre, hogy mit mondjatok; inkább tegyétek félre elmétekben állandóan az élet szavait, és az adott órában megadatik nektek az a rész, ami minden egyes embernek kimérendő.”⁶

Így több időt fogtok szánni az imára, az elmélkedésre és a lelki dolgokon való elgondolkodásra. Kiárad majd rátok az igazságról való tudás, és növekszik a családok más tagjairól való gondoskodáshoz szükséges erőtök.

Lesznek olyan időszakok, amikor úgy érzitek, lassan fejlődtek a hatékonyabb gondoskodás elsajátításában. Hitre lesz szükség a kitartáshoz. A Szabadító ezt a biztatást küldte nektek:

„Ne fáradjatok bele tehát a jó tevésebe, mert nagyszerű munka alapját fektetitek le. És kis dolgokból jó elő az, ami nagyszerű.

Íme, az Úr a szívet és készséges elmét követel meg; és a készségesek és engedelmesek eszik majd Sion földjének javát ezen utolsó napokban.”⁷

A ma esti jelenlétek egyértelművé teszi, hogy hajlandók vagytok elfogadni az Úr másokról való gondoskodásra szólító felkérését. Ez még a ma esti legfiatalabb jelenlévőkre is igaz. Ti is megtudhatjátok, kiről gondoskodjatok a családotokban. Ha igaz szándékkal imádkoztok, egy név vagy egy arc jelenik majd meg az elmétekben. Ha imádkoztok, hogy megtudjátok, mit tegyetek vagy mondjatok, érezni fogjátok a választ. Valahányszor engedelmeskedtek, a gondoskodáshoz szükséges erőtök növekedni fog. Felkészültök arra a napra, amikor majd a saját gyermekeiteket gondozzátok.

A tizenévesek édesanyjai imádkozhatnak azért, hogy megtudják, miként gondoskodjanak fiukról vagy lányukról, aki nem tűnik fogékonyak a gondoskodásra. Imádkozhattok, hogy tudjátok, kinek lehet olyan lelki hatása, melyre a gyermeketeknek szüksége van és el is fogadja azt. Isten hallja és megválaszolja az aggódó édesanyák eme szívből jövő imáit, és segítséget küld.

Lehet, hogy egy ma itt jelen lévő nagymamának szívfájdalmat okoznak gyermekei és unokái terhei és nehézségei. Bátorságot és útmutatást

nyerhettek a szentírásban szereplő családok tapasztalataiból.

Ádám és Éva idejétől fogva Izráel atyánkon át a Mormon könyve-beli összes családdal bezárólag egy biztos tanulság létezik arra vonatkozóan, hogy mi a teendő a nem fogékony gyermekek keserűségeivel kapcsolatban: soha ne szűnj meg szeretni!

Előttünk van a Szabadító bátorító példája, amint Mennyei Atyánk lázadó lélekgyermekeiről gondoskodott. Még akkor is, ha ők és mi fájdalmat okozunk, a Szabadító továbbra is kinyújtja felénk a kezét.⁸ Nefi harmadik könyvében így szólt lélekfivéreire és -nővéreire, akikről sikertelenül próbált gondoskodni: „Ő ti, ...akik Izráel házából valók vagytok! Mily gyakran gyűjtöttek össze benneteket, miként a tyúk szárnyai alá gyűjti csibéit, és tápláltalak titeket.”⁹

Nővérek! Legyetek az életutatok bármely állomásán, bármilyen családi helyzetben, bármely kultúrában, a Szabadító a tökéletes példaképek arra, hogy miként fogtok meghatározó szerepet játszani az Ő tervében, hogy nagyobb hangsúlyt fektessen az otthoni és a családban történő evangéliumi tanulásra.

A bennetek rejlő jószívűség érzését fogjátok belevinni a családotok újfajta tevékenységeibe és szokásaiba. Ez pedig nagyobb lelki fejlődést eredményez majd. Miközben a családtagjaitokkal és a családtagjaitokért imádkoztok,

érezni fogjátok a saját és a Szabadító irántuk érzett szeretetét. Amint erre törekedtek, ez egyre jobban a lelki ajándékokká válik majd. A családtagjaitok is érezni fogják ezt, amint nagyobb hittel imádkoztok.

Amikor a család összegyűlik, hogy hangosan olvassa a szentírásokat, ti már elolvastátok azokat, imádkoztatok róluk, hogy felkészültek legyetek. Akkorra már volt néhány percetek arra, hogy a Lélekért imádkozzatok az elmétek megvilágosítására. Amikor aztán ti kerültök sorra az olvasásban, a családotok tagjai érezni fogják Isten és az Ő szavai iránti szereteteket. Ő és az Ő Lelke fogja táplálni őket.

Ugyanezt a kiírást megtapasztalhatjátok bármely családi összejövetel során, ha imádkoztok és felkészültök rá. Talán erőfeszítést és időt igényel, de csodákat eredményez majd. Emlékszem egy leckére, melyet édesanyám tanított nekem, amikor kicsi voltam. Lelki szemimmel még mindig látom a színes térképet, melyet ő készített Pál apostol utazásairól. Azon tűnődöm, hogyan volt ideje és energiája elkészíteni. És még ma is érzem az e hithű apostol iránti szeretetéből fakadó áldásokat.

Mindannyian meg fogjátok találni a módját, hogy hozzájáruljatok az igazság kiírásához a családotokra az Úr visszaállított egyházában. Mindannyian imádkozni, tanulmányozni és elmélkedni fogtok, hogy megtudjátok, mi legyen a ti egyedi hozzájárulásotok. Egy azonban biztos: ti mindannyian, Isten fiaival egyenlő igába fogva, meghatározó szerepet játszottok majd az evangélium tanulásának és az evangélium szerinti életnek e csodájában, mely fel fogja gyorsítja Izráel egybegyűjtését, és felkészíti Isten családját az Úr Jézus Krisztus dicsőséges visszatérésére. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 121:33.
2. A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
3. A család: Kiáltvány a világhoz.
4. Alma 56:47–48.
5. Tan és szövetségek 18:18.
6. Tan és szövetségek 84:85.
7. Tan és szövetségek 64:33–34.
8. Lásd 2 Nefi 19:12, 21.
9. 3 Nefi 10:4.

Dallin H. Oaks elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Szülők és gyermekek

Mennyei Atyánk nagyszerű boldogságtervéből tudhatjátok, hogy kik vagytok és mi az életetek célja.

Kedves nővéreim! Mily csodálatos, hogy adatott nekünk egy új általános konferencia ülés az egyház nyolc éves és annál idősebb nőtagjai számára! A női vezetőktől és Henry B. Eyring elnöktől is inspiráló üzeneteket hallottunk. Eyring elnök és én nagyon szeretünk Russell M. Nelson elnök iránymutatása alatt munkálkodni, és izgatottan várjuk prófétai beszédét.

I.

A gyermekek az Istentől kapott legdrágább ajándékaink – az örök gyarapodásunk. Mégis olyan időket élünk, amikor sok nő nem kíván részese lenni gyermekek világrahozatalának

vagy a róluk való gondoskodásnak. Sok fiatal felnőtt halogatja a házasságot, amíg az anyagi szükségleteiről nem gondoskodott. Az egyháztagok házassági korának átlaga több mint két évvel megemelkedett, és az egyháztagok körében csökken a születések száma. Az Amerikai Egyesült Államok és néhány másik nemzet is olyan jövő elé néz, melyben túl kevés a gyermek, akik a felnőttkorba lépve támogatni tudnák a nyugdíjba vonuló felnőttek tömegét.¹ Az Amerikai Egyesült Államokban a hajadon anyáktól született gyermekek száma meghaladja az összes születés 40%-át. Ezek a gyermekek sebezhetőek. E tendenciák

mindegyike Atyánk mennyei szabadításterve ellen dolgozik.

II.

Az utolsó napi szent nők tisztában vannak vele, hogy az anyaság áll a fontossági sorrendjük élén, és ez örömük legfőbb forrása. Gordon B. Hinckley elnök azt mondta: „A nők nagyrészt az otthonban és a családban látják a legnagyobb kiteljesedésüket, a legnagyobb boldogságuk forrását. Isten valami olyan mennyei tulajdonságot ültetett a nőkbe, ami a csendes erőben, a finomságban, a jóságban, az erényben, az igazságban és a szeretetben nyilvánul meg. Mindezen figyelemre méltó tulajdonságok pedig az anyaságban teljesednek ki a legigazabb, legkielégítőbb módon.”

Majd így folytatta: „A legnagyobb munka, melyet bármely nő valaha is végezhet, az, hogy igazlelkűségben és igazságban gondozza, tanítja, felemeli, bátorítja, valamint neveli a gyermekeit. Nincs semmi más, ami vetekedhetne ezzel, bármivel is foglalkozzon egy nő.”²

Anyák, szeretett nővéreim! Szereztünk benneteket azért, akik vagytok és amit mindannyiunkért tesztek!

A Kérés a nőtestvéreimhez című, 2015-ben elhangzott fontos beszédében Russell M. Nelson elnök a következőket mondta:

„Isten királysága nem teljes és nem is lehet teljes olyan nők nélkül, akik szövétségeket kötnek és betartják azokat, olyan nők nélkül, akik Isten hatalmával és felhatalmazásával szólnak! [...]

Ma... olyan nőkre van szükségünk, akik tudják, hogyan segítsenek elő fontos dolgokat a hitük által, valamint akik az erkölcsösség és a családok bátor védelmezői egy büntől fertőzött világban. Olyan nőkre van szükségünk, akik elkötelezetten terelgetik Isten gyermekeit a felmagasztosulás felé vezető ösvényen, akik tudják, hogyan kapjanak személyes kinyilatkoztatást, akik értik a templomi felruházással járó erőt és békeséget, akik tudják, hogyan hívják le a menny hatalmait a gyermekek és a családok [védelmére] és megerősítésére, és akik félelem nélkül tanítanak.”³

*Örvend, hogy te az Övé vagy,
Tedd a jót, és Ő megáld.⁵*

Ez a versszak két dolgot is tanít: először is, hogy Mennyei Atyánk velünk van és örködik felettünk éjjel és nappal. Gondolatok csak bele: Isten szeret minket, mellettünk van és örködik felettünk! Másodsor: „Te[gyétek] a jót, és Ő [boldogan] megáld.” Mily nagy vigaszt jelent ez a szorongásaink és nehézségeink közepette!

Igen, fiatal nők, áldottak és csodálatosak vagytok, ám Isten minden gyermekéhez hasonlóan nektek is törekednetek kell arra, hogy azt tegyétek, ami helyes.

Számos különböző témában adhatnék nektek tanácsot ma, de úgy döntöttem, hogy csak kettőről fogok beszélni.

Az első tanácsom a mobiltelefonokkal kapcsolatos. Egy közelmúltbeli országos kutatás kimutatta, hogy az Egyesült Államokban élő tizenévesek több mint fele a saját bevallása szerint túl sok időt tölt mobilozással. Több mint 40%-uk azt mondta, hogy szorong, amikor nincs nála a mobilja.⁶ Ez gyakoribb jelenség volt a lányok körében, mint a fiúkban. Fiatal nővéreim – és ti is, felnőtt nők! Meg fogja áldani az életeteket, ha korlátozzátok a mobiltelefon-használatotokat és az attól való függőségeteket!

A második tanácsom még fontosabb: Legyetek kedvesek másokhoz! A kedvesség olyasvalami, amit sok fiatalunk már most is gyakorol. Fiatalok csoportjai néhány közösségben példát mutatnak mindannyiunk számára. A fiataljaink azoknak nyújtott kedves cselekedetei, akiknek szeretetre és segítségre van szüksége, lélekemelőek a számunkra. Számos módon nyújtótok segítséget és tanúsítotok szeretetet egymás iránt. Azt kívánjuk, bárcsak mindenki követné a példátokat!

Ugyanakkor tisztában vagyunk vele, hogy az ellenség mindnyájunkat megkísért, hogy gorombák legyünk. Sok példát láthatunk erre, még a gyermekek és fiatalok körében is. A tartós gorombaságot számos néven illethetjük, mint például zaklatás, összefogás valaki ellen vagy klikkesedés. Ezekben

Ezek a sugalmazott tanítások mind A család: Kiáltvány a világhoz című kiadványon alapszanak, amelyben ez a visszaállított egyház megerősíti a Szabadító azon tervének központjában álló tant és gyakorlatokat, amelyet Ő még a világ megalkotása előtt készített.

III.

Most a hallgatóság fiatalabbakból álló csoportjához fogok szólni. Kedves fiatal nővéreim! Az, hogy ismeritek Jézus Krisztus visszaállított evangéliumát, különlegessé tesz benneteket. Ezen ismereteket lehetővé fogja tenni számotokra, hogy elviseljétek a felnőtté válással járó nehézségeket és felülkerekedjétek rajtuk. Fiatal korotoktól kezdve részt vettetek olyan projektekből és programokban, amelyek a tehetségeiteket, például az írást, a beszédet és a tervezést fejlesztették. Megtanultátok, hogyan viselkedjétek felelősségteljesen, és álljatok ellen az arra irányuló kísértésnek, hogy hazudjatok, csaljatok, lopjatok, illetve alkohollal vagy drogokkal éljétek.

Az egyediségeteket elismerték az Észak-Karolinai Egyetem kutatásában is, ahol amerikai tizenéveseket és a vallást vizsgálták. A *Charlotte Observer* kiadott egy cikket ezzel a címmel: “Mormon Teens Cope Best: Study Finds They Top Peers at Handling Adolescence” [„A mormon tizenévesek birkóznak meg a legjobban a kihívásokkal: Kutatás

bizonyítja, hogy lekörözik a társaikat a kamaszkorral járó kihívások kezelésében”]. A cikk leírta, hogy „a mormonok teljesítettek legjobban a kockázatos magatartásformák kerülésében, az iskolában, valamint a jövőt illető pozitív hozzáállás megtartásában”. A tanulmány egyik kutatója, aki a legtöbb interjút készítette a fiataljainkkal, ezt mondta: „Szinte mindegyik általunk vizsgált területen tisztán kirajzolódott egy minta: a mormonok voltak az elsők.”⁴

Miért van az, hogy ti birkóztok meg a legjobban a felnőtté válással járó nehézségekkel? Fiatal nők, azért van így, mert ti értitek Mennyei Atyánk nagyszerű boldogságtervét. Ebből tudjátok, hogy kik vagytok és mi az életetek célja. Azok a fiatalok, akik rendelkeznek ezzel a tudással, jobban teljesítenek a problémák megoldásában és a helyes döntések meghozatalában. Tudjátok, hogy számíthattok Isten segítségére a felnőtté válással járó összes nehézség leküzdésében.

A másik oka annak, hogy ti vagytok a legeredményesebbek, az, hogy tudjátok, egy Mennyei Atya gyermekei vagytok, aki szeret benneteket. Biztosan ismeritek a Drága gyermek, Isten itt van című nagyszerű himnuszunkat. Íme az első versszak, amelyet mindannyian énekeltünk már és amelyben hiszünk:

*Drága gyermek, Isten itt van,
Éjjel-nappal vigyáz rád;*

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Dallin H. Oaks
első tanácsos

Russell M. Nelson
elnök

Henry B. Eyring
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

Gerrit W. Gong

Ulisses Soares

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Patrick Kearon

Carl B. Cook

Robert C. Gay

Terence M. Vinson

José A. Teixeira

Carlos A. Godby

ÁLTALÁNOS FELHATALMAZOTT HETVENESEK

(angol betűrendben)

AZ ELNÖKLŐ PÜSPÖKSÉG

Dean M. Davitts
első tanácsos

Gérald Causse
előklő püspök

W. Christopher Yazdelli
második tanácsos

ÁLTALÁNOS TISZTSÉGVISELŐK

SEGÍTŐEGYLET

<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>második tanácsos</p>	<p>első tanácsos</p>	<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>	<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>	<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>

FIATAL NŐK

<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>

VASÁRNAPI ISKOLA

<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>

ELEMI

<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>

FIATAL FÉRFIAK

<p>első tanácsos</p>	<p>előklő</p>	<p>első tanácsos</p>

az esetekben szándékosan okoznak fájdalmat az osztálytársaknak vagy barátoknak. Fiatal nővéreim! Nem tetsző az Úrnak, ha kegyetlenül és gonoszul bánunk másokkal!

Íme egy példa. Ismerek egy fiatal férfit, egy Utah-ban élő menekültet, akit piszkáltak a mássága – többek között az anyanyelve használata – miatt. Kiváltságos fiatalok egy bandája addig gyötörte őt, míg végül olyan módon vágott vissza, amelynek eredményeképpen több mint 70 napra börtönbe került, kockáztatva, hogy kitoloncolják. Nem tudom, mi provokálta a fiatalok e csoportját – akik közül többen utolsó napi szentek, akárcsak ti –, de látom a gonoszságuk eredményét, az Isten egyik gyermeke életében okozott tragikus élményt és következményt. A gorombaság aprónak tűnő cselekedetei pusztító következményekkel járhatnak.

Amikor hallottam ezt a történetet, párhuzamba állítottam azzal, amit prófétánk, Nelson elnök mondott a közelmúltban tartott, fiataloknak szóló áhítatán. Amikor arra kért titeket és minden fiatait, hogy segédkezzetek Izrael egybegyűjtésében, ezt mondta: „[E]melkedjete ki a világból, és különbözzete tőle. Ti is tudjátok és én is, hogy világosság kell hogy legyetek a világnak. Ehhez pedig az Úr azt szeretné, ha a kinézetetekben, a beszédetekben, a tetteitekben és az öltözködésetekben is olyanok lennétek, mint Jézus Krisztus igaz tanítványai.”⁷

Azon fiatalokból álló sereg tagjai, akikhez Nelson elnök felkért, hogy csatlakozzatok, nem lesznek *gonoszak* egymással. A Szabadító tanítását fogják követni, hogy kinyújtsák kezüket mások felé, szeretetteljesek legyenek és figyelemmel viseltessenek mások iránt, és ha szükséges, odafordítsák a másik orcájukat, amikor úgy érzik, valaki vétett ellenük.

Egy konferenciái beszédben, amely nagyjából akkor hangzott el, amikor születetetek, Gordon B. Hinckley elnök dicsérő szavakkal szolt azokról a „fiatal nők[ről], akik az evangélium szerinti életre törekszenek”. Ő úgy jellemezte őket, ahogy én is jellemezni szeretnék benneteket:

„Nagylelkűek egymással. Igyekeznek megerősíteni egymást. Dicsőségére válnak a szüleiknek, és az otthonoknak, ahonnan jönnek. Közelednek a felnőttség felé, és egész életükön át magukkal viszik azokat az értékeket, amelyek jelenleg motiválják őket.”⁸

Isten szolgájaként mondom nektek, fiatal nőknek, hogy a világnak szüksége van a jóságokra és szeretetetekre. Legyetek kedvesek egymással! Jézus arra tanított minket, hogy szeressük egymást, és úgy bánjunk másokkal, ahogy szeretnénk, hogy velünk bánjanak. Miközben arra törekszünk, hogy kedvesek legyünk, közelebb kerülünk Őhöz és az Ő szerető hatásához.

Kedves nővéreim! Ha részt vesztek bármilyen gonoszkodásban vagy kicsinyességben – egyénileg vagy egy csoport tagjaként –, határozzátok el most, hogy megváltoztok, és sarkalljatok másokat is ugyannerre! Ez az én tanácsom, amelyet az Úr Jézus Krisztus szolgájaként adok nektek, mert az Ő Lelke arra készítetett, hogy erről a fontos témáról beszéljek nektek. Bizonyosságot teszek Jézus Krisztustól,

Szabadítónkról, aki megtanította nekünk, hogy úgy szeressük egymást, ahogy Ő szeretett minket. Imádkozom, hogy így tegyünk. Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Sara Berg, “Nation’s Latest Challenge: Too Few Children,” *AMA Wire*, June 18, 2018, wire.ama-assn.org.
2. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), 387, 390; lásd még M. Russell Ballard: Anyák és leányok. *Liahóna*, 2010. máj. 18.; (idézve itt: *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* [2011]. 171.).
3. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 96.; lásd még Russell M. Nelson, “Children of the Covenant,” *Ensign*, May 1995, 33.
4. A tanulmányt az Oxford University Press publikálta Christian Smith és Melinda Lundquist Denton: *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* [Önvizsgálat: Az amerikai tizenévesek vallási és lelki élete] címmel (2005).
5. Drága gyermek, Isten itt van. *Himnuszok*, 48. sz.
6. Lásd “In Our Opinion: You Don’t Need to Be Captured by Screen Time,” *Deseret News*, Aug. 31, 2018, deseretnews.com.
7. Russell M. Nelson: Izrael nagy reménysege (világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.). 8., HopeofIsrael.lds.org.
8. Vö. Gordon B. Hinckley: Több kedvességre van szükség. *Liahóna*, 2006. máj. 60–61.

Russell M. Nelson elnök

A nővérek részvétele Izráel egybegyűjtésében

Prófétai kérést intéztek hozzátok, az egyház asszonyaihoz, hogy a szétszórt Izráel egybegyűjtésével alakítsátok a jövőt!

C sodás együtt lenni veletek, drága és becses nővéreim! Egy közel-múltbeli élmény talán bepillantást enged abba, mit érzek veletek kapcsolatban, illetve azon kimagasló képességeitekkel kapcsolatban, amelyekkel felruháztattatok.

A minap egy dél-amerikai gyülekezethez szólva rendkívül izgatott lettem a témámmal kapcsolatosan, majd egy meghatározó pillanatban azt találtam mondani, hogy „10 gyermek *édesanyjaként* elmondhatom...”, majd folytattam tovább az üzenetemet.

Nem is vettem észre, hogy azt mondtam: *édesanyja*. Tolmácsom – feltételezve, hogy nyelvbottlás volt csupán – az *édesanyja* szót *édesapjára* cserélte, így a hallgatóság nem is tudta, hogy saját magamra *anyaként* hivatkoztam. Feleségem, Wendy azonban hallotta, és el volt ragadtatva freudi elszólásomtól.

Abban a pillanatban előtört szívem legmélyéből a vágyakozás, hogy változást hozzak a világra – olyat, amilyenre csak egy anya képes. Az évek során, ha bármikor is megkérdezték tőlem, hogy miért *választottam* éppen az orvosi pályát, mindig ugyanazt válaszoltam: „Mert nem *választhattam* az anyaságot.”

Ne feledjétek, hogy amikor az *édesanya* szót használom, akkor nem csupán azokról beszélek, akik gyermekeknek adnak életet vagy gyermekeket fogadnak örökbe ebben az életben. Mennyei Szüleink összes felnőtt leányáról beszélek. *Minden* nő örökkévaló isteni rendeltetése folytán egyben anyja is.

Ma este tehát, 10 gyermek *édesapjaként* – *kilenc leány* és egy fiú apjaként –, valamint az egyház elnökeként is

azért imádkozom, hogy érezzétek, mennyire mélyek az irántatok való érzéseim – hogy kik vagytok, és mennyi jót tudtok tenni. Senki sem képes arra, amire az igazlelkű asszony. Senki sem képes az édesanya befolyását lemásolni.

A férfiak képesek rá, hogy Mennyei Atyánk és a Szabadító szeretetéről szóljanak másoknak, és gyakorta meg is teszik ezt. A nők azonban különleges ajándékkal rendelkeznek – isteni felruházással. Ti ugyanis képesek vagytok érzékelni, mire van szüksége a másinak – és hogy *mikor* van arra szüksége. Képesek vagytok tanítani a másikat, segítő kezet, vigaszt és erőt nyújtani éppen a szükség pillanatában.

A nők máshogyan látnak dolgokat, mint a férfiak, és ó, mekkora szükségünk van erre a látásmódra! Természetek arra indít, hogy *először* másokra gondoljatok, hogy figyelembe vegyétek bármely cselekedet hatását másokra.

Ahogy arra Eyring elnök rámutatott, dicsőséges Éva Anyánk volt az – a Mennyei Atyánk tervével kapcsolatos messzenyúló jövőképevel –, aki elindította a folyamatot, melyet úgy nevezünk: „a bukás”. Bölcs és bátor választása, valamint Ádám támogató döntése mozdította előre Isten boldogságtervét. Lehetővé tették mindannyiunk számára, hogy a földre jöjjünk, testet kapjunk, és bizonyítsuk, hogy saját választásunkból kiállunk Jézus

Krisztus mellett *most* is, ahogyan a halandóság előtt.

Kedves nővéreim! Különleges lelki ajándékokkal és képességekkel rendelkeztek. Ma este arra buzdítalak benneteket szívem teljes reményével, hogy imádkozzatok azért, hogy megérthessétek *saját lelki ajándékaitokat* – hogy ápoljátok, használjátok és gyarapítsátok őket, még annál is jobban, mint eddig bármikor. Amikor ezt teszitek, megváltoztatjátok a világot.

Nőkként ösztönzőleg hattok másokra, és követésre méltó mércét állítotok másoknak. Szeretnék egy kis háttérinformációt adni a két fő bejelentéshez, melyet az előző általános konferencián tettünk. Ti, drága nővéreim, mindkettőben komoly szerepet játszottatok.

Először a szolgálattétel. A szolgálattétel legfőbb példája a Szabadítónk, Jézus Krisztus. A nők általában véve közelebb állnak, és mindig is közelebb álltak ehhez a mércéhez, mint a férfiak. A valódi szolgálattétel során az érzéseiteket követitek, amikor segítetek valakinek, hogy jobban megtapasztalja a Szabadító szeretetét. Az igazlelkű nők ösztönösen hajlanak a szolgálattételre. Ismerek olyan nőket, akik mindennap úgy imádkoznak: „Kinek szeretnéd, hogy ma segítsek?”

A másokról való gondoskodás magasabb rendű és szentebb módjával kapcsolatos 2018. áprilisi bejelentést megelőzően a férfiak némelyike hajlott arra, hogy „kész”-re pipálja a havi házitanítási megbízatását, majd továbblépjen a következő feladatra.

Amikor viszont *ti* érzékeltétek, hogy egy nővéreim, akinek a látogatótanítói vagytok, segítségre van szüksége, azonnal reagáltatok, majd egész hónapban figyeltetek rá. Tehát az, *ahogyan* a látogatótanítást végeztétek, az ösztönözte a felfelé irányuló elmozdulást a szolgálattétel felé.

Másodszor, a legutóbbi általános konferencián átszerveztük a melkisédek-i papsági kvórumokat. Amikor azzal a kérdéssel viaskodtunk, hogy miként segíthetnénk a férfiakat az egyházban, hogy hatékonyabbá váljanak a feladataikban, alaposan megvizsgáltuk a Segítőegylet példáját.

A Segítőegyletben különböző korú és életük különböző szakaszaiban járó nők gyűlnek össze. Az élet minden évtizede egyedi kihívásokkal bír, *ti* mégis itt voltatok hétről hétre, együttműködve, együtt növekedve az evangéliumban és tanítva azt, valamint valódi változást idézve elő a világban.

Most pedig a ti példákat követve a melkisédek-papság-viselők mind az elderek kvóruma tagjai. E férfiak 18 és 98 (vagy még több) éves kor közöttiek, hasonlóan szerteágazó papsági és egyházi tapasztalattal. A fivérek mostantól szorosabb testvéri kötelékeket alakíthatnak ki, együtt tanulhatnak, és hatékonyabban áldhatnak meg másokat.

Talán emlékeztek rá, hogy júniusban Nelson nővérrrel együtt szóltunk az egyház fiatalságához. Arra kértük őket, hogy lépjenek be az Úr seregébe, hogy segítsenek a fátyol mindkét oldalán egybegyűjteni Izráelt. Ez az egybegyűjtés a *legnagyobb* kihívás, a *legnagyobb* ügy és a *legnagyobb* munka ma a világon!¹

Olyan ügy ez, melynek óriási szüksége van a nőkre, mivel a nők alakítják a jövőt. Így ma este prófétai kérést intézek hozzátok, az egyház asszonyaihoz, hogy a szétszórt Izráel egybegyűjtésével alakítsátok a jövőt!

És hogy hol is kezdjétek?

Hadd ajánljak *négy felkérést*:

Először is, arra kérlek benneteket, hogy tartsatok 10 napos böjtöt a közösségi médiától, illetve minden olyan egyéb médiától, amely negatív és tisztátalan gondolatokat ébreszt az elmétekben! Imádkozzatok arról, hogy megtudjátok, milyen hatásokat szükséges eltávolítanotok a böjt során. E 10 napos böjt hatásán meglepődtök majd. Mit vesztek észre, miután szünetet tartottatok a világi látásmódoktól, melyek addig megsebzették a lelketeket? Tapasztaltok bármi változást abban, hogy *most* mire szeretnétek szánni az időtöket és az energiátokat? Változott a fontossági sorrendetek – akár csak apró mértékben is? Buzdítalak benneteket, hogy jegyezzétek fel a benyomásaitokat, és cselekedjete ezek szerint!

Másodszor, felkérlek benneteket, hogy mostantól az év végéig olvassátok el a Mormon könyvét! Bármily lehetetlennek tűnik is ez életetek számtalan kötelezettségének sűrűjében, ha szívetek minden szándékával elfogadjátok e felkérést, az Úr segít majd nektek módot találni a teljesítésére. Amint pedig imádságos lélekkel tanulmányoztok, megígérem, hogy a mennyek megnyílnak majd számotokra. Az Úr egyre

több sugalmazással és kinyilatkoztatással áld majd meg benneteket.

Miközben olvastok, buzdítalak benneteket, hogy jelöljétek meg minden verset, mely a Szabadítóról szól vagy Órá utal. Azután pedig tudatosan beszéljétek Krisztusról, örvendeztetek Krisztusban és prédikáljatok Krisztusról a családotok és barátaitok körében.² Ti is és ők is közelebb kerülnek majd a Szabadítóhoz e folyamat révén. És változások, sőt csodák is történnek majd.

Ma reggel bejelentésre került a vasárnapi gyűlések új rendje és az otthonköz-pontú, egyház által támogatott tananyag. Ti, kedves nővéreim, kulcsszerepet játszottok ennek az új, kiegyensúlyozott és összehangolt evangéliumtanítási erőfeszítésnek a sikerében. Kérlek, tanítsátok meg a szeretteiteknek, amit a szentírásokból tanultok. Tanítsátok meg nekik, hogyan fordulhatnak a Szabadítóhoz az Ő gyógyító és megtisztító hatalmáért, amikor bűnt követnek el. És tanítsátok meg nekik, hogyan támaszkodhatnak az Ő megerősítő hatalmára életük minden napján.

Harmadszor, alakítsátok ki a rendszeres templomlátogatás szokását! Ez talán valamivel nagyobb áldozatot kíván tőletek. A rendszeresebb templomban töltött idő lehetőséget nyújt az Úrnak, hogy megtanítsa nektek, miként támaszkodhattok az Ő papsági hatalmára, mellyel az Ő templomában felruháztattatok. Benneteket pedig, akik nem éltek a templom közelében, arra kérlek, hogy imádságos lélekkel tanulmányozzátok a templomokról szóló részeket a szentírásokban és az élő próféták szavaiban. Törekedjétek arra, hogy többet *tudjatok*, többet *értsetek* és többet *érezzetek* a templomokkal kapcsolatban, mint bármikor korábban!

A júniusi fiataloknak szóló világméretű áhítatunkon beszéltem egy fiatal férfiról, akinek az életét megváltoztatta az, amikor a szülei az okostelefonját butára cserélték. E fiatal férfi édesanyja rettenthetetlen, hívó asszony. Láttam, hogy a fia olyan döntések felé sodródik, melyek megakadályozhatják a misszionáriusi szolgálatát. Kérésével elment a templomba, hogy megtudja, miképp segíthetne leginkább a fiának. Aztán

pedig a kapott benyomások mindegyike szerint cselekedett.

Azt mondta: „Éreztem, ahogy a Lélek arra vezet, hogy bizonyos időpontokban ellenőrizsem a fiam telefonját, hogy bizonyos dolgokat észrevegyek. Nem tudom, hogyan kell kezelni ezeket az okostelefonokat, de a Lélek átvezetett engem az egész közösségi médián, pedig nem is használom! Tudom, hogy a Lélek megsegíti azokat a szülőket, akik iránymutatásra vágnak a gyermekeik védelmében. A fiam [először] nagyon dühös volt rám. [...] De alig három nap után már megköszönte. Érezte a különbséget.”

A fia viselkedése és hozzáállása drámai változáson ment át. Segítőkésebb lett otthon, többet mosolygott, és

A Segítőegylet rendeltetése

A Segítőegylet segít a nőknek felkészülni az örök élet áldásaira, amint:

- növelik a Mennyei Atyába, Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hitüket;
- szövetségek és szertartások által megerősítik az egyéneket, a családokat és az otthonokat;
- egységben munkálkodnak a szükséglet látók megsegítésén.

Példányok beszerezhetők: az lds.org/callings/relief-society/purposes vagy a store.lds.org honlapon keresztül.

sokkal figyelmesebb volt az egyházban. Imádott a templomi keresztdében szolgálni, és a missziójára készülni.

Negyedik felkérésem számotokra, felnőttek számára az, hogy vegyetek részt teljes mértékben a Segítőegyletben! Buzdítalak benneteket, hogy tanulmányozzátok a Segítőegylet aktuális célkitűzését. Sugalmazó írás. Útmutatóként szolgálhat a saját életetekre vonatkozó célkitűzések megalkotásához is. Arra is nyomatékosan kérek benneteket, hogy ismerjétek meg még jobban a csaknem 20 évvel ezelőtt kiadott segítőegyleti kiáltvány igazságait.³ E kiáltvány bekeretezett példánya ott lóg az Első Elnökség irodájának falán. Minden alkalommal lenyűgöz, amikor olvasom. Jól jellemzi, kik vagytok, és kiknek szeretne benneteket az Úr látni *pont* ebben az időszakban, amikor megteszitek a *saját* részeteket a szétosztott Izráel egybegyűjtésében.

Kedves nővéreim, szükségünk van *rátok!* Szükségünk van a *ti* erőtökre, a *ti* megtérésetekre, a *ti* meggyőződéseitekre, a *ti* vezetői képességeitekre, a *ti* bölcsességeitekre és a *ti* hangotokra.⁴ Egyszerűen nem tudjuk Izráelt nélkülölni egybegyűjteni.

Szeretlek benneteket, és köszönök nektek mindent. Most pedig megáldalak titeket azzal a képességgel, hogy magatok mögött tudjátok hagyni a világot, miközben e létfontosságú és sürgető feladaton dolgoztok. Együtt mindenre képesek vagyunk, amit Mennyei Atyánk elvár tőlünk, hogy felkészítsük a világot az Ő Szeretett Fiának második eljövételére.

Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza. Erről tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Izráel nagy reménysége. (Világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.), hopeofisrael.lds.org.
2. Lásd 2 Nefi 25:26.
3. E dokumentumok elérhetőek az interneten. A Segítőegylet célkitűzését lásd az lds.org/callings/relief-society oldalon. A segítőegyleti kiáltványhoz lásd "Rejoice, Daughters of Zion," *Liahona*, Jan. 2000, 111–14.
4. Lásd Russell M. Nelson: Kérés a nővéreimhez. *Liahona*, 2015. nov. 96.; kiemelés hozzáadva.

M. Russell Ballard elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának ügyvezető elnöke

A halottak megváltásáról szóló látomás

Tanúságomat teszem, hogy a Joseph F. Smith elnök által kapott látomás igaz. Tanúsítom nektek, hogy mindenki saját maga is megtudhatja, hogy igaz.

Fivéreim és nővéreim! Beszédemet még akkor írtam, mielőtt drága feleségem, Barbara elhunyt volna. A családom nevében is köszönöm a szereteteteket és az irántunk mutatott kedvességeket! Imádkozom az Úrhoz, hogy áldjon meg ezen a délelőttön, miközben szólok hozzátok.

1918 októberében, éppen 100 éve, Joseph F. Smith elnök egy dicsőséges látomásban részesült. Miután csaknem 65 éve szolgálta elkötelezetten az Urat Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, és mindössze néhány héttel az 1918. november 19-én bekövetkező halála előtt, a szobájában ülve Krisztus engesztelő áldozatán töprengett, és Péter apostol beszámolóját olvasta a Szabadító szolgálattételről a lélekvilágban, miután keresztre feszítették.

Ezt írta erről: „Olvasás közben nagy hatással volt... rám... Amint elgondoltam ezeken a... dolgokon, értelmem szemei megnyíltak, megpihent rajtam az Úr Lelke, és láttam a halottak seregeit...”¹ A látomás teljes szövege a Tan és szövetségek 138. szakaszában került feljegyzésre.

Szeretnék némi háttér-információt nyújtani, hogy még jobban értékelhessük Joseph F. egész életén át tartó felkészülését e jelentős kinyilatkoztatás elnyerésére.

Amikor már az egyház elnöke volt, 1906-ban ellátogatott Nauvooba, és visszagondolt egy emlékére mindössze öt éves korából. Azt mondta: „Éppen ezen a helyen álltam, amikor [Joseph nagybátyám és édesapám, Hyrum] erre lovagoltak, útban Carthage felé. Apám anélkül, hogy leszállt volna a lóról, lehajolt a nyeregben és felemelt a földről. Búcsúzóul megpuszított, majd ismét letett, én pedig néztem, ahogy ellovagol.”²

Joseph F. legközelebb akkor látta őket, amikor édesanyja, Mary Fielding Smith felemelte, hogy lássa a mártírokat, akik egymás mellett feküdtek, miután 1844. június 27-én kegyetlenül meggyilkolták őket Carthage fogházában.

Két évvel később Joseph F. a családjával és hithű édesanyjával, Mary Fielding Smithszel maga mögött hagyta otthonát Nauvooban, és Winter Quarters felé indult. Bár még nyolcéves sem

volt, Joseph F.-nek kellett hajtania az egyik ökrös fogatot az iowai Montrose-ból Winter Quartersbe, majd később a Sóstó-völgybe, ahová majd 10 évesen érkezett meg. Remélem, fiúk és fiatal férfiak, figyeltek és értitek, milyen felelősséget és elvárást támasztottak Joseph F.-fel szemben már kislídként is!

Mindössze négy évvel később, 1852-ben, 13 éves korában elvesztette szeretett édesanyját – így Joseph a testvéreivel együtt árván maradt.³

Joseph F. 1854-ben, 15 évesen kapott elhívást a misszionáriusi szolgálatra a Hawaii-szigetekre. E misszió – mely több mint három éven át tartott – lett a kezdete az egész életén át tartó szolgálatának az egyházban.

Utah-ba visszatérve Joseph F. 1859-ben megnősült.⁴ A következő néhány év során életét a munka, a családi kötelezettségek és két újabb misszió töltötték ki. 1866. július 1-jén, 27 évesen Joseph F. élete örökre megváltozott, amikor Brigham Young elrendelte apostollá. A következő év októberében betöltötte az egyik megüresedett helyet a Tizenkét Tanácsában.⁵ Brigham Young, John Taylor, Wilford Woodruff és Lorenzo Snow tanácsosaként szolgált, mielőtt 1901-ben maga is az egyház elnöke lett.⁶

Egy csodálatos látomásban, amelyet 1918 októberében kapott, Joseph F. Smith elnök látta apját, Hyrumot, valamint Joseph Smith prófétát

Joseph F. és felesége, Julina, örömmel fogadta első gyermekük, Mercy Josephine érkezését a családba.⁷ A kislány mindössze két és fél éves volt, amikor elhunyt. Röviddel ezután Joseph F. ezt jegyezte fel: „Tegnap volt egy hónapja, hogy... szeretett Joseph-nem meghalt. Ó, bár megmenthettem volna, hogy nővé cseperedhessen! Mindennap hiányzik, és nagyon magányos vagyok. [...] Isten bocsássa meg a gyengeségemet, ha helytelen úgy szeretni a kicsinyeimet, ahogyan szeretem őket.”⁸

Élete során Smith elnök elvesztette édesapját, édesanyját, egy fivérét, két nővérét, két feleségét és 13 gyermekét. Jól ismerte a bánatot és a szeretettek elvesztésének érzését.

Amikor fia, Albert Jesse meghalt, Joseph F. azt írta nővéreinek, Martha Ann-nek, hogy könyörgött az Úrnak, hogy mentse meg a fiút, és azt kérdezte: „Miért van ez így? Ó, Isten, miért kellett ennek így lennie?”⁹

Akkor elmondott imái ellenére Joseph F. nem kapott választ erre a kérdésre.¹⁰ Martha Ann-nek azt mondta

a halállal és a lélekvilággal kapcsolatosan, hogy „a mennyek a fejünk felett elterülő áthatolhatatlan rézkupol[ának tűnnek]”. Ennek ellenére az Úr örökévaló ígéreteibe vetett hite szilárd és rendíthetetlen maradt.

Az Úr megfelelő idejében aztán Smith elnök megkapta az általa hön vágyott további válaszokat, vigaszt és tudást a lélekvilággal kapcsolatosan – az 1918 októberében kapott csodás látomása révén.

Az az év különösen fájdalmas volt számára. Gyászolt az első világháború áldozatai miatt, akiknek száma folyamatosan emelkedett, mígnem meghaladta a 20 millió meggyilkolt embert. Ezenfelül egy influenzajárvány is végigsöpört a világon, amely közel 100 millió ember életét követelte.

Az év során Smith elnök további három becses családtagot veszített el. Hyrum Mack Smith elder a Tizenkét Apostol Kvórumából, aki az elsőszülött fia és az én nagyapám volt, váratlanul halt meg egy vakbélperforáció miatt.

Smith elnök így írt erről: „Megnémultam – a gyásztól! [...] Megszakad

a szívem; és az életért kiált! [...] Óh! Anyyira szerettem! [...] Örökké szeretni fogom. Így van ez, és így is lesz minden fiammal és leányommal, de ő az elsőszülött fiam, az első, aki az emberek körében oly végtelen és tiszteletre méltó név örömét és reményét hozta el nekem. [...] Lelkem mélyéből köszönöm őt Istennek! De óh! Oly nagy szükségem volt rá! Mindannyiunknak! Igen hasznára vált az egyháznak! [...] Most pedig... Óh! Mit tehetnék? Óh! Isten, segíts!”¹¹

A következő hónapban Smith elnök veje, Alonzo Kesler is elhunyt egy tragikus balesetben.¹² Smith elnök ezt jegyezte le a naplójában: „Ez a szörnyű és szívszaggató halálos baleset ismét a szomorúság fátylát borítja az egész családomra.”¹³

Hét hónappal később, 1918 szeptemberében Smith elnök menyje, a nagyanyám, Ida Bowman Smith is eltávozott, miután megszülte ötödik gyermekét, Hyrum nagybácsimat.¹⁴

Így jutunk el 1918. október 3-ig, amikor is Smith elnök – miután mardosó szomorúságot élt át a háborúban és betegségben szerte a világon elhunyt milliók, valamint saját családtagjai halála miatt – megkapta a mennyei kinyilatkoztatást, amelyet „a halottak megváltásáról szóló látomás” néven ismerünk.

Másnap, az októberi általános konferencia nyitóülésén utalt is erre a kinyilatkoztatásra. Bár Smith elnök egészsége hanyatlóban volt, röviden mégis szólt néhány szót: „Nem fogom, nem merem megkísérelni, hogy sok mindenről beszámoljak, ami az elmémen nyugszik ma reggel, így hát – segítsen meg az Úr! – későbbre halasztom, hogy elmondjak nektek néhányat az elmémben és szívemben lakozó dolgok közül. Nem éltem magányosan az [elmúlt] öt hónap során. Az ima, a könyörgés, a hit és az eltökéltség lelkületében éltem; és folyamatosan részem volt az Úr Lelkével való kapcsolattartásban.”¹⁵

Az október 3-án kapott kinyilatkoztatás vigaszt nyújtott szívének, és választ adott számos kérdésére. Számunkra is vigaszt nyújthat, valamint

tudást a saját és szeretteink halál utáni jövőjéről a lélekvilágban, ha tanulmányozzuk e kinyilatkoztatást, és eltöprengünk azon, milyen jelentőséggel bír a mindennapi életünkre vonatkozóan.

A számos dolog között, melyeket Smith elnök látott, szerepelt a Szabadítónak a lélekvilágban lévő hithű szenteknél tett látogatása is, saját kereszthalálát követően. A látomásból idézek:

„Hanem íme, az igazlelkűek közül megszervezte seregeit, és hatalommal és felhatalmazással felruházott hírnököket jelölt ki, és megbízta őket, hogy menjenek és vigyék el az evangélium világosságát azoknak, akik sötétben vannak, méghozzá mind [a férfiak és asszonyok]¹⁶ lelkeinek; és így hirdették az evangéliumot a halottaknak. [...]

Tanították nekik az Istenbe vetett hitet, a bűnbánatot, [a] helyettes általi keresztelkedést a bűnök bocsánatára, a Szentlélek ajándékát kézrátétel által.

És az evangélium minden más tanítételét, amelyet tudniuk kellett annak kiérdekléséhez, hogy megítéltesse-nek ember szerint a testben, de élhesse-nek Isten szerint a lélekben. [...]

Mert a halottak fogságként tekintettek lelküknek testüktől való hosszú távollétére.

Ezeket tanította az Úr, és hatalmat adott nekik arra, hogy előjjenek a halálból való feltámadása után, és belépjenek Atyjának királyságába, és ott halhatatlansággal és örök élettel koronáztassanak meg.

És ezt követően folytassák munkájukat, amint azt az Úr megígérte nekik, és részesei legyenek mindazon áldásoknak, amelyeket azok számára tartogatott, akik szeretik őt.¹⁷

A látomásban Smith elnök látta édesapját, Hyrumot, valamint Joseph Smith prófétát. Addigra már 74 év telt el, mióta kislányként utoljára látta őket Nauvooban. Képzeltük, mekkora volt az öröme, amikor látta szeretett édesapját és nagybátyját! Bizonyára inspiráló és vigasztaló volt számára a tudat, hogy minden lélek megtartja halandó testének hasonlatosságát, és hogy izgatottan várják megígért feltámadásuk napját. A látomás még

mélyebben és széleskörűbben elénk tárta Mennyei Atyánknak a gyermekei számára alkotott tervét, valamint Krisztus megváltó szeretetét és az Ő engesztelésének páratlan hatalmát.¹⁸

E különleges 100. évfordulón arra kérlek benneteket, hogy alaposan és komolyan olvassátok át e kinyilatkoztatást! Miközben ezt tesztitek, az Úr áldjon meg benneteket, hogy még teljesebben megérthessétek és értékelhessétek Isten szeretetét, és az Ő gyermekei szabadítására és boldogságára alkotott tervét.

Tanúságomat teszem, hogy a Joseph F. Smith elnök által kapott látomás igaz. Tanúsítom nektek, hogy mindenki saját maga is elolvashatja és megtudhatja, hogy igaz. Akik nem nyerik el ezt a tudást ebben az életben, bizonyosan megtudják majd, hogy igaz, amikor mindenki megérkezik a lélekvilágba. Ott mindenki szereti és dicsőíti majd Istent és az Úr Jézus Krisztust a

szabadítás nagyszerű terve miatt, valamint a megígért feltámadás áldásáért, amikor a test és a lélek ismét egyesül, hogy többé soha szét ne legyen választva.¹⁹

Mily hálás vagyok azért, hogy tudhatom, hol van drága Barbarám, és hogy egyszer az egész örökkévalóságra újra együtt leszünk a családukkal. Tartson hát meg minket most és mindörökké az Úr békessége, ezért imádkozom alázatosan Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és szövetségek 138:6, 11.
2. Joseph F. Smith, in Preston Nibley, *The Presidents of the Church* (1959), 228.
3. Lásd Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith* (1938), 13.
4. Házasságot kötött a következőkkel: Levira Clarkkal 1859-ben, Julina Lambsonnal 1866-ban, Sarah Richardsszal 1868-ban, Edna Lambsonnal 1871-ben, Alice Kimball-lel 1883-ban és Mary Schwartzal 1884-ben.
5. Joseph F. Smitht további tanácsosnak hívták el az Első Elnökségben (Brigham

- Young, Heber C. Kimball és Daniel H. Wells). Az egyház három elnöke mellett is szolgált második tanácsosként az Első Elnökségben: John Taylor, Wilford Woodruff és Lorenzo Snow elnök mellett.
6. Joseph F. Smith az Első Elnökség további tanácsosaként szolgált Brigham Young elnöksége alatt, és az Első Elnökség második tanácsosaként John Taylor, Wilford Woodruff és Lorenzo Snow elnöksége alatt. Ő volt az egyház első olyan elnöke, aki az Első Elnökségben szolgált, mielőtt elhívták volna az egyház elnökének.
 7. Mercy Josephine, Joseph F. elsőszülött gyermeke 1867. augusztus 14-én született, és 1870. június 6-án halt meg.
 8. Joseph F. Smith naplója, 1870. július 7., Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának Egyháztörténeti Könyvtára, Utah, Salt Lake City.
 9. Joseph F. Smithtől Martha Ann Smith Harrisnek 1883. aug. 26-án, Egyháztörténeti Könyvtár; lásd Richard Neitzel Holzzapfel and David M. Whitchurch, *My Dear Sister: The Letters between Joseph F. Smith and His Sister Martha Ann* (2018), 290–91.
 10. Az Úr számos alkalommal sugalmazott álmokon, kinyilatkoztatásokon és látomásokon keresztül irányította Joseph F. Smitht mind a személyes életében, mind pedig az apostolként és az egyház elnökeként végzet szolgálattétele során. Az Úrtól jövő ezen becses ajándékok gyakran kerültek feljegyzésre a személyes naplójában, a beszédeiben, a visszaemlékezéseiben vagy az egyház hivatalos feljegyzései közt.
 11. Joseph F. Smith naplója, 1918. jan. 23., Egyháztörténeti Könyvtár; helyesírás és a nagybetűk szabványosítása; lásd Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, 473–74.
 12. Lásd "A. [P.] Kesler Is Killed in Fall from a Building," *Ogden Standard*, Feb. 5, 1918, 5.
 13. Joseph F. Smith naplója, 1918. febr. 4., Egyháztörténeti Könyvtár.
 14. Lásd "Ida Bowman Smith," *Salt Lake Herald-Republican*, Sept. 26, 1918, 4.
 15. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1918, 2.
 16. Lásd a hivatkozást „dicsőséges Éva any[ánkra]” és „hűséges leány[aira], akik... az igaz és élő Istennek hódoltak” (Tan és szövetségek 138:39).
 17. Tan és szövetségek 138:30, 33–34, 50–52.
 18. A látomás szövege először a *Deseret News [Dezeret Hírek]* 1918. november 30-i számában jelent meg, 11 nappal Smith elnök november 19-i halála után. A decemberi *Improvement Era*-ban is nyomtatásra került, majd pedig a *Relief Society Magazine*, a *Utah Genealogical and Historical Magazine*, a *Young Woman's Journal* és a *Millennial Star* 1919 januári számaiban is.
 19. Bár a veszedelem fiai feltámadnak, ők lehet, hogy nem szeretik és dicsőítik majd Mennyei Atyánkat és Jézus Krisztust úgy, mint azok, akik a dicsőség valamelyik királyságát nyerik el. Lásd Alma 11:41; Tan és szövetségek 88:32–35.

Bonnie H. Cordon
a Fiatal Nők általános elnöke

Pásztorrá válni

Remélem, hogy barátként tekintenek rátok azok, akiknek szolgálattételt nyújtotok, és felismerik, hogy bennetek pártfogóra és bizalmasra lelnek.

Egy évvel ezelőtt megmosolyogtatott egy elemis gyermek, akivel Chilében ismerkedtem meg. „Szia – mondta –, David vagyok. Beszélj majd rólam az általános konferencián?”

Csendes pillanataimban elgondolkodtam David váratlan üdvözlésén. Mindannyian vágyunk az elismerésre. Szeretnénk, ha számítanánk, ha emlékeznének ránk, és éreznék, hogy szeretnek.

Növérék és fivérek, mindannyian számítok! Még ha nem is említenek meg titeket az általános konferencián, a Szabadító ismer és szeret benneteket! Ha kétségeitek vannak ennek igazáról, akkor elég, ha felidézitek, hogy Ő a keze tenyerére vésett titeket.¹

Tudván, hogy a Szabadító szeret minket, felmerülhet bennünk, hogy vajon mi hogyan mutathatjuk ki legjobban az Őiránta érzett szeretetünket.

A Szabadító ezt kérdezte Pétertől: „[S]zeretsz-e engem?”

Péter pedig így felelt: „Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: Legeltesd az én bárányaimat!”

Amikor másodszorra és harmadszorra is megkérdezte tőle, hogy „szeretsz-e engem?”, Péter, elszomorodva bár, de biztosította a szeretetéről: „Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda néki Jézus:

Legeltesd az én juhaimat!”²

Még nem bizonyította talán Péter, hogy Krisztus szeretetteljes követője? Már az első találkozásuktól kezdve a tengernél „azonnal” otthagya a halászhálóit, hogy kövesse a Szabadítót.³ Péter az emberek igazi halászává vált. Végig a Szabadító mellett volt az Ő személyes szolgálattétele során, és segédkezett Jézus Krisztus evangéliumának tanításában.

Most azonban a feltámadott Úr tudta, hogy többé már nem lesz Péter mellett, és megmutatta neki, hogyan és mikor kell szolgálnia. A Szabadító jelenlétének hiányában Péternek a Lélektől kell majd útmutatást kérnie, magának kell kinyilatkoztatást kapnia, majd pedig bátorsággal és hittel kell cselekednie. Az Ő juhaira összpontosítva a Szabadító azt kérte Pétertől, hogy azt tegye, amit Ő tenne, ha ott lenne. Arra kérte Pétert, hogy váljon pásztorrá.

Idén áprilisban Russell M. Nelson elnök is hasonló felkérést intézett hozzánk, miszerint egy szentebb módon legeltesd Atyánk juhait, mégpedig a szolgálattételen keresztül.⁴

Ahhoz, hogy ezt a felkérést hathatósan elfogadhassuk, ki kell fejlesztenünk magunkban egyfajta pásztori lelkületet, és meg kell értenünk az Úr juhainak szükségleteit. Hogyan válunk hát olyan

pásztorrá, amilyenre az Úrnak szüksége van?

Mint minden más kérdésben, ebben is a Szabadítónkra, Jézus Krisztusra – a Jó Pásztorra tekinthetünk. A Szabadító juhait ismerték és számontartották, őrizték és Isten nyájába gyűjtötték őket.

Ismerni és számontartani

Amikor igyekszünk a Szabadító példáját követni, először is ismernünk kell és számon kell tartanunk az Ő juhait. Konkrét egyénekről és családokról való gondoskodásra jelöltek ki minket, hogy biztosak lehessünk benne, hogy az Úr teljes nyájáról gondoskodunk, és senkiről sem feledkezünk meg. Számontartani azonban nem igazán a számokról szól – az a lényege, hogy megbizonyosodunk arról, hogy *minden egyes* ember érzi a Szabadító szeretetét olyasvalakin keresztül, aki az Ő szolgálatában áll. Ezáltal mindenki tudhatja, hogy egy szerető Mennyei Atya ismeri őt.

Nemrégiben találkoztam egy fiatal nővel, akit egy nála majdnem ötször idősebb nővér szolgáltevéjének jelöltek ki. Együtt felfedezték közös szeretetüket a zene iránt. Amikor a fiatal nő meglátogatja, együtt énekelnek, és megosztják egymással kedvenc dalikat. Olyan barátság szövődik közöttük, amely mindkettejük életét megáldja.

Remélem, hogy barátként tekintenek rátok azok, akiknek szolgálatot nyújtotok, és felismerik, hogy bennetek pártfogóra és bizalmasra lelnek – olyasvalakire, aki előtt nem ismeretlenek a körülményeik, és aki támogatja őket a reményeikben és a törekvéseikben.

Nemrégiben azt a feladatot kaptam, hogy nyújtsak szolgálatot egy olyan nővérnek, akit sem a társam, sem én nem ismertünk jól. Miközben Jesszel, a 16 éves szolgáltevé társammal tanácskoztam, ő bölcsen azt javasolta: „Jobban meg kell ismernünk őt.”

Azonnal úgy döntöttünk, hogy készítünk egy szelfit és küldünk egy bemutatkozó üzenetet. Én tartottam a telefont, Jess pedig megnyomta a felvételhez a gombot. Az első szolgáltevé lehetőségünk közös erőfeszítés eredménye volt.

Az első látogatásunk alkalmával megkérdeztük a nővértől, hogy van-e bármi, amit ő érte belefoglalhatnánk az imáinkba. Megosztotta egy fájó személyes nehézségét, és azt felelte, hogy szívesen venné, ha imádkoznánk érte. Őszintesége és bizalma a szeretet azonnali kötelékét eredményezte. Mily drága kiváltság, hogy megemlékezhetek róla a mindennapi imáimban!

Imáitok során érezni fogjátok Jézus Krisztus szeretetét azok iránt, akiknek szolgálatot nyújtotok. Osszátok meg velük ezt a szeretetet! Nincs is jobb módja az Ő juhainak legeltetésének annál, hogy segítetek nekik – *rajtatok keresztül* – érezni az Ő szeretetét.

Őrizni őket

A második módja annak, hogy pásztori lelkületet fejlesszünk ki magunkban, az az Ő juhainak őrzése. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként szinte bármit képesek vagyunk elmozdítani, megszerelni, kijavítani és újjáépíteni. A szükségletekre gyorsan felelünk – segítő kezekkel vagy egy tányér süteménnyel. De tudunk ennél többet is nyújtani?

A juhaink vajon tudják-e, hogy szeretettel őröködünk felettük és segítséget nyújtunk majd?

Máté 25. fejezetében ezt olvassuk: „Jertek, én Atyámnak áldottai,

örököljétek ez országot, a mely számotokra készítetett...”

Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem...

Akkor felelnek majd néki az igazak, mondván: Uram, mikor *láttuk*, hogy éhezted, és tápláltunk volna? vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna?

És mikor *láttuk*, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna?”⁵

Fivérek és nővérek! A kulcsszó az, hogy *láttuk*. Az igazlelkűek látták a szükséglet szenvedőket, mert figyeltek és észrevették őket. Mi is lehetünk figyelő szemek, hogy segítsünk és vigasztaljunk, ünnepeljünk és akár még álmódozzunk is. Ha megtesszük ezeket, bizonyosak lehetünk a Mátéban található ígéletben: „a mennyiben megcselekedtetek egygyel az én legkisebb atyámfiainak közül, én velem cselekedtetek meg”⁶.

Egy barátom, akit nevezzünk Johnnak, elmesélte, hogy mi történhet akkor, amikor meglátjuk mások kevésbé észrevehető szükségleteit: „Egy nővér az egyházközségemben öngyilkosságot kísérelt meg. Két hónappal később megtudtam, hogy a kvórumomból senki sem kereste fel a férjét, hogy ezt a traumatikus élményt átbeszélje vele. Sajnálatos módon én sem tettem semmit. Végül aztán meghívtam a férjet ebédelni. Elég félszék

ember volt, gyakran visszahúzódó. Ennek ellenére, amikor azt mondtam: »A feleséged öngyilkosságot kísérelt meg. Ez nagyon nyomasztó lehet számodra. Szeretnél beszélni róla?« – ő nyíltan sírni kezdett. Gyengéd és bizalmas beszélgetés volt ez, és percek alatt rendkívüli bizalom és közelség alakult ki közöttünk.»

John még hozzátette: „Azt hiszem, hajlamosak vagyunk egy tányér süttivel elintézni a dolgot, ahelyett, hogy kiderítenénk, miként tudnánk az adott pillanatban őszintén és szeretettel jelen lenni.”⁷

A juhainknak esetleg fájdalmaik vannak, elvesztek vagy szándékosan elkóboroltak, s pásztorukként elsőként láthatjuk meg a szükségleteiket. Ítélezés nélkül meghallgathatjuk és szerethetjük őket, és a Szentlélek tisztánlátásának útmutatásával reményt és segítséget nyújthatunk.

Nővéreim és fivéreim! A világ remény- és örömtelibb az általatok nyújtott sugalmazott, kedves cselekedetek révén! Miközben az Úr iránymutatására törekedtek abban, hogy miként tudnátok az Ő szeretetét közvetíteni, és meglátni azok szükségleteit, akiknek szolgálattételt nyújtotok, a szemeitek fel fognak nyílni. Szent szolgálattételi feladatokat isteni jogot ad nektek a sugalmazásra. Bizalommal törekedhetek erre a sugalmazásra.

Isten nyájába gyűjtenni

Harmadszor pedig azt szeretnénk, ha a juhaink Isten nyájába gyűjtenének. Ehhez végig kell gondolnunk, hogy hol állnak a szövetség ösvényén, és hajlandónak kell lennünk velük haladni hitbéli utazásuk során. Miénk az a szent kiváltság, hogy megismerjük a szívüket, és a Szabadító felé irányítjuk őket.

A Fidszin élő Josivini nővér szó szerint nehezen látta az előre mutató utat a szövetség ösvényén. A barátnőjének feltűnt, hogy Josivini alig tudja elolvasni a szentírásokat. Új olvasószemüveget vitt Josivininek és egy élénksárga ceruzát, hogy megjelöljön vele minden Jézus Krisztust említő verset a Mormon könyvében. Ami egy egyszerű szolgálattételnek és a szentírásolvasáshoz nyújtott segítségnek indult, azt eredményezte, hogy Josivini 28 évvel a keresztkedése után életében először ellátogatott a templomba.

Mindegy, hogy a juhaink erősek vagy gyengék, örvendeznek vagy szenvednek, megbizonyosodhatunk arról, hogy senki ne járjon egyedül az úton. Szerethetjük őket, bárhol is tartsanak lelkileg, valamint támaszt és bátorítást nyújthatunk nekik a következő lépésükhöz előre. Miközben imádkozunk és arra törekszünk, hogy jobban megismerjük a szívüket, bizonyosságomat

teszem, hogy Mennyei Atya irányít majd minket és az Ő Lelke kísér majd bennünket. Lehetőségünk van arra, hogy mi legyünk az „angyal[ok] körülött[ük]” míg Ő az arcuk előtt jár.⁸

Az Úr arra kér minket, hogy legeltesük az Ő juhait, és úgy gondoskodjunk az Ő nyájáról, ahogy azt Ő tenné. Arra kér minket, hogy legyünk pásztorai minden nemzetnek, minden országban. (És bizony, Uchtdorf elnök, mi nagyon szeretjük a német juhászokat, és szükségünk van rájuk!) Továbbá azt is szeretné, ha az Ő fiataljai is csatlakoznának az ügghöz.

A fiataljainkból válhatnak a legerősebb pásztorok. Ahogy Russell M. Nelson elnök is mondta, ők „a legjobbak, akiket az Úr *valaha is* erre a földre küldött”. „Nemes lelkek” ők, „kiváló játékosok”, akik követik a Szabadítót.⁹ El tudjátok képzelni, hogy micsoda erőt fognak ezek a pásztorok eredményezni, miközben gondoskodnak az Ő juhairól? Ha ezekkel a fiatalokkal vállvetve nyújtunk szolgálattételt, csodáknak leszünk tanúi.

Fiatal nők és fiatal férfiak: szükségünk van rátok! Ha még nincs szolgálattételi megbízásotok, akkor beszéljétek a Segítőegylet vagy az elderek kvórumának elnökével. Örvendezni fognak, hogy hajlandóak vagytok ügyelni arra, hogy az Ő juhait ismerjék, számontartsák, őrizzék és Isten nyájába gyűjtsék.

Amikor eljön a nap, hogy szeretett Szabadítónk lábai előtt térdelünk, miután gondoskodtunk az Ő nyájáról, azért imádkozom, hogy Péterhez hasonlóan tudjunk majd neki válaszolni: „Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged!”¹⁰ Ők, a Te juhaid, *szeretetben, biztonságban* és *otthon* vannak. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 1 Nefi 21:16.
2. Lásd János 21:15–17; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd Máté 4:20.
4. Lásd Russell M. Nelson: Szolgálattétel. *Liahona*, 2018. máj. 100.
5. Máté 25:34–35, 37–38; kiemelés hozzáadva.
6. Máté 25:40.
7. Személyes levelezés.
8. Lásd Tan és szövetségek 84:88.
9. Russell M. Nelson: Izráel nagy reménysége (világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.), HopeofIsrael.lds.org.
10. János 21:15.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

A megbékélés szolgálattétele

Tanúságomat teszem a lélek azon nyugalmaról, amelyet az Istennel és az egymással való megbékülés hoz, ha kellőképpen szelídek és bátrak vagyunk ahhoz, hogy törekedjünk rá.

Tavaly áprilisban, amikor Russell M. Nelson elnök megismertette velünk a szolgálattétel fogalmát, kihangsúlyozta azt, mint az Isten és egymás iránti szeretetre szólító nagy parancsolat megtartásának egyik módját.¹ Mi, az egyház tisztségviselői nyilvánosan elismerjük és gratulálunk nektek, amiért e felhívásra oly rendkívül kedvezően reagáltatok. Köszönjük nektek, hogy követitek szeretett prófétánkat ebben a csodálatos törekvésben, és arra buzdítalak benneteket, ne várjatok további utasításokra. Pusztán ugorjatok fejest a vízbe és ússzatok! Induljatok meg a szükségét szenvedők felé! Ne álljatok mozdulatlanul, míg azon tanakodtok, hogy háton vagy kutyauzásban ússzatok-e! Ha követjük a nekünk tanított alapvető tantételeket, továbbra is igazodunk a papsági kulcsokhoz, valamint törekszünk a Szent Lélek irányítására, akkor nem vallhatunk kudarcot.

Ma délelőtt a szolgálattétel egy olyan, még személyesebb vonatkozásáról szeretnék beszélni, melyet nem feladatként kapunk, nincs hozzá beütemezett interjú, sem beszámolósi

kötelezettség – kivéve a menny irányába. Hadd osszak meg csupán egy egyszerű példát az effajta szolgálattétel kapcsolatban.

Grant Morrell Bowen keményen dolgozó, odaadó férj és apa volt, aki – sok más gazdálkodóhoz hasonlóan – gazdasági nehézségekkel találta szemben magát, amikor rossz volt a burgonyatermés. A feleségével, Normával mindketten új munkalehetőség után néztek, később pedig egy másik városba költöztek, és elkezdtek újra a gazdasági biztonság

felé araszolni. Egy szörnyen szerencsétlen eset folytán azonban Bowen fivér mélyen megbántódott, amikor egy templomi ajánlási interjú során a püspök kissé kétkedően fogadta Morrell azon kijelentését, hogy teljestized-fizető.

Nem tudom, melyik férfi volt aznap pontosabb adatok birtokában, azt azonban tudom, hogy Bowen nővér megújított templomi ajánlással jött el az interjúról, míg Bowen fivér olyan haraggal, mely 15 évre távol tartotta az egyháztól.

Függetlenül attól, hogy kinek volt igaza a tized kapcsán, nyilvánvalóan mind Morrell, mind pedig a püspök elfeledkezett a Szabadító azon utasításáról, hogy „egyezz meg ellenfeleddel gyorsan”², valamint Pál tanácsáról, hogy „a nap le ne menjen a ti haragotokon”³. Az a tény, hogy *nem* egyeztek meg, a nap pedig *igenis* lement Bowen fivér haragján, méghozzá napokon, majd heteken, később éveken át, az ókori rómaiak egyik legbölcsebbikének mondását igazolja, aki így szólt:

„A harag, ha zabolázatlan, gyakran [pusztítóbb], mint a bántás, mely előidézte”⁴. A megbékélés csodája azonban mindig a rendelkezésünkre áll, és a családjá, valamint az általa igaznak tartott egyház iránti szeretetből Morrell Bowen ismét tevékeny lett az egyházban. Hadd meséljem el röviden, hogy is történt.

Bowen fivér fia, Brad jó barátunk, aki Dél-Idahóban szolgál elkötelezett területi hetvenesként. Brad 11 éves volt, amikor ez az eset történt, majd 15

éven át figyelte, amint édesapja vallási odaadása egyre fogy, tanújaként annak a borzalmas aratásnak, melynek magjaként korábban harag és féltreértés lett elvetve. Valamit tenni kellett. Így hát 1977-ben, hálaadás közeledtével Brad, aki akkor 26 éves egyetemista volt a Brigham Young Egyetemen, valamint felesége, Valerie és az újszülött kisfiuk, Mic beszálltak az autónak épphogy nevezhető járművébe, és a rossz idő ellenére elindultak a montanai Billingsbe. Még a Yellowstone nyugati részén történt hóbuckával való találkozás sem tarthatta vissza hármójukat attól, hogy szolgálati látogatást tegyenek idősebb Bowen fivérének.

Érkezésüket követően Brad és a nővére, Pam, félrehívták édesapjukat. „Nagyszerű apa vagy – kezdte elrészletlenül Brad –, és mindig is tudtuk, mennyire szeretsz minket. De valami nincs rendben, és már elég régóta így van. Amiatt, hogy téged egyszer megbántottak, ez a család már évek óta szenved. Tönkrementünk, és csak te tudsz minket helyrehozni. Kérlek, kérlek, ennyi idő múltán nem tudnád a szíved mélyén félretenni azt a szerencsétlen esetet azzal püspökkel, és újra úgy vezetni a családot az evangéliumban, ahogy egykor tetted?”

Néma csend következett. Aztán Bowen fivér ránézett kettejükre, a gyermekeire, akik csont voltak a csontjából és test a testéből⁵, majd nagyon halkán így szólt: „De igen. Megteszem.”

A váratlan választól lelkesen, bár meglepve, Brad Bowen és a családja tanúi lehettek, ahogy a férj és édesapa

a megbékélés lelkületével felkeresi az akkori püspökét, hogy helyrehozza az életét. E bátor, ám teljességgel váratlan látogatásra adott tökéletes válaszként a püspök, aki korábban többször is kérte már Bowen fivért, hogy térjen vissza, átkarolta Morrellt, és magához ölelte – hosszan-hosszan átölelte.

Mindössze néhány hét leforgása alatt – nem tart soká – Bowen fivér teljesen tevékeny lett az egyházban, és érdemessé vált arra is, hogy újra elmenjen a templomba. Hamarosan elfogadta az elhívást, hogy egy 25 fős, küszködő gyülekezet felett elnököljön, melyet több mint 100 fős, virágzó gyülekezetté tett. Mindez mintegy 50 éve történt, ám még ma is áldások érik – és érni fogják örökké – a Bowen családot egy fiú és egy leány édesapjukhoz szóló szolgálattelvő könyörgése, valamint az apa azon hajlandóságának eredményeként, hogy megbocsásson és mások tökéletlenségei ellenére továbbhaladjon előre.

Fivérek és nővérek! Jézus azt kérte, hogy „élj[ünk] együtt szeretetben”⁶, továbbá hogy „ne legyenek közöttek vitatkozások”⁷. „[A]kiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való” – figyelmeztette a nefitákat.⁸ Hiszen a Krisztussal való kapcsolatunkat nagy részben az fogja meghatározni – vagy legalábbis befolyásolni –, hogy milyen a kapcsolatunk egymással.

„Ha... hozzám szeretnétek jönni – mondta Jézus –, és eszetekbe jut, hogy testvéreteknek valami panasz van ellenetek,

menjtek el a testvéretekhez, és először békéljétek meg velem, és aztán jöjjetek hozzám, szívetek minden szándékával, és én befoglak fogadni benneteket.”⁹

Bizonyára a végtelenségig tudnánk mindannyian sorolni olyan régi sebeket és szerencsétlenségeket és fájdalmas emlékeket, melyek még a jelen pillanatban is felemésztek valakinek a szívében vagy családjában vagy környezetében a békességet. Akár okozói, akár elszennvedői vagyunk e fájdalomnak, azoknak a sebeknek be kell gyógyulniuk ahhoz, hogy az élet olyan jutalmakkal teli lehessen, amilyenek Isten szánta. A hűtőben lévő élelmiszerekhez hasonlóan, melyeket az unokáitok gondosan ellenőriznek helyettetek, ezeknek a régi sérelmeknek is már jócskán lejárt a szavatossági idejük. Kérlek benneteket, ne pazaroljátok rájuk tovább értékes helyet a lelketekben! Ahogy Prospero is mondta a szánakozó Alonsónak *A vihar* című műben: „[N]e terheljük meg most emlékeinket azzal, ami már elmúlt.”¹⁰

„[M]egbocsássatok, néktek is megbocsáttatik”¹¹ – tanította Krisztus az újszövetségi időkben. Napjainkban pedig: „Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok.”¹² Fontos azonban mindazok számára közületek, akik valódi kínokat élnek át, hogy lássátok, mit *nem* mondott. *Nem* mondta, hogy „nem szabad

igazi fájdalmat vagy valós szomorúságot éreztek azon romboló élmények hatására, melyeket valaki más okozott nektek”. Azt *sem* mondta, hogy „ahhoz, hogy teljességgel megbocsássatok, vissza kell lépnetek a mérgező kapcsolatba vagy vissza kell térnetek a bántalmazó, pusztító körülmények közé”. Ám még a lehető legborzalmasabb bántások ellenére is, amik bennünket érnek, csak úgy tudunk felülkerekedni a fájdalomunkon, ha a valódi gyógyulás ösvényére helyezük lábunkat. Ez az ösvény a megbocsátás ösvénye, melyen maga a názáreti Jézus is járt, aki így hív mindnyájunkat: „*jer, kövess engem*”¹³.

Ezzel a felkéréssel, hogy legyünk az Ő tanítványai, és hogy próbáljunk úgy cselekedni, ahogy Ő is tette, Jézus arra kér minket, hogy legyünk kegyelmének eszközei – hogy járjunk „Krisztusért... követségben”, „a békéltetés szolgálatá[ban]”, ahogy Pál mondta a korinthusbelieknek.¹⁴ Minden sebek Gyógyítója, Ő, aki jóvátész minden rosszat, arra kér minket, hogy dolgozzunk Ővele közösen azon nehéz feladatban, hogy békét hozzunk e világra, mely másként nem fog arra rálelni.

Így hát, ahogy Phillips Brooks is írta: „[T]i, akik hagyjátok, hogy a szerencsétlen félreértések átnyúljanak egyik évből a másikba, bár szándékotokban áll egy nap rendezni azokat; ti, akik szánalmas vitákat tartotok életben pusztán azért, mert nem tudjátok végre rászanni magatokat, hogy ma legyen

kevélységetek feláldozásának napja, és végleg [rendeztétok] azokat; ti, akik mogorván mentek el az utcán az emberek mellett, s nem szóltok hozzájuk holmi csacska rosszindulatból...; ti, akik... hagyjátok, hogy [valaki] szíve egy szócskányi dicséretért vagy együttérzésért sajogjon, melyet egy nap majd szándékoztok is [megadni,] rögvest menj[el]tek és [tegyétek meg] azt, amire talán soha többé nem lesz lehetőségetek.”¹⁵

Szeretett fivéreim és nővéreim! Bizonyoságot teszek arról, hogy a – régi vagy új – sérelmek megbocsátása és magunk mögött hagyása központi szerepet játszik Jézus Krisztus engesztelésének nagyszerűségében. Bizonyoságot teszek, hogy az ilyenfajta lelki helyrehozatal csakis isteni Megváltónk által jöhet el, aki gyógyulással szárnyaiban¹⁶ siet a segítségünkre. Köszönetet mondunk Őneki és Mennyei Atyánknak, aki elküldte Őt, hogy a megújulás és az újjászületés – a régi fájdalomtól és a múltbéli hibáktól mentes jövő – nemcsak hogy lehetséges, de már meg is vétettek, ki is fizettettek, oly gyötrelmes áron, melyet a Bárány vére jelképez, aki kiontotta azt.

A világ Szabadítójától kapott apostoli felhatalmazásom által tanúságomat teszem a lélek azon nyugalmáról, melyet az Istennel és az egymással való megbékélés hoz, ha kellőképpen szelídek és bátrak vagyunk ahhoz, hogy törekedjünk rá. „Szűnjetek meg

vitatkozni egymással”¹⁷ – könyörgött a Szabadító. Ha tudomásotok van egy régi bántásról, hozzátok helyre! Szeretettel törődjétek egymással!

Szeretett barátaim! A megbékélésért folytatott közös szolgálatételünkben arra kérek benneteket, legyünk béketeremtők – szeressük a békét, keressük a békét, teremtjük meg békét, tartsuk becsben a békét. A Békesség Hercege nevében kérem ezt tőletek, aki mindent tud a barátai házában kapott sebekről¹⁸, ám aki mégis erőre lelt, hogy megbocsásson és elfelejtsen – és gyógyítson –, és boldog legyen. Ezért imádkozom, értetek és értem, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Máté 22:36–40; Lukács 10:25–28.
2. Máté 5:25 (Káldi-Neovulgáta fordítás).
3. Efézusbeliek 4:26.
4. Seneca, in Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), 21.
5. Lásd 1 Mózes 2:23.
6. Tan és szövetségek 42:45.
7. 3 Nefi 11:22; lásd még 3 Nefi 11:28.
8. 3 Nefi 11:29.
9. Vö. 3 Nefi 12:23–24; kiemelés hozzáadva.
10. William Shakespeare: *A vihar*. V. felvonás, I. jelenet, 199. sor. Ford. Fábri Péter. <http://mek.oszk.hu/00400/00483/00483.htm>.
11. Lukács 6:37.
12. Tan és szövetségek 64:10.
13. Lukács 18:22.
14. Lásd 2 Korinthusbeliek 5:18–20.
15. Phillips Brooks, *The Purpose and Use of Comfort* (1906), 329.
16. Malakiás 4:2; lásd még 2 Nefi 25:13; 3 Nefi 25:2.
17. Tan és szövetségek 136:23.
18. Zakariás 13:6; lásd még Tan és szövetségek 45:2.

Shayne M. Bowen elder
a Hetvenektől

A Mormon könyve szerepe a megtérésben

Utolsó alkalommal gyűjtjük egybe Izráelt, és ezt a Mormon könyvével, a megtérés egyik leghathatósabb eszközével tesszük.

Napjainkban sokan elgondolkoznak Isten valóságán és az Őhöz fűződő kapcsolatunkon. Sokan csak keveset vagy semmit nem tudnak az Ő nagyszerű boldogságtervéről. Bő 30 évvel ezelőtt Ezra Taft Benson elnök megfigyelte, hogy ma a „világ nagy része elutasítja a Szabadító isteni voltát. Megkérdőjelezi csodálatos születését, tökéletes életét, dicső feltámadásának valóságát”¹.

Napjainkban a kérdések nem csupán a Szabadítónkra összpontosítanak, hanem az Ő egyházára – Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházára – is, melyet Joseph Smith próféta által állított vissza. E kérdések középpontjában gyakran a Szabadító egyházának történelme, tanításai vagy gyakorlatai állnak.

A Mormon könyve segít növelni a bizonyosságunkat

A *Prédikáljátok evangéliumomat!* című kiadványban ezt olvassuk: „[N]e feledd, hogy a mi nézeteink [Mennei Atyánkról és az Ő boldogságtervéről] modern kori prófétáktól származnak – Joseph Smithtől és utódaitól –, akik közvetlen kinyilatkoztatást kapnak

Istentől! Ezért mindenkinek először arra a kérdésre kell válaszolnia, hogy Joseph Smith próféta volt-e, erre pedig úgy tud felelni, ha olvassa a Mormon könyvét és imádkozik róla.”²

Nekem megerősítette a Joseph Smith próféta isteni elhívásáról való bizonyosságomat, hogy imádságos lélekkel

tanulmányoztam a Mormon könyve: Egy másik tanúbizonyosság Jézus Krisztusról című művet. Eleget tettem Moróni felkérésének, mely szerint „Krisztus nevében kérdezzétek... Istent, az Örökkévaló Atyát”³, hogy így megtudhassam, igaz-e a Mormon könyve. Tanúbizonyosságot teszek arról, miszerint tudom, hogy igaz. Ezt a tudást „a Szentlélek hatalma által”⁴ nyertem el, ahogyan ti is elnyerhetitek azt.

A Mormon könyve bevezetésében ez áll: „Akik elnyerik [a Mormon könyvről] ezt az isteni tanúbizonyosságot a Szent Lélektől, ugyanazon hatalom által majd azt is megtudják, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója, hogy Joseph Smith ezekben az utolsó napokban az ő kinyilatkoztatója és prófétája, és hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza az Úrnak a földön még egyszer, újra megalapított királysága, amely a Messiás második eljövételét készíti elő.”⁵

Chilébe készülõ fiatal misszionáriusként megtanultam egy egész életemet megváltoztató leckét a Mormon könyvének megtérítő erejéről. González úr sok éven át szolgált köztisztviselőként állásában az egyházában. Széles körű vallási képzésben részesült, teológiai fokozatot is szerzett. Igen büszke volt a bibliai szakértelmére. Nyilvánvaló volt számunkra, hogy a vallás tudósa.

Nagyon is tudatában volt annak, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza misszionáriusai munkájukat végezve járják szülővárosának, a perui Limának utcáit. Mindig is találkozni akart velük, hogy kioktathassa őket a Bibliáról.

Egy napon, szinte mennyből érkező ajándékként – legalábbis ő ezt gondolta – két misszionárius állította meg az utcán, és megkérdezték, hogy felkereshetnék-e az otthonában, és megoszthatnák-e vele a szentírásokat. Az álma vált ezzel valóra! Választ kapott az imáira. Végre helyre teheti ezeket a félrevezetett fiúkat! Azt mondta nekik, hogy örömmel fogadná őket az otthonában és beszélgetne velük a szentírásokról.

Alig várta a találkozót! Készen állt rá, hogy a Bibliát használva megcáfolja a hitelveiket. Biztos volt benne, hogy a Biblia világosan, pontról pontra rámutat majd a tévedéseikre. Elérkezett a kijelölt este, és a misszionáriusok kopogtattak az ajtón. Szinte szédült az izgalomtól! Végre eljött a nagy pillanat!

Kinyitotta az ajtót, és behívta a misszionáriusokat. Egyikük átadott neki egy kék könyvet, és őszinte biztosságot tett arról, hogy tudja: a könyv Isten szavát tartalmazza. A másik misszionárius szintén átható erejű biztosságot tett a könyvről és arról, hogy azt Isten mai prófétája fordította le, név szerint Joseph Smith, és hogy az Krisztusról tanít. A misszionáriusok ezt követően elbúcsúztak tőle, majd távoztak.

González úr annyira csalódott volt! De azért kinyitotta a könyvet és belelapozott. Elolvasta az első oldalt. Aztán a következőt, és így tovább, le sem téve azt másnap délutánig. Az egész könyvet kiolvasta, és tudta, hogy igaz. Azt is tudta, mit kell tennie. Felhívta a misszionáriusokat, részesült a tanításokban, és feladta korábbi életét azért, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja legyen.

Ez a jó ember volt a tanárom az MKK-ban, a utah-i Provóban. González testvér megtérésének és a Mormon könyve erejének története mély benyomást tett rám.

Chilébe érkezve a misszióelnököm, Royden J. Glade elnök arra kért minket, hogy minden héten olvassuk el Joseph Smith prófétának a Joseph Smith történetében feljegyzett biztosságtételét. Azt tanította nekünk, hogy az első látomásról való biztosságunk közvetlenül összefügg az evangéliumról és a Mormon könyvéről való biztosságunkkal.

Én komolyan vettem ezt a felkérést. Olvastam az első látomásról szóló beszámolókat és olvastam a Mormon könyvét. Moróni utasításainak megfelelően imádkoztam, és „Krisztus nevében” megkérdeztem „Istent, az Örökkévaló Atyát”⁶, hogy igaz-e a Mormon könyve. Ma tanúságot teszek arról, hogy tudom: a Mormon könyve – amint azt Joseph Smith próféta megmondta – „a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által”⁷. Szintén Joseph próféta szavait idézve: „Vegyétek el a Mormon könyvét és a kinyilatkoztatásokat, és hol van a vallásunk? Nincs semmilyen vallásunk.”⁸

Személyes megtérés

Ha jobban megértjük, hogy kik vagyunk, és mik a Mormon könyve céljai, akkor a megtérésünk elmélyül és biztosabbá válik. Megerősödünk azon elkötelezettségünkben, hogy betartsuk az Istennel kötött szövetségeinket.

A Mormon könyve egyik fő célja a szétszórt Izráel egybegyűjtése. Ez az egybegyűjtés lehetőséget ad Isten gyermekeinek arra, hogy rálépjenek a szövetség ösvényére, és e szövetségek betartása által visszatérjenek az Atya jelenlétébe. Amikor bűnbánatot hirdetünk és megtérteket keresztelünk meg, akkor a szétszórt Izráelt gyűjtjük egybe.

A Mormon könyve 108 alkalommal utal Izráel házára. A Mormon könyve elején Nefi azt tanítja: „Mert szándékom teljessége az, hogy az embereket meggyőzhessem, hogy jöjjenek Ábrahám Istenéhez és Izsák Istenéhez és Jákób Istenéhez, és legyenek megszabadítva.”⁹ Ábrahám, Izsák és Jákób Istene maga Jézus Krisztus, az Ószövetség Istene. Megszabadulunk, amikor Krisztushoz jövünk azáltal, hogy az Ő evangéliuma szerint élünk.

Később Nefi így ír:

„Igen, atyám pedig sokat beszélt a nemzsidókat illetően, és Izráel házát illetően is, hogy egy olajfához fogják hasonlítani őket, amelynek ágai letöretnek és szétszórótnak az egész föld színén. [...]

És miután Izráel háza szétszórótnak, ismét egybegyűjtetik; vagyis egyszóval, miután a nemzsidók megkapták az evangélium teljességét, az olajfa természetes ágai, vagyis Izráel házának maradékai akkor oltatnak be, vagyis akkor jutnak el az igazi Messiás, Uruk és Megváltójuk megismeréséhez.”¹⁰

Moróni próféta a Mormon könyve végén szintén a szövetségeinkre emlékeztet minket, amikor azt mondja, „hogy ne keveredj többé, hogy eleget lehessen tenni az Örökkévaló Atya szövetségének, melyet veled kötött, Ó Izráel háza”¹¹.

Az Örökkévaló Atya szövetségei

Mik az Örökkévaló Atya Moróni által említett szövetségei? Ábrahám könyvében ezt olvassuk:

„Jehova az én nevem, és kezdettől fogva ismerem a véget; feletted lesz tehát a kezem.

És nagy nemzetté teszek téged, és mértéken felül megáldalak téged, és nagygyá teszem neved minden nemzet között, és áldás lesz utánad következő magod számára, mert kezeikben minden nemzetnek elviszik ezt az elrendelt szolgálatot és papságot”¹².

Russell M. Nelson elnök nemrég egy világméretű közvetítésen azt tanította, hogy „ezek *valóban* az utolsó napok, és az Úr meggyorsítja munkáját Izráel egybegyűjtésében. Ez az egybegyűjtés a legfontosabb dolog, ami ma a földön zajlik. Semmi sem fogható ehhez

nagyságrendileg, semmi sem fogható ehhez fontosságban, semmi sem fogható ehhez fenségességben. És ha úgy döntötök, ha akarjátok, akkor létfontosságú résztvevői lehettek ennek. Kiemelkedő részesei lehettek valami kiemelkedőnek. Valami óriásinak! Valami fenségesnek!

Amikor az *egybegyűjtésről* beszélünk, akkor egyszerűen ezt az alapvető igazságot jelentjük ki: Mennyei Atyánk gyermekei közül mindenki – a fátol mindkét oldalán – megérdemli, hogy hallja Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának üzenetét. Ők maguk pedig eldöntik, hogy szeretnének-e többet tudni róla.”¹³

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagaiként ezt tesszük: igyekszünk eljuttatni a világot oda, hogy megértsék Jézus Krisztus evangéliumát, és megtérjenek. Mi vagyunk az „utolsó napi egybegyűjtők”¹⁴. Küldetésünk világos. Testvérek, ismerjenek minket úgy, mint akik megszívlelték Moróni ígéretét, imádkoztak, és választ kaptak arra, hogy igaz-e a Mormon könyve, majd szóban és – ami a legfontosabb – tettekben is megosztották másokkal ezt a tudást!

A Mormon könyve szerepe a megtérésben

A Mormon könyve Jézus Krisztus evangéliumának teljességét tartalmazza.¹⁵ Elvezet minket az Atya szövetségeihez, melyek betartása az Ő legnagyobb ajándékát biztosítja számunkra: az örök életet.¹⁶ A Mormon könyve Mennyei Atyánk minden fia és leánya megtérésének záróköve.

Ismét Nelson elnöktől idézve: „Amint... mindennap olvastok a Mormon könyvből, meg fogjátok ismerni az egybegyűjtés tanát, továbbá igazságokat Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről, valamint evangéliumának a Bibliában fel nem lelhető teljességét. A Mormon könyve központi szerepet játszik Izráel házának egybegyűjtésében. Sőt, ha nem lenne a Mormon könyve, nem történne meg Izráel megígért egybegyűjtése.”¹⁷

A Szabadító azon szavaival szeretném zárni, amelyeket a megígért áldásokról tanított a nefitáknak: „...ti vagytok a próféták gyermekei; és Izráel

házából valók vagytok; és azon szövetségből valók, melyeket atyáitokkal kötött az Atya, így szólván Ábrahámhoz: És a te magodban áldatik meg a föld minden nemzetsége.”¹⁸

Bizonyrágot teszek arról, hogy Isten fiai és leányai vagyunk, Ábrahám magja, Izráel háza. Utolsó alkalommal gyűjtjük egybe Izráelt, és ezt a Mormon könyvével tesszük – egy olyan könyvvel, mely az Úr Lelkével társulva a megtérés leghathatósabb eszköze. Isten prófétája vezet minket, Russell M. Nelson elnök, aki Izráel összegyűjtését irányítja napjainkban. A Mormon könyve igaz. Megváltoztatta az életemet. Morónival és különböző korokban élt számos más prófétával együtt megígérem nektek, hogy a tiéteket is meg tudja változtatni.¹⁹ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. *Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson* (2014). 140.
2. Vö. Mi a Mormon könyve szerepe? *Prédikáljátok evangéliumomat! Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2006). 109., lds.org/manual/missionary.
3. Moróni 10:4.
4. Moróni 10:4.
5. Mormon könyve: Bevezetés.
6. Moróni 10:4.
7. Mormon könyve: Bevezetés.
8. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 203.
9. 1 Nefi 6:4.
10. 1 Nefi 10:12, 14.
11. Moróni 10:31.
12. Ábrahám 2:8–9.
13. Russell M. Nelson: Izráel nagy reménysége (világméretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3.). 8., HopeofIsrael.lds.org.
14. Lásd Jákób 5:72.
15. Ezra Taft Benson elnök ezt tanította: „Maga az Úr jelentette ki, hogy a Mormon könyve tartalmazza »Jézus Krisztus evangéliumának teljességét« (T&Sz 20:9). Ez nem jelenti azt, hogy minden tanítást, minden valaha is kinyilatkoztatott tant tartalmaz. Inkább azt jelenti, hogy a Mormon könyvében megtaláljuk a szabadításunkhoz szükséges tanok teljességét. És ezeket oly világosan és egyszerűen tanítja, hogy még a gyermekek is megismerhetik a szabadulás és a felmagasztosulás útjait” (*Tanítások: Ezra Taft Benson*. 141.).
16. Lásd Tan és szövetségek 14:7.
17. Vö. Russell M. Nelson: Izráel nagy reménysége. 13.
18. 3 Nefi 20:25.
19. Lásd például Henry B. Eyring, „The Book of Mormon Will Change Your Life,” *Liahona*, Feb. 2004, 12–16.

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Megsebezve

A földi megpróbáltatások tűzpróbája során türelemmel haladjatok előre, és a Szabadító gyógyító hatalma világosságot, megértést, békességet és reményt fog hozni nektek.

2016 március 22-én, valamivel reggel 8 óra előtt két, terroristák által elhelyezett bomba robbant fel a brüsszeli reptéren. Richard Norby elder, Mason Wells elder és Joseph Empey elder kivették Fanny Clain nővért a reptérre, aki aznap repült a clevelandi Ohióba, hogy megkezdjék misszióját. 32 ember vesztette életét, és a misszionáriusok mindegyike megsérült.

Legsúlyosabban a 66 éves Richard Norby elder sérült meg, aki feleségével, Pam Norby nővérral szolgált missziót. Norby elder így emlékszik vissza: „Rögtön tudtam, hogy mi történt.

Richard Norby a kórházban lábadozik

Igyekeztem biztonságba rohanni, de azonnal elestem... Láttam, hogy a bal lábam súlyosan megsérült. [Észrevettem], hogy fekete, pókhálószerű korom lóg mindkét kezemről. Óvatosan megpróbáltam lehúzni, amikor rájöttem, hogy valójában nem korom, hanem a saját megégett bőröm. A fehér ingem egyre inkább vörössé vált a hátamon lévő seb miatt.

Ahogy a felismerés érzése eltöltötte az elmémet, [támadt] egy nagyon erőteljes gondolatom..., hogy a Szabadító tudja, hol vagyok, tudja, mi történt, és azt is, hogy [min] megyek keresztül abban a pillanatban.”¹

Nehéz napok vártak Richard Norbyra és a feleségére, Pamre. Mesterséges kómába helyezték, amelyet műtettek, fertőzések és a bizonytalanság időszaka követett.

Richard Norby túlélte, de az élete már soha nem lesz olyan, mint korábban. Két és fél évvel az eset után a sebei még mindig gyógyulófélben vannak; a lába hiányzó részét egy protézis helyettesíti, minden egyes lépés, melyet tesz, más, mint a brüsszeli reptéren történtek előttiek.

Miért történhetett meg mindez Richard és Pam Norbyval?² Hűek voltak a szövetségeikhez, korábban szolgáltak

Richard és Pam Norby

már egy missziót Elefántcsontparton, és felneveltek egy csodálatos családot. Bárki teljességgel érthető módon azt mondhatná: „Ez igazságtalanság! Egyszerűen nem helyes! Az életüket adták Jézus Krisztus evangéliumáért; hogyan történhetett meg mindez?”

Ez a halandóság

Habár részleteikben egyediek lesznek, ám a tragédiák, a váratlan próbák és megpróbáltatások – legyenek azok lelkiek vagy fizikaiak – mindannyiunk életében eljönnek.

Ahogy ma reggel a konferenciának csupán ezen az ülésén felszólaló beszélőkre gondoltam, rájöttem, hogy kettejük gyermekeket, hármójuk pedig unokákat veszített el, akik váratlanul tértek vissza mennyei otthonukba. Egyiküket sem kerülte el a betegség és a bánat. Az elmúlt hét folyamán pedig, ahogy hallhattuk is, egy földi angyal, a mindannyiunk által szeretett Barbara Ballard nővér gyengéden átlépett a fátyolon. Ballard elnök, soha nem felejtjük el a ma délelőtt tett bizonyosságodat.

A boldogságot keressük. Békére vágyunk. Szeretetet remélünk. Az Úr mennyei áldások csodálatos bőségének záporát zúdítja ránk. De egy biztos: a boldogság és öröm közé vegyülve lesznek pillanatok, órák, napok, néha akár évek is, amikor lelketeket sebek érik majd.

A szentírások azt tanítják, hogy megízleljük majd a keserűt és az édeset egyaránt³, és hogy „minden dologban ellentétnek kell lennie”⁴. Jézus ezt mondta: „[Atyátok] felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és

esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak.”⁵

A lélek sebei nem egy adott pénzügyi helyzet, egy adott kultúra, egy adott nemzet vagy egy adott generáció sajátosságai. Mindannyian szerzünk ilyen sebeket, hiszen részét képezik annak a tanulási folyamatnak, amelyben e halandóság során részesülünk.

Az igazlelkűek sem védettek

A mai üzenetem különösen azokhoz szól, akik betartják Isten parancsolatait, betartják az Istennek tett ígéreteiket, és akiknek – a Norby házaspárhoz és e világméretű hallgatóság soraiban ülő sok más férfihöz, nőhöz és gyermekhez hasonlóan – váratlan és fájdalmas kihívásokkal és megpróbáltatásokkal kell szembenéznüik.

A sebeink származhatnak egy természeti katasztrófa átéléséből vagy egy szerencsétlen balesetből. Származhatnak abból, hogy egy hűtlen férj vagy feleség teljesen felforgatja hithű házastársa és a gyermekeik életét. A sebek származhatnak a depresszió során megélt sötétségből és reménytelenségből; egy váratlan betegségből vagy egy szerettünk túl korán való elvesztéséből; származhatnak abból a szomorúságból, amelyet akkor érzünk, amikor egy családtagunk elhagyja a hitét; a magányból, amikor úgy hozza az élet, hogy nincs örökkévaló társunk; vagy több száz más szívszorító és fájdalmas, számunkra láthatatlan szenvedés⁶ bármelyikéből.

Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a nehézségek az élet részét képezik, de amikor személyesen éljük meg őket, letaglózva érezhetjük magunkat. Nem szabad megrémülnünk, ám felkészültnnek kell lennünk. Péter apostol ezt mondta: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történének veletek”⁷. A boldogság és az öröm szikrázó színű fonalai mellett a megpróbáltatás és a tragédia sötétebb szálai is bele vannak szöve az Atya tervének kelméjébe. Ezen küszködések, habár megpróbálnak minket, gyakorta a legnagyobb tanítóinkká is válnak egyben.⁸

Amikor elmeséljük Hélamán 2060 ifjú harcosának csodálatos történetét, szeretjük ezt a szentírást idézni: „[M]indazonáltal, Isten jósága szerint, és a mi nagy csodálkozásunkra, valamint egész seregünk örömére egyetlen lélek sem volt közöttük, aki elpusztult volna...”.

Ám a mondatnak van folytatása is: „...igen, és egyetlen lélek sem volt közöttük, aki ne kapott volna sok sebet.”⁹ A 2060 mindegyike sok sebet kapott, és hozzájuk hasonlóan az életünk csatája során mi is mindnyájan meg fogunk sérülni, fizikailag, lelkileg vagy akár mindkét módon.

Jézus Krisztis a mi irgalmas szamaritánusunk

Soha ne adjátok fel! Bármilyen mélyek is legyenek lelketek sebei, bárhol, bármikor vagy bármilyen módon is

szerztek őket, akármilyen hosszú vagy rövid ideig tart is, amíg elmúlnak, nem vagytok arra ítélve, hogy elvesztek lelkileg! Arra vagytok hivatva, hogy lelkileg túléljétek, és hogy kivirágozzatok az Istenbe vetett hitetekben és bizalmatokban.

Isten nem azért teremtette a lelkünket, hogy tőle függetlenül létezzünk. Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus, az Ő engesztelésének felbecsülhetetlen ajándékán keresztül nem csupán megment minket a haláltól, és a bűnbánat által bocsánatot kínál a bűneinkre, hanem arra is készen áll, hogy megmentsen minket megsebzett lelkünk gyötrelmeitől és fájdalmaitól.¹⁰

A Szabadító a mi irgalmas szamaritánusunk¹¹, aki azért küldetett, hogy „a töredelmes szívűeket meggyógyítsa...”¹². Ő megáll mellettünk, amikor mindenki más tovább sétál. Könyörületében gyógyító balzsammal bekeni, majd bekötözi sebeinket. A karjában hordoz minket. Gondoskodik rólunk. Hív minket: „[Jöjjetek] hozzám..., és én meg foglak gyógyítani [benneteket]”¹³.

„És [Jézus] mindenféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést szenved... el; ...hogyan magára [vehesse] népének fájdalmait és betegségeit...; [magára véve] a gyengeségei[n]ket, [hisz telve van] irgalommal”¹⁴.

*Jöjj, ó vigasztalan, bármerre légy is;
Irgalomra találsz, borulj térdre.
Akármily sebzett légy, bármi nyomja
szíved,
Nincs oly földi gyász, mit menny nem
gyógyít.*¹⁵

Rendkívüli szenvedésének egy pillanatában az Úr így szólt Joseph prófétahoz: „[M]indezen dolgok tapasztalatot adnak neked, és a javadra válnak majd”¹⁶. De mégis miként válhatnak javunkra fájdalmas sebeink? A földi megpróbáltatások tűzpróbája során türelemmel haladjatok előre, és a Szabadító gyógyító hatalma világosságot, megértést, békességet és reményt fog hozni nektek.¹⁷

Soha ne adjátok fel!

Imádkozzatok teljes szívetekből!
Erősítsétek meg a hiteteket Jézus

Krisztusban, az Ő valóságában és kegyelmében! Kapaszkodjatok szavaiba: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.”¹⁸

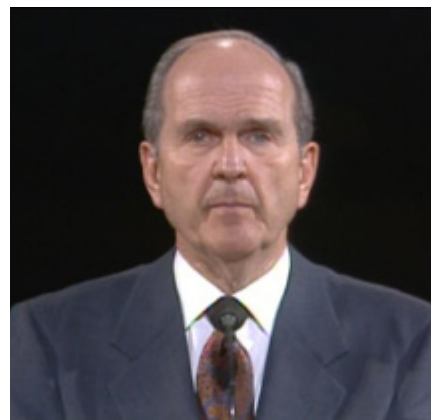
Ne feledjétek: a bűnbánat erőteljes lelki gyógyír!¹⁹ Tartsátok be a parancsolatokat és legyetek érdemesek a Vigasztalóra, emlékezve rá, hogy a Szabadító megígérte: „Nem hagylak titeket árvákul; eljövök ti hozzátok.”²⁰

A templom békéje nyugtató balzsam a megsebzett léleknek. Látogassatok el az Úr házába megsebzett szívetekkel és a saját családi neveléssel, amilyen gyakran csak lehet! A templomban a halandóságunk rövid pillanata vetítődik ki az örökkévalóság széles vásznára.²¹

Tekintsetek vissza, emlékezve arra, hogy bizonyítottátok az érdemességeket a halandóság előtti állapotban. Isten bátor gyermekei vagytok, és az Ő segítségével győzedelmeskedhettek ezen bukott világ viadalai során. Megtettétek már korábban is, és újra képesek lehettek rá!

Tekintsetek előre! A gondjaitok és a szenvedéseitek nagyon is valóságosak, de nem tartanak örökké.²² Sötét éjszákátok egyszer véget ér, mivel a Fiú felemelkedett, „gyógyulással szárnyaiban”²³.

A Norby házaspár elmondta nekem: „A csalódottság érzése néha meglátogat bennünket, de nem szállásoljuk el hosszabb időre.”²⁴ Pál apostol a következőt mondta: „...nyomorgattatunk, de meg nem szorítottunk; kétségkedünk, de meg nem esünk kétségbe; üldöztetünk, de el nem hagyatunk; tiportatunk, de

Az 1995. áprilisi általános konferencián Emily lányának nemrég bekövetkezett elhunytáról szólva Russell M. Nelson elnök bizonyosságot tett arról, hogy Jézus Krisztusnál vannak a feltámadás kulcsai

el nem veszünk”²⁵. Talán kimerültek vagytok, de soha ne adjátok fel!²⁶

Még akkor is, amikor ti magatok fájdalmas sebekkel küszködtök, ösztönösen kinyújtjátok karotokat mások felé, bízva a Szabadító ígéréiben: „a ki... elveszti az ő életét én érettem, megtalálja azt”²⁷. A megsebzettek, akik bekötözik mások sebeit, Isten angyalai ezen a földön.

Néhány percen belül szeretett prófétánk, Russell M. Nelson elnök szól majd hozzánk. Egy férfi, akinek rendíthetetlen a Jézus Krisztusba vetett hite. Egy férfi, aki békességet és reményt sugároz. Isten szereti őt, ám az ő élete sem mentes a lelki sebektől.

1995-ben lányánál, Emilynél, a várandóssága alatt rákot diagnosztizáltak. A remény és a boldogság

„Isten parancsolatait betartva - mondta Nelson elnök a szenteknek Puerto Ricóban - még a legrosszabb körülmények közepette is öröme lehetünk.”

napjai követték az egészséges kisbaba megszületését. A rák azonban visszatért, és az ő szeretett Emilyjük csupán két héttel a 37. születésnapját követően elhagyta ezt a földi életet – egy szerető férjet és 5 kicsiny gyermeket hagyva hátra.

Nelson elnök a lánya halálát követő általános konferencián megvallotta: „A gyász könnyei között azt kívántam, bárcsak többet tudtam volna tenni a lányunkért... Ha birtokomban lett volna a feltámadás ereje, kísértést éreztem volna arra, hogy visszahozzam [őt] az életbe. [...] [Ám] Jézus Krisztus birtokolja azon kulcsokat, és használni is fogja őket Emily... és minden ember javára az Úr saját idejében.”²⁸

Múlt hónapban, amikor meglátogatta a Puerto Ricó-i szenteket, és visszaemlékezett a tavaly ott pusztító hurrikánra, Nelson elnök szeretettel és együttérzéssel ezt mondta:

„[Mindez] az élet része. Ez az, amiért itt vagyunk. Azért vagyunk itt, hogy testünk lehessen, hogy megmértezzünk és próbára téessünk. Ezen próbatételek egy része fizikai, egy része lelki, az általatok átélt megpróbáltatások pedig egyaránt fizikaiak és lelkiek.”²⁹

„Nem adtátok fel. [Nagyon] büszkéek vagyunk rátok. Ti hitű szentek oly sokat elvesztettetek, de mindezek közepette is ápoltátok az Úr Jézus Krisztusba vetett hiteteket.”³⁰

„Isten parancsolatainak betartása által a legkilátástalanabb körülmények között is öröme lelhetünk.”³¹

Minden könny eltöröltetik

Fivéreim és nővéreim! Megígérem nektek, hogy ha növelitek az Úr Jézus Krisztusba vetett hiteteket, akkor nagyobb erőre és reményre fogtok szert tenni. Hiszen nektek, a hitűeknek, a lelkünk Gyógyítója – az Ő idejében és az Ő módján – minden sebeteket begyógyítja majd.³² Nincs olyan igazságtalanság, üldöztetés, megpróbáltatás, szomorúság, szívfájdalom, szenvedés, nincs olyan seb – legyen bármilyen mély, bármilyen nagy és fájdalmas –, amelyre a Tőle kapott vigasz, béke és tartós remény ne hatna, akinek kitárt karjai és megsebzett kezei fogadnak majd bennünket újra az Ő jelenlétében. Azon a napon – János apostol bizonyossága szerint – a hitűek, „a kik jöttek a nagy nyomorúságból”³³, ott állnak majd „fehér ruhákba... öltözve... az Isten királyiszéke előtt”. A Bárány pedig közöttük lakozik majd, „és Isten eltöröl [a szemeitekről] minden könnyet.”³⁴ Ez a nap el fog jönni. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Személyes beszélgetés. 2018. jan. 26.
2. Idén, egy korábbi beszélgetésünk alkalmával, Richard Norby ezt mondta nekem: „Azzal kell megbirkóznunk, amit kaptunk.” A következőt osztotta meg a naplójából: „A próbatételek és megpróbáltatások, amelyekkel mindannyiunknak szembe kell néznie, lehetőséget és kiváltságot adnak arra, hogy jobban megismerjük a Szabadítót és részleteiben megértsük engesztelő áldozatának mélységeit. Órá támaszkodunk. Őt keressük. Őtőle függünk. Őbenne van bizodalunk. Ő az, akit teljes szívünkkel, feltétel nélkül szeretünk. A Szabadító átél minden fizikai és lelki fájdalmat, melyek a halandóság részét képezik. Ő elveszi tőlünk a fájdalmat. Őbenne feloldódik a bánatunk.”
3. Lásd Tan és szövetségek 29:39.
4. 2 Nefi 2:11.
5. Máté 5:45.
6. Lásd Lásd, követlek, Uram. *Himmuszok*, 140. sz.
7. 1 Péter 4:12.
8. „És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik” (Ábrahám 3:25; lásd még Tan és szövetségek 101:4–5).
9. Alma 57:25.
10. Egy barát a következőt írta nekem: „Az érzelmi »sötétség és komorság« állapotának különböző fokozataival folytatott közel

ötévnyi harc az utolsó cseppig felemészti a teherbírásodat, az elszántságodat, a hitedet és a türelmedet. A többnapos »szenvestől« elfáradsz. A többhetes »szenvestől« kimerülsz. A hónapokig tartó »szenvestől« után kicsúszik a lábad alól a talaj. Az éveken át tartó »szenvestől« után beletörődsz a gondolatba, hogy soha többé nem leszel jobban. A remény válik a legféltebb és legmegfoghatatlanabb ajándékká. Röviden szólva nem tudom, miként vergődtem át magam ezen a megpróbáltatáson, ha nem [a Szabadító] segítségével. Ez az egyetlen magyarázat. Nem tudom elmagyarázni, honnan tudom ezt, csak azt, hogy tudom. Neki köszönhetően átvészelttem.”

11. Lásd Lukács 10:30–35.
12. Lukács 4:18; lásd még Ésaías 61:1.
13. 3 Nefi 18:32.
14. Alma 7:11–12. „[M]indenek alá le is ereszkedett, amelynek folytán minden dolgot felfogott” (Tan és szövetségek 88:6).
15. „Come, Ye Disconsolate,” *Hymns*, no. 115.
16. Tan és szövetségek 122:7.
17. „[I]smered Isten nagyságát; és ő javadra fogja szentelni megpróbáltatásaidat” (2 Nefi 2:2). „[M]ert én tudom, hogy aki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondoljaiban és a megpróbáltatásaiban, és felemeltetik az utolsó napon” (Alma 36:3).
18. 2 Korinthusbeliek 12:9.
19. Lásd Neil L. Andersen, „The Joy of Becoming Clean,” *Ensign*, Apr. 1995, 50–53.
20. János 14:18.
21. „Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk” (1 Korinthusbeliek 15:19).
22. A Mormon könyve első versében Nefi elmagyarázza, hogy „sok megpróbáltatást lát[ott] [napjai] során” (1 Nefi 1:1). Később Nefi így szól: „Mindazonáltal én Istenemre tekinttem, és egész álló nap őt dicsértem; és nem zúgolódtam az Úr ellen megpróbáltatásaim miatt” (1 Nefi 18:16).
23. 3 Nefi 25:2.
24. Személyes beszélgetés. 2018. jan. 26.
25. 2 Korinthusbeliek 4:8–9.
26. Hugh B. Brown elnököt Izraelbe tett látogatása során megkérdezték arról, miért parancsoltatott meg Ábrahámnak, hogy feláldozza a fiát. Ezt válaszolta: „Ábrahámnak meg kellett tanulnia valamit Ábrahámról” (in Truman G. Madsen, Joseph Smith the Prophet [1989], 93).
27. Máté 16:25.
28. Russell M. Nelson, „Children of the Covenant,” *Ensign*, May 1995, 32.
29. Russell M. Nelson, in Jason Swensen, „Better Days Are Ahead for the People of Puerto Rico,” *Church News*, Sept. 9, 2018, 4.
30. Russell M. Nelson, in Swensen, „Better Days Are Ahead,” 3.
31. Russell M. Nelson, in Swensen, „Better Days Are Ahead,” 4.
32. Lásd Russell M. Nelson: Jézus Krisztus – A Mester Gyógyító. *Liahóna*, 2005. nov. 85–88.
33. Jelenések 7:14.
34. Lásd Jelenések 7:13, 15, 17.

Russell M. Nelson elnök

Az egyház helyes neve

Jézus Krisztus útmutatást adott nekünk, hogy az egyházat az Ő nevén nevezzük, mivel ez az Ő egyháza, telve az Ő hatalmával.

Szeretett fivéreim és nővéreim! Ezen a gyönyörű sabbatnapon együtt örvendezünk az Úrtól kapott sok-sok áldásunk miatt. Hálásak vagyunk a Jézus Krisztus visszaállított evangéliumáról való bizonyosságokért; az általatok hozott áldozatokért, hogy az Ő szövetséges ösvényén maradjatok vagy visszatérjetek arra; valamint az Ő egyházában végzett odaadó szolgálatokért.

Készítést érzek, hogy ma egy nagy jelentőséggel bíró kérdést beszéljek meg veletek. Néhány héttel ezelőtt kiadtam egy közleményt az egyház nevének helyreigazításával kapcsolatban.¹ Azért tettem így, mert az Úr megerősítette elmémben annak az elnevezésnek a fontosságát, melyet meghatározott az Ő egyháza, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza számára.²

Amint számítani lehetett rá, a közlemény és az átdolgozott formai útmutató³ igen vegyes reakciókat váltott ki. Sok egyháztag azonnal kijavította az egyház nevét a blogján és a közösségi-média-oldalain. Mások azon töprengtek, miért volt szükséges hangsúlyt fektetni egy ennyire „jelentéktelen” dologra, amikor annyi minden történik a világban. Néhányan pedig azt mondták, lehetetlen vállalkozás, tehát minek

is próbálkozzunk? Engedjétek meg, hogy elmagyarázzam, miért foglalkozunk ilyen komolyan e kérdéssel. De először is hadd mondjam el, mi *nem* igaz ezzel a törekvéssel kapcsolatban:

- Ez nem névváltoztatás.
- Ez nem arculatváltás.
- Ez nem kozmetikázás.
- Ez nem egy vesszőparipa.
- És nem jelentéktelen.

Ez sokkal inkább egy *helyreigazítás*. Ez az *Úr parancsolata*. Nem Joseph

Smith adott nevet a rajta keresztül visszaállított egyháznak, de még csak nem is Mormon. A Szabadító maga mondta: „Mert neveztétek így egyházamat az utolsó napokban, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának.”⁴

Még ennél is korábban, Kr. u. 34-ben feltámadt Urunk hasonló utasítást adott az Ő egyháza tagjainak, amikor meglátogatta őket az amerikai földrészen. Akkor ezt mondta:

„[A]z én nevemen neveztétek az egyházat...

És hogyan lehetne ez az én egyházam, ha nem az én nevemen neveztetik? Mert ha egy egyház Mózes nevén neveztetik, akkor az Mózes egyháza; vagy ha egy ember nevén neveztetik, akkor az egy ember egyháza; de ha az én nevemen neveztetik, akkor az az én egyházam”⁵.

Így tehát az egyház neve nem képezheti vita tárgyát. Amikor a Szabadító világosan kijelenti, hogy mi legyen egyházának neve, és a kijelentését azzal kezdi, hogy „neveztétek így egyházamat”, akkor azt komolyan is gondolja. Ha pedig engedjük a becenevek használatát, és mi is átvesszük, sőt, támogatjuk azokat, azzal megsértjük Őt.

Mit takar egy név vagy – esetünkben – egy becenév? Az egyház becenevei kapcsán – mint például az „UNSZ-egyház”, a „mormon egyház” vagy „az utolsó napok szentjeinek egyháza” – a

legnyilvánvalóbb mulasztás a Szabadító nevének *hiánya*. Az Úr nevének eltávolítása az Úr egyházából fontos győzelem Sátán számára. Amikor *kihagyjuk* a Szabadító nevét, akkor alig észrevehetően *figyelmen kívül hagyjuk* mindazt, amit Jézus Krisztus értünk tett – még az Ő engesztelését is.

Gondoljatok végig az Ő szemszögéből: halandósága előtt Ő volt Jehova, az Ószövetség Istene. Atyjának irányítása alatt Ő volt ezen világ és más világok Alkotója.⁶ Úgy döntött, hogy aláveti magát Atyja akaratának, és olyasvalamit tesz Isten minden gyermekéért, amire senki más nem képes. Leereszkedett, hogy az Atya Egyszülöttjeként testben a földre jöjjön, ahol kegyetlenül szidalmazták, megcsúfolták, leköpdösték és megostorozták Őt. Szabadítónk a Gecsemáné kertjében magára vett *minden* fájdalmat, *minden* bűnt és *minden* olyan kínt és szenvedést, amelyet ti, én és mindenki, aki valaha élt vagy élni fog, *valaha* is megtapasztal. E gyötrelmes teher súlya alatt minden pórusából vérzett.⁷ Mindez a szenvedés tovább fokozódott, amikor a Kálvária keresztségén kegyetlenül megfeszítették.

Ezen gyötrelmes élmények és az azt követő feltámadása – az Ő végtelen

engesztelése – révén mindenkinek biztosította a halhatatlanságot, és a bűnbánat feltételével mindannyiunkat megváltott a bűn következményeitől.

A Szabadító feltámadását és apostolainak halálát követően a világ évszázadokig tartó sötétségbe merült. Majd 1820-ban az Atyaisten és Fia, Jézus Krisztus megjelentek Joseph Smith prófétának, hogy megkezdjék az Úr egyházának visszaállítását.

Mindazok után, amiket Jézus Krisztus elviselt – mindazok után, amit az emberiségért tett –, mélységes sajnálattal veszem észre, hogy önkéntelenül is belenyugodtunk abba, hogy az Úr visszaállított egyházát más neveken hívják, melyek mindegyike elhagyja az Ő szent nevét!

Minden vasárnap, amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, megújítjuk a Mennyei Atyánknak tett szent ígéletünket, hogy készek vagyunk az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak a nevét magunkra venni.⁸ Megígérjük, hogy követjük Őt, bűnbánatot tartunk, betartjuk a parancsolatait és *mindig* emlékezünk Őrá.

Vajon amikor kihagyjuk a nevét az Ő egyházából, akaratlanul is eltávolítjuk *Őt* az életünk középpontjából?

Az, hogy magunkra vesszük a Szabadító nevét, magában foglalja, hogy – a cselekedeteink és a szavaink által – kijelentjük és tanúsítjuk másoknak, hogy Jézus a Krisztus. Vajon annyira tartunk attól, nehogy *megbántsun*k valakit, aki „mormonoknak” hív minket, hogy közben nem *állunk ki* a Szabadító mellett, megvédve Őt még azon név által is, ahogy az Ő egyházát nevezik?

Ha népként és egyénekként arra vágyunk, hogy elérhető legyen számunkra Jézus Krisztus engesztelésének hatalma – hogy megtisztítson és meggyógyítson minket, hogy megerősítsen és felépítsen minket, majd legvégül felmagasztaljon minket –, akkor egyértelműen el kell ismernünk, hogy Ő ennek a hatalomnak a forrása. Kezdhetjük mindezt azzal, hogy egyházát azon a néven nevezzük, amelyet Ő elrendelt.

A világ nagy része számára az Úr egyháza jelenleg a „mormon egyház” álcáját viseli. De mi, az Úr egyházának tagjai tudjuk, hogy ki áll annak élén: maga Jézus Krisztus. Sajnos sokan, akik a *mormon* megnevezést hallják, úgy gondolhatják, hogy Mormonnak hódolunk. Nem így van! Becsüljük és tiszteljük ezt a nagyszerű, ősi amerikai prófétát.⁹ De *nem* Mormon tanítványai vagyunk. Az Úr tanítványai vagyunk.

Az egyház korai napjaiban a *mormon egyház*, a mormonok és az ehhez hasonló jelzőket¹⁰ gúnynévként használták – kegyetlen, bántó megnevezésként –, azzal a céllal, hogy kitorörljék Isten kezének szerepét Jézus Krisztus egyházának visszaállításában ezen utolsó napokban.¹¹

Fivérek és nővérek! Számos világi érv szól az egyház helyes nevének visszaállítása ellen. A digitális világból adódóan, amelyben élünk, és a keresőoptimalizálás miatt, amely segít szinte azonnal megtalálnunk a szükséges információkat – beleértve az Úr egyházát érintő információkat is –, a kritikusok szerint a helyreigazítás ezen a ponton balgaság. Mások úgy érzik, hogy mivel széles körben úgy ismernek minket, mint a „mormonok” és a „mormon egyház”, ebből kellene kihoznunk, amit lehet.

Ha e beszélgetés témája egy ember alapította szervezet márkaépítése lenne, ezek az érvek talán meggyőzőek lennének. Mi azonban ebben a kritikus kérdésben Őrá tekintünk, akinek az egyháza ez, és elfogadjuk, hogy az Úr útjai nem voltak és soha nem is lesznek az ember útjai. Ha türelmesek vagyunk és megtesszük a részünket, az Úr végigvezet majd minket e fontos feladat teljesítésén. Végso soron tudjuk, hogy az Úr megsegíti azokat, akik igyekeznek az Ő akarata szerint cselekedni, ugyanúgy, ahogy Nefinek is segített megépíteni a hajót, hogy átszelje vele a tengert.¹²

Előzékenynek és türelmesnek kell lennünk azon törekvéseinkben, hogy helyreigazítsuk ezeket a hibákat. A felelős média megértéssel reagál majd a kérésünkre.

Egy korábbi általános konferencián Benjamín De Hoyos elder beszélt egy ilyen alkalomról. Azt mondta:

„Néhány évvel ezelőtt, amikor az egyház közönségkapcsolati részlegében szolgáltam Mexikóban, [egy társammal együtt] meghívtak bennünket egy rádióműsorba beszélgetni. [Az egyik szerkesztő] azt kérdezte [tőlünk]: »Miért ilyen hosszú az egyház neve?« [...]»

Társammal elmosolyodtunk e nagyszerű kérdésen, majd elmagyaráztuk, hogy az egyház nevét nem ember választotta. A Szabadítótól származik... A műsorvezető azonnal és tiszteletteljesen így reagált: »Akkor mi is örömmel fogjuk mindig így mondani.«¹³

Ez az interjú megadja a követendő mintát. Egyenként a legjobb egyéni erőfeszítésünkre lesz szükség az évek során beszivárgott hibák kijavításához.¹⁴ A világ többi része pedig vagy követi majd a példánkat, hogy a helyes néven hívjon minket, vagy sem, ám képmutatás részünkről, ha ingerültté válunk amiatt, hogy a világ nagy része helytelen neveken szólítja az egyházat és annak tagjait, miközben mi sem teszünk másképp.

Az átdolgozott formai útmutatónk segítséget jelent. Kijelenti: „Első említéskor előnyben részesítjük az egyház teljes nevét: »Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza«. Amennyiben [a továbbiakban] szükséges a név rövidítése, javasoljuk »az egyház« vagy a »Jézus Krisztus egyháza« kifejezések használatát. A »Jézus Krisztus visszaállított egyháza« kifejezés szintén megfelelő és javasolt.»¹⁵

Ha valaki megkérdezi: „Mormon vagy?“, válaszolhattok így: „Ha arra vagy kíváncsi, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagja vagyok-e, a válaszom: igen!”

Ha valaki felteszi a kérdést: „Utolsó napi szent vagy?”¹⁶, mondhatjátok: „Igen, az vagyok. Hiszek Jézus Krisztusban, és az Ő visszaállított egyházának tagja vagyok.”

Kedves fivéreim és nővéreim! Ígéretemet teszem nektek, hogy ha megtesszük a tőlünk telhető legtöbbet, hogy visszaállítsuk az Úr egyházának helyes nevét, akkor Ő, akinek az egyháza ez, olyan hatalmat és áldásokat áraszt majd az utolsó napi szentekre¹⁷, amelyet még nem tapasztaltunk. Rendelkezni fogunk Isten tudásával és hatalmával, hogy elvihessük Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának áldásait minden nemzethez, nemzetiséghez, nyelvhez és néphez, és felkészíthessük a világot az Úr második eljövételére.

Mi mindent is takar tehát egy név? Ha az Úr egyházának nevééről beszélünk, a válasz: „Mindent!” Jézus Krisztus útmutatást adott nekünk, hogy az egyházat az Ő nevéen nevezzük, mivel ez az Ő egyháza, telve az Ő hatalmával.

Tudom, hogy Isten él. Jézus a Krisztus. Ma Ő vezeti az egyházát. Erről teszek bizonyosságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. „Az Úr megerősítette elmémbe annak az elnevezésnek a fontosságát, amelyet kinyilatkoztatott az Ő egyháza, méghozzá Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza számára. Munka vár ránk annak érdekében, hogy összhangba kerüljünk az Ő akaratával. Az elmúlt hetekben a különböző egyházi vezetők és osztályok már elindították az ehhez szükséges lépéseket. Az e fontos üggyel kapcsolatos további tudnivalók a következő hónapokban válnak majd elérhetővé” (Russell M. Nelson: Az egyház neve [hivatalos közlemény, 2018. aug. 16.], mormon-sajtoszoba.hu).
2. Az egyház korábbi elnökei is hasonló kéréseket intéztek hozzánk. George Albert Smith elnök például ezt mondta: „Ne okozzatok csalódást az Úrnak azzal, hogy [az egyházat] a Mormon egyháznak hívjátok. Ő nem a Mormon egyháznak nevezte” (in Conference Report, Apr. 1948, 160).

3. Lásd Formai útmutató – Az egyház neve, mormon-sajtoszoba.hu.
4. Tan és szövetségek 115:4.
5. 3 Nefi 27:7–8.
6. Lásd Mózes 1:33.
7. Lásd Tan és szövetségek 19:18.
8. Lásd Moróni 4:3; Tan és szövetségek 20:37, 77.
9. Mormon a Mormon könyve négy fő írójának egyike volt Nefi, Jákób és Moróni mellett. Mindannyian az Úr szemtanúi voltak, ahogy a könyv sugalmazott fordítója, Joseph Smith próféta is.
10. A *mormoniták* szót is használták becsmérlő megnevezésként (lásd *History of the Church*, 2:62–63, 126).
11. Úgy tűnik, további gúnynevek használatára is volt példa az újszövetségi időkben. Amikor Pál apostol Félix előtt állt a pere során, Pált „a nazarénusok felekezetének feje” jelzővel illették (Apostolok cselekedetei 24:5). A „nazarénusok” megnevezés használatával kapcsolatos egyik magyarázat ezt írja: „Általában a megvetés kifejezéséül hívták ezen a néven a keresztényeket. Azért hívták őket így, mert Jézus Názáretből származott” (Albert Barnes, *Notes, Explanatory and Practical, on the Acts of the Apostles* [1937], 313).
Hasonlóképpen egy másik magyarázat kijelenti: „Mivel az Urat megvetően »a názáretinek« hívták (Máté 26:71), a zsidók a tanítványaira »nazarénusokként« utaltak. Nem ismerték el, hogy keresztények, vagyis a Messiás tanítványai voltak” (*The Pulpit Commentary: The Acts of the Apostles*, ed. H. D. M. Spence and Joseph S. Exell [1884], 2:231).
Ehhez hasonló megfigyelést tett Neal A. Maxwell elder is: „A szentírásbeli történelem során vissza-visszatérő erőfeszítéseket látunk a próféták lealacsonyítására elutasításuk jeleként – megbélyegzésükre a tekintélyük csorbítása jeleként. Kortársaik és a világi történetírás azonban többnyire egyszerűen tudomást sem vettek róluk. Végül soron a korai keresztényeket egyszerűen csak »a nazarénusok felekezetének« (Apostolok cselekedetei 24:5) nevezték.” (“Out of Obscurity,” *Ensign*, Nov. 1984, 10).
12. Lásd 1 Nefi 18:1–2.
13. Benjámín De Hoyos: Szenteknek nevezetni. *Liahóna*, 2011. máj. 106.
14. Bár nem befolyásolhatjuk, hogy más emberek minek neveznek minket, teljes irányítást gyakorlunk afelett, hogy mi hogyan utalunk magunkra. Hogyan várhatjuk el másoktól, hogy tiszteletben tartsák az egyház pontos nevét, ha egyháztagokként mi is kudarcot vallunk e téren?
15. Formai útmutató – Az egyház neve, mormon-sajtoszoba.hu.
16. A *szent* megnevezést gyakran használja a Szent Biblia. Pál az efézusbeliekhez írt levelében például fejezetenként legalább egyszer használja a *szent* szót. A *szent* egy olyan személy, aki hisz Jézus Krisztusban, és az Ő követésére törekszik.
17. Lásd Tan és szövetségek 121:33.

Henry B. Eyring elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Próbálom, próbálom, próbálom

A Szabadító a szívetekbe helyezi az Ő nevét, és ti érzitek Krisztus tiszta szeretetét mások és magatok iránt.

Kedves fivéreim és nővéreim! Hálás vagyok a lehetőségért, hogy szólhatok hozzátok. Ez a konferencia felemelő és építő jellegű volt számomra. Az elhangzott zenét és szavakat a Szentlelken keresztül érezhettük a szívünkben. Azért imádkozom, hogy a mondandómat ugyanez a Lélek adja át nektek.

Sok évvel ezelőtt első tanácsosként szolgáltam egy kerületi elnök mellett az Amerikai Egyesült Államok keleti részén. Amint a kis gyülekezeteink felé autóztunk, több alkalommal is

előfordult, hogy az elnök a következőt mondta nekem: „Hal, ha találkozol valakivel, úgy bánj vele, mintha súlyos gondjai lennének, és az esetek több mint felében igazad is lesz.” Nemcsak hogy igaza volt, de az évek során rájöttem, hogy a becslése még túl óvatos is volt. Ma szeretnék bátorítást nyújtani számotokra azon nehézségek közepette, melyeken keresztülmentek.

Egy szerető Isten úgy tervezte meg halandó életünket, hogy az egy próbatétel és a növekedés forrása legyen mindannyiunk számára. Emlékezzetek az Úr gyermekeire vonatkozó szavaira a világ megteremtésekor: „És próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol nekik”¹.

A próbatételek a kezdetektől fogva nehezek voltak. Szembesülünk a halandó testben való életből adódó megpróbáltatásokkal. Mindannyian olyan világban élünk, ahol egyre erőteljesebbé válik Sátánnak az igazság és a személyes boldogságunk ellen vívott harca. Úgy tűnhet számotokra, hogy a világot, valamint az életeteket egyre növekvő zűrzavar veszi körül.

Biztosítalak benneteket afelől, hogy az a szerető Isten, aki megengedte, hogy ezeken a próbatételeken keresztülménjete, biztos módot is készített, hogy felül tudjatok kerekedni rajtuk. Mennyei Atya úgy szerette a világot, hogy az Ő Szeretett Fiát küldte a segítségünkre.² Fia, Jézus Krisztus az életét adta értünk. Jézus Krisztus a Gecsemáné kertjében és a kereszten minden bűnünk terhét hordozta. Átélt a bűneink minden nyomorúságát, fájdalmát és következményét, hogy vigaszt nyújtson és megerősítsen minket az élet minden próbatétele közepette.³

Emlékezzetek, hogy az Úr miként szólt a szolgálóihoz:

„...az Atya és én egyek vagyunk. Én az Atyában vagyok, és az Atya bennem; és amennyiben befogadtatok engem, én bennem vagyok, és én bennetek.

Közöttetek vagyok tehát, és én vagyok a jó pásztor, valamint Izráel kősziklája. Aki erre a sziklára épít, soha nem bukik le.”⁴

Profétánk, Russell M. Nelson elnök ugyanezt a bizonyosságot adta számunkra. Elmagyarázta továbbá, hogy miként építhetünk erre a sziklára és helyezhetjük az Úr nevét a szívünkre, hogy az végigvezessen minket a megpróbáltatásainkon.

Ezt mondta: „Ti, akik talán épp elcsüggedtetek, emlékezzetek arra, hogy az életet nem szánták könnyűnek. Az út során megpróbáltatásokat

és fájdalmat kell elviselnetek. Miközben felidézitek, hogy »Istennél semmi sem lehetetlen« (Lukács 1:37), emlékezzetek, hogy Ő a ti Atyátok. Az Ő képmására teremtett fiak és leányok vagytok, és az érdemességetek által jogosultak vagytok olyan kinyilatkoztatás elnyerésére, mely segítséget nyújt nektek az igazlelkű törekvéseitekben. Magatokra vehetitek az Úr szentséges nevét. Érdemessé válhattok arra, hogy Isten szent nevében szólhassatok (lásd T&Sz 1:20).”⁵

Nelson elnök szavai emlékeztetnek minket az úrvacsorai imában található ígéretre, arra az ígéretre, melyet Mennyei Atyánk betart, ha cserébe az általunk megígérték szerint cselekszünk.

Hallgassátok meg e szavakat: „Ő Istenünk, Örökkévaló Atyánk, Fiad, Jézus Krisztus nevében kérünk, hogy áldd meg és szenteld meg ezt a kenyeret mindazok lelke számára, akik ebből vesznek, hogy azt Fiad testének emlékeztére ehessék, és tanúsítsák neked, Ő Istenünk, Örökkévaló Atyánk, hogy Fiad nevét készek magukra venni, űrá mindenkor emlékezni, és parancsolatait betartani, melyeket nekik adott; hogy Lelke mindig velük legyen. Ámen.”⁶

Minden alkalommal, amikor kimondjuk az *amen* szót, miután elhangzik értünk ez az ima, megfogadjuk, hogy azáltal, hogy a kenyérből veszünk, készek vagyunk arra, hogy magunkra vegyük Jézus Krisztus szent nevét,

mindig emlékezzünk Őrá, és betartsuk a parancsolatait. Cserébe azt az ígéretet kapjuk, hogy Lelke mindig velünk lehet. Ezen ígéretekből következően a Szabadító az a kőszikla, melyen biztonságban és félelem nélkül megállhatunk minden minket érő vihar közepette.

Amint a szövetség szavain és a vele járó megígért áldásokon elmélkedtem, felmerült bennem a kérdés, mit jelenthet az, hogy készek vagyunk Jézus Krisztus nevét magunkra venni.

Dallin H. Oaks elnök így magyarázta ezt: „Jelentőséggel bír az, hogy amikor részesülünk az úrvacsorából, nem azt tanúsítjuk, hogy *magunkra vesszük* Jézus Krisztus nevét. Azt tanúsítjuk, hogy *készek vagyunk* így tenni. (Lásd T&Sz 20:77.) A tény, hogy csak a hajlandóságunk mellett tanúskodunk, azt sugallja, hogy valami másnak is történnie kell, mielőtt ténylegesen magunkra vennénk e szent nevet a szó leglényegibb értelmében.”⁷

Az állítás, miszerint nevét „készek [vagyunk] magu[n]kra venni”, azt sejteti, hogy bár a Szabadító nevét akkor vettük először magunkra, amikor megkeresztelkedtünk, neve magunkra vételének folyamata nem ért véget a kereszttel. Életünk során folyamatosan azon kell munkálkodnunk, hogy a nevét magunkra vegyük, beleértve azokat az alkalmakat is, amikor megújítjuk a szövetségünket az úrvacsorai asztalnál és szövetségeket kötünk az Úr szent templomaiban.

Emiatt két kérdés válik létfontosságúvá mindannyiunk számára: „Mit kell tennem, hogy magamra vegyem az Ő nevét?” valamint „Honnan fogom tudni, hogy fejlődök?”.

Nelson elnök kijelentése javasol egy hasznos választ. Azt mondta, hogy képesek vagyunk a Szabadító nevét magunkra venni és az Ő nevében szólni. Amikor az Ő nevében szólnunk, Őt szolgáljuk. „Mert hogyan ismerné az ember azt a mestert, akit nem szolgált, és aki idegen neki, és aki messze áll szíve gondolataitól és szándékától?”⁸

A hit imájára van szükség ahhoz, hogy az Ő nevében tudjunk szólni. A Mennyei Atyához intézett buzgó ima szükséges ahhoz, hogy tudhassuk, milyen szavakkal szóljunk a nevében úgy, hogy azzal a Szabadító segítségére legyünk munkája elvégzésében. Érdemessé kell válnunk az ígéretre: „...akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz”⁹.

Mégis, ahhoz, hogy magunkra vegyük a nevét, többre van szükség annál, mint hogy a nevében szólunk. Ahhoz, hogy az Ő szolgálójának minősüljünk, bizonyos érzéseknek jelen kell lenniük a szívünkben.

Mormon próféta leírta azokat az érzéseket, melyek érdemessé és képessé tesznek minket arra, hogy magunkra vegyük az Ő nevét. Ezen érzések közé tartozik a hit, a remény és a jószívűség, vagyis Krisztus tiszta szeretete.

Mormon a következőt mondta:
„...mert szelídségetek folytán úgy ítélem meg, hogy hisztek Krisztusban; mert ha nem hisztek benne, akkor nem vagytok méltók arra, hogy egyházának népe közé számláljanak benneteket.

Továbbá, szeretett testvéreim, a reményt illetően szólnék hozzátok. Hogyan lehetséges az, hogy hitet nyerjete, ha nincs reményetek?

És mi az, amiben reménykedjete? Íme, azt mondom nektek, hogy Krisztus engesztelése és feltámadásának hatalma által reméljéte, hogy majd örök életre támadtok fel, és ez a belé vetett hitetek miatt van, az ígéret szerint.

Ha tehát valakinek van hite, akkor reményének is kell lennie; mert hit nélkül nem lehet semmi remény.

Továbbá íme, azt mondom nektek, hogy csak akkor lehet hite és reményesége, ha szelíd és alázatos szívű.

És ha nem így van, akkor hiábavaló a hite és a reményesége, mert csak a szelíd és alázatos szívű embert fogadja el Isten; és ha valaki szelíd és alázatos szívű, és a Szentlélek hatalma által megvallja, hogy Jézus a Krisztus, akkor abban jószívűségnek is kell lennie; mert ha nincs benne jószívűség, akkor semmi ő; tehát kell, hogy legyen benne jószívűség.”

A jószívűség leírása után Mormon így folytatja:

„De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy talál-tatik, hogy rendelkezik ezzel.

Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reményeségünk; hogy megtisztulhas-sunk, miként ő is tiszta. Ámen.”¹⁰

Bizonyságom van róla, hogy a Szabadító a szívetekbe helyezi az Ő nevét. Sokatok Óbelé vetett hite növekszik. Reménytelibbökké és derűlátóbbakká váltok, és érzitek Krisztus tiszta szeretetét mások és magatok iránt.

Ezt látom a szerte a világon szolgáló misszionáriusokban. Látom az egyház-tagokban, akik beszélnek a barátaikkal és családtagjaikkal Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról. Férfiak, nők, fiatalok és még gyermekek is a Szabadító és a felebarátaik iránt érzett szeretet érzésétől indítatva nyújtanak szolgálattételt.

A világszerte bekövetkező katasztrófákról szóló első hírek hallatán az egyháztagok azonnal megszervezik, hogy mások megmentésére induljanak, gyakran óceánokat átszelve, anélkül, hogy bárki is erre kérné őket. Olykor alig győzik kivárni, hogy a katasztrófa által sújtott területek készen álljanak a fogadásukra.

Tisztában vagyok vele, hogy a szavaimat hallgatva néhányan közületek úgy érezhetik, hogy a nehézségeik erőt vesznek a hitükön és reménységükön. Talán a szeretet érzésére vágyakoztok.

Fivérek és nővérek! Az Úr lehetőséget biztosít számotokra a közvetlen környezetetekben, hogy érezzéte és megosszátok az Ő szeretetét. Bizalommal imádkozhattok azért, hogy az Úr valaki olyanhoz vezessen benneteket, akit az Ő nevében szerethettek. Ő megválaszolja a hozzátok hasonló szelíd önkéntesek imáit. Érezni fogjátok Isten szeretetét irántatok és az iránt a személy iránt, akit az Ő nevében szolgáltok. Amint segítséget nyújtotok Isten gyermekeinek a problémáik köze-pette, a saját gondjaitok könnyebbnek fognak tűnni. Hitetek és reménységetek megerősödik.

Ezen igazság személyes tanújaként állok. A feleségem egész élete során az Úr nevében szólt és szolgált. Már korábban is említettem, hogy az egyik püspökünk egyszer ezt mondta nekem: „Le vagyok nyűgözve. Minden alkalommal, amikor meghallom, hogy valaki az egyházközségünkben bajban van, a segítségére sietek. De mire odaérek, mindig azt veszem észre, hogy a feleséged már járt ott.” Ez minden egyes helyen így volt, ahol 56 év alatt valaha is éltünk.

A feleségem ma már csak napi néhány szót tud kimondani. Olyan emberek látogatják, akiket korábban

az Úr nevében szeretett. Minden este és reggel himnuszokat énekelünk és imádkozunk. Nekem kell a hangot szolgáltatni az imákhoz és az énekekhez. Néha látom, ahogy a szájával formálja a himnusz szavait. Különösen a gyermekeknek szóló énekeket szereti. A szívéhez legközelebb álló érzelmeket talán az „Én Jézust fogom követni”¹¹ című dal foglalja össze.

A minap, miután elénekeltük a ref-rén szavait: „Úgy szeress, ahogy Ő szeret téged, légy mindig jószívű, mindig kedves”, ő halkán, de tisztán érthetően ezt mondta: „Próbálok, próbálok, próbálok.” Úgy gondolom, hogy amikor a feleségem meglátja majd Őt, tudni fogja, hogy a Szabadítónk a szívébe helyezte az Ő nevét és hogy olyanná vált, mint Ő. Most Ő segíti át a feleségemet a nehézségein, és titeket is Ő fog átsegíteni a sajátjaitokon.

Tanúságot teszem arról, hogy a Szabadító ismer és szeret benneteket. Ismeri a neveteket, ahogy ti ismeritek az Ővét. Ismeri a gondjaitokat. Megtapasztalta őket. Engesztelése által legyőzte a világot. Azáltal, hogy készek vagytok magatokra venni az Ő nevét, számtalan más ember terhein fogtok könnyíteni. És idővel észre fogjátok venni, hogy jobban ismeritek és szeretitek a Szabadítót. Az Ő neve lesz a szívetekbe és az elmétekbe vésvé. Ez az a név, amelyen szólítani fognak titeket. Erről teszem tanúbizonyságot hálás szívvel az Ő irántam, a szeretteim iránt és irántatok tanúsított szerető kedvességéért, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Ábrahám 3:25.
2. Lásd János 3:16–17.
3. Lásd Alma 7:11–12.
4. Tan és szövetségek 50:43–44.
5. Russell M. Nelson, “With God Nothing Shall Be Impossible,” *Ensign*, May 1988, 35.
6. Tan és a szövetségek 20:77.
7. Dallin H. Oaks, “Taking upon Us the Name of Jesus Christ,” *Ensign*, May 1985, 81.
8. Móziás 5:13.
9. Tan és szövetségek 1:38.
10. Moróni 7:39–44, 47–48.
11. Lásd Én Jézust fogom követni. *Gyermekek énekeskönyve*, 40–41.

Brian K. Ashton

második tanácsos a Vasárnapi Iskola Általános Elnökségében

Az Atya

Mindannyiunkban benne rejlik a lehetőség, hogy olyanná váljunk, mint az Atya. Ehhez a Fiú nevében kell hódolnunk az Atyának.

Feleségem, Melinda egész életében teljes szívéből igyekezett Jézus Krisztus hithű tanítványa lenni. Már fiatal korától kezdve azonban érdemtelennek érezte magát Mennyei Atyánk szeretetére és áldásaira, mivel félreértette az Ő természetét. Szerencsére a szomorúsága ellenére továbbra is betartotta a parancsolatokat. Néhány évvel ezelőtt több olyan élményben is része volt, melyek segítettek neki jobban megérteni Isten természetét, beleértve az Ő gyermekei iránti szeretetét, valamint háláját az Ő munkájának elvégzésére tett mégoly tökéletlen erőfeszítéseinkért is.

Így írta le, milyen hatással volt ez rá: „Most már bizonyosan érzem, hogy az Atya terve működik, hogy sikerünk az Ő személyes érdeke, és hogy Ő biztosítja számunkra azokat a leckéket és tapasztalatokat, amelyekre szükségünk van az Ő színe elé való visszatéréshez. Egyre inkább úgy látom magamat és másokat, ahogyan Isten lát bennünket. Képes vagyok nagyobb szeretettel és kevesebb félelemmel nevelni, tanítani és szolgálni. A szorongást és a bizonytalanságot béke és magabiztosság váltotta fel. Azt érzem, hogy mások támogatnak, és nem azt, hogy

megítélnék. Sokkal biztosabb a hitem. Gyakrabban és mélyebben érzem Atyám szeretetét.”¹

Ahhoz, hogy elegendő hitet gyakoroljunk a felmagasztosulás elnyeréséhez, elengedhetetlen, hogy Mennyei Atyánk „személyiségéről, tökéletességeiről és tulajdonságairól helyes elképzeléssel rendelkezünk”². A Mennyei Atyánk jelleméről való helyes kép megváltoztathatja, hogy miként látjuk magunkat és másokat, valamint segíthet megértenünk, milyen hatalmas szeretetet érez Isten az Ő gyermekei iránt, és milyen óriási vágy él benne arra, hogy segítsen Őhöz hasonlóvá válnunk. A természetéről alkotott helytelen elképzelés azonban azt az érzést keltheti bennünk, hogy képtelenek leszünk valaha is visszatérni az Ő színe elé.

Célom ma az, hogy kulcsfontosságú tanbéli pontokat tanítsak az Atyáról, melyek lehetővé teszik mindannyiunk számára – de különösen azok számára, akiknek kétségei vannak afelől, hogy Isten vajon szereti-e őket –, hogy jobban megértsük az Ő valódi jellemét, valamint nagyobb hitet gyakoroljunk Őbenne, az Ő Fiában és a számunkra készített tervében.

A halandóság előtti élet

A halandóság előtti világban Mennyei Szülők lélegyermekeiként

születtünk meg, és családként Velük éltünk.³ Ismertek, tanítottak és szerettek bennünket.⁴ Nagyon szerettünk volna olyanok lenni, mint Mennyei Atyánk. Felismertük azonban, hogy ehhez a következők szükségesek:

1. megdicsőült, halhatatlan fizikai testre kell szert tennünk;⁵
2. a papság pecsételő hatalma révén házasságot kell kötünk és családot kell alapítanunk;⁶ valamint
3. szert kell tennünk minden tudásra, hatalomra és isteni tulajdonságra.⁷

Ezért hát az Atya tervet készített, mely bizonyos feltételek mellett⁸ lehetővé tette, hogy fizikai testet kapjunk, mely a feltámadás során halhatatlanná és megdicsőültté lesz; hogy házasodjunk és családot alapítsunk a halandóságban – illetve azon hithűek esetében, akiknek nem volt erre lehetőségük, a halandóság után;⁹ hogy a tökéletesedés felé haladjunk; végül pedig visszatérjünk Mennyei Szüleinkhez, és Velük, valamint a családdal éljünk a felmagasztosulás és az örök boldogság állapotában.¹⁰

A szentírások mindezt a szabáditás tervének nevezik.¹¹ Oly hálások voltunk ezért a tervért, hogy amikor élénk tárták, ujjongtunk

örömben.¹² Mindannyian elfogadtuk a terv feltételeit, beleértve a halandóság élményeit és kihívásait is, melyek segítenek nekünk az isteni jellemvonások kifejlesztésében.¹³

Halandó élet

A halandóság során Mennyei Atya biztosítja azokat a feltételeket, amelyek szükségesek az Ő tervén belüli fejlődésünkhöz. Az Atya nemzette Jézus Krisztust a testben,¹⁴ és isteni segítséget adott neki halandó küldetése betöltéséhez. Mennyei Atyánk hasonlóképpen segít mindannyiunknak, ha törekszünk betartani a parancsolatait.¹⁵ Az Atya önrendelkezést ad nekünk.¹⁶ Életünk az Ő kezében van, „napjai[nk] ismertek, és... nem számláltatnak kevesebbnek”¹⁷. Arról is biztosít bennünket, hogy végül minden azok javára válik majd, akik szeretik Őt.¹⁸

Mennyei Atyánk az, aki megadja a mindennapi kenyerünket,¹⁹ ebbe pedig beletartozik az általunk elfogyasztott étel és az Ő parancsolatai betartásához szükséges erő is.²⁰ Az Atya jó ajándékokat ad nekünk.²¹ Hallja és megválaszolja az imáinkat.²² Mennyei Atyánk megszabadít minket a gonosztól, ha engedjük Neki.²³ Könnyezik értünk, amikor szenvedünk.²⁴ Végso soron minden áldásunk az Atyától származik.²⁵

Mennyei Atyánk vezet bennünket, és az erősségeink, a gyengeségeink és a döntéseink alapján biztosít számunkra tapasztalatokat, hogy jó gyümölcsöt hozzunk.²⁶ Az Atya szükség esetén megdorgál bennünket, mert szeret minket.²⁷ A „Tanácsadás Embere”²⁸ Ő, aki tanácsot ad, ha kérjük.²⁹

Mennyei Atyánk az, aki elküldi életünkbe a Szentlélek hatását és ajándékát egyaránt.³⁰ A Szentlélek ajándéka révén az Atya dicsősége – vagyis intelligenciája, világossága és hatalma – bennünk lakozhat.³¹ Ha arra törekszünk, hogy mindaddig növekedjünk világosságban és igazságban, míg szemünk egyedül Isten dicsőségére nem tekint, akkor Mennyei Atyánk el fogja küldeni az ígéret Szent Lelkét, hogy megpecsételjen bennünket az

örök életre, valamint felfedi előttünk az Ő arcát – akár ebben az életben, akár a következőben.³²

Halandóság utáni élet

A halandóságot követő lélekvilágban Mennyei Atyánk továbbra is kiárasztja a Szentlelket, és misszionáriusokat küld azokhoz, akiknek szüksége van az evangéliumra. Megválaszolja az imákat, és segít a szabadító szertartásokkal nem rendelkezőknek helyettes által elnyerni azokat.³³

Az Atya felemelte Jézus Krisztust, és hatalmat adott neki, hogy véghez vigye a feltámadást³⁴ – az eszközt számunkra a halhatatlan test elnyeréséhez. A Szabadító megváltása és feltámadása visszajuttat bennünket az Atya színe elé, ahol Jézus Krisztus majd megítél minket.³⁵

Akik „a Szent Messiás érdemei[re] és irgalm[ára] és kegyelm[ére]”³⁶ támaszkodnak, el fogják nyerni az Atyához hasonló megdicsőült testüket,³⁷ és Vele élnek majd „a boldogság egy soha véget nem érő állapotában”³⁸. Ott az Atya eltörli majd minden könnyünket,³⁹ és segít továbbhaladnunk az úton, hogy olyaná váljunk, mint Ő.

Amint láthatjátok, Mennyei Atyánk mindig mellettünk áll.⁴⁰

Az Atya jelleme

Ahhoz, hogy az Atyához hasonlóvá váljunk, ki kell fejlesztenünk az Ő jellemvonásait. Mennyei Atyánk tökéletességei és jellemvonásai között vannak a következők:

- Az Atya „Végtelen és Örökkévaló”⁴¹.
- Ő tökéletesen igazságos, irgalmas, kedves, hosszútűrő, és csak a legjobbat akarja nekünk.⁴²
- Mennyei Atyánk maga a szeretet.⁴³
- Ő betartja a szövetségeit.⁴⁴
- Ő nem változik.⁴⁵
- Ő képtelen hazudni.⁴⁶
- Az Atya nem személyválogató.⁴⁷
- Ő mindent ismer – a múltat, a jelent, a jövőt – a kezdetektől fogva.⁴⁸
- Mennyei Atyánk intelligensebb⁴⁹, mint mi mindannyian.⁵⁰
- Az Atya mindenható,⁵¹ és megtesz mindent, amit a szívébe vesz.⁵²

Fivérek és nővérek! Bízhatunk az Atyában és hagyatkozhatunk Rá. Mivel örökkévaló látásmóddal rendelkezik, Mennyei Atyánk olyasmit is lát, amit mi nem. Öröme, munkája és dicsősége az, hogy véghez vigye halhatatlanságunkat és örök életünket.⁵³ Mindent a mi javunkra tesz. Ő „jobban szeretné örökkévaló boldogságunkat, mint [mi magunk]”⁵⁴. És Ő „egy pillanattal több nehézséget sem szeretne, hogy elviselj[ünk] annál, mint ami elengedhetetlenül szükséges a [mi] és a szerettei[ünk] érdekében”⁵⁵. Ennek eredményeképpen Ő arra összpontosít, hogy segítsen fejlődünk, és nem arra, hogy megítéljen és elítéljen bennünket.⁵⁶

Atyánkhöz hasonlóvá válni

Isten lélekfiaként és lélekleanyaiaként mindannyiunkban benne rejlik a lehetőség, hogy olyaná váljunk, mint az Atya. Ehhez a Fiú nevében kell hódolnunk az Atyának.⁵⁷ Ezt az által tesszük, hogy igyekszünk engedelmeskedni az Atya akaratának, ahogyan a Szabadító is tette,⁵⁸ és folyamatosan megbánjuk a bűneinket.⁵⁹ Amikor ezeket megcselekedjük, „kegyelemért kap[unk] kegyelmet”, míg el nem nyerjük az Atya teljességét,⁶⁰ és ránk nem ruháztatik „jelleme, tökéletességei és jellemvonásai”⁶¹.

Tekintve, hogy milyen távolság van aközött, ahol mi, halandók vagyunk, és akivé Mennyei Atyánk vált, nem meglepő, ha néhányan elérhetetlen célnak érzik az Atyához hasonlóvá válást. A szentírások ennek ellenére világosak. Ha hittel ragaszkodunk Krisztushoz, bűnbánatot tartunk, és engedelmeség által Isten kegyelmére törekszünk, akkor idővel olyaná válunk, mint az Atya. Hatalmas vigaszt jelent számomra a tény, hogy azok, akik engedelmeségre törekednek, „kegyelemért kap[unk] kegyelmet”, és végül „kap[unk] a teljességéből”.⁶² Más szavakkal szólva, nem önerőből válunk az Atyához hasonlóvá,⁶³ hanem a kegyelem ajándékai révén, melyek néha nagyok, de jobbára kicsik, és amelyek egymásra épülnek, míg el nem érjük a teljességet. Ez azonban, testvérek, el fog jönni!

Arra kérlek benneteket, bízzatok abban, hogy Mennyei Atya tudja, hogyan magasztosítson fel benneteket; keressétek mindennapi, megtartó segítségét; és Krisztusba vetett hittel törekedjétek előre, még ha nem is érzitek Isten szeretetét!

Oly sok mindent nem értünk arról, hogyan válhatunk az Atyához hasonlóvá.⁶⁴ Azt azonban bizonyossággal tanúsítom nektek, hogy az Atyához hasonlóvá válásra való törekvés minden áldozatot megér.⁶⁵ Itt, a halandóságban meghozott áldozataink – bármily hatalmasak legyenek is – egyszerűen eltörpülnek ahhoz a mérhetetlen örömhöz, boldogsághoz és szeretethez képest, melyet Isten színe előtt érzünk majd.⁶⁶ Ha nehezetekre esik elhinni, hogy érdemes meghozni a kért áldozatot, a Szabadító így szólít titeket: „[M]ég nem értitek, mily nagy áldásokat... készített el nektek az Atya; ...most nem tudtok minden dolgot elviselni; mindazonáltal bízzatok, mert én továbbvezetlek titeket.”⁶⁷

Tanúságomat teszem arról, hogy Mennyei Atyátok szeret *benneteket*, és azt akarja, hogy *ti* ismét Vele éljétek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Jegyzetek a szerző birtokában; lásd még D. Melinda Ashton, “The Holy Ghost: Direction, Correction, and Warning”

(Brigham Young University Women's Conference, Apr. 28, 2016), byutv.org.

2. *Lectures on Faith* (1985), 38.
3. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.; Evangéliumi témák: Mennyei Anya, topics.lds.org.
4. Pál apostol szerint oly jól ismertük az Atyát, hogy lelkünk még mindig vágyik arra, hogy úgy szólítsa: *Abba*, ami azt jelenti: „Apu” – olyan kifejezés, amelyet egy hozzánk nagyon közel álló apára használunk (lásd Rómabeliek 8:15).
5. Lásd Tan és szövetségek 130:22.
6. Lásd Tan és szövetségek 132:19–20.
7. Lásd Máté 5:48; lásd még 2 Péter 1:3–8.
8. E feltételek között szerepelt az első állapotunk megtartása (lásd Ábrahám 3:26), aztán a halandóságban a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hit gyakorlása, a bűnbánat, a keresztkedés alámerítéssel egy Isten papsági felhatalmazását viselő személy által, a Szentlélek ajándékának befogadása, valamint a mindvégig kintartás (lásd 3 Nefi 27:16–20).
9. Dallin H. Oaks elnök azt tanította: „Néhányan, akik ezt az üzenetet hallják, talán azt mondják: »De velem mi lesz?» Tudjuk, hogy számos érdemes és csodálatos utolsó napi szent jelenleg nem rendelkezik ideális lehetőségekkel és a fejlődésükhöz elengedhetetlen követelményekkel. Az egyedülállóság, a gyermektelenség, a halál és a válás csorbítja az eszményeket, és késlelteti a megígért áldások beteljesedését. [...] E csorbulások azonban csak ideiglenesek. Az Úr ígéretet tett arra, hogy az örökkévalóságokban egyetlen áldás sem tagadtatik meg azon fiaitól és leányaitól, akik betartják a parancsolatokat, hűek a szövetségeikhez, és a helyes dolgokra vágnak” (“The Great Plan of Happiness,” *Ensign*, Nov. 1993, 75).
10. Lásd Móziás 2:41.
11. Lásd Alma 42:5; a megváltás tervének (lásd például Jákób 6:8) és a boldogság tervének (lásd Alma 42:8, 16) is nevezik.
12. Lásd Jób 38:4–7.
13. Lásd például Zsidók 5:8; 12:11; Ether 12:27. A halandóságban megtapasztalt néhány kihívásunk – elsősre legalábbis – korlátozott értelmünkkel talán úgy tűnik, meggátol bennünket a leginkább áhított megígért áldásaink némelyikének elnyerésétől. E látszólagos ellentmondások ellenére Isten minden megígért áldást meg fog adni nekünk, ha hűhűek maradunk.
14. Lásd Lukács 1:31–35; János 1:14; 1 Nefi 11:18–21; Szentíráskelecs: Jézus Krisztus, scriptures.lds.org.
15. Lásd Tan és szövetségek 93:4–5, 16–17, 19–20.
16. Lásd Mózes 7:32.
17. Tan és szövetségek 122:9.
18. Lásd Rómabeliek 8:28.
19. Lásd Máté 6:11.
20. Lásd N. Eldon Tanner, “The Importance of Prayer,” *Ensign*, May 1974, 50–53.
21. Lásd Lukács 11:10–13; Jakab 1:17.
22. Lásd Lukács 11:5–10; 3 Nefi 13:6.
23. Lásd Máté 6:13.
24. Lásd Mózes 7:31–40.

25. Lásd Jakab 1:17.
26. Lásd János 15:1–2; Tan és szövetségek 122:6–7.
27. Lásd Zsidók 12:5–11; Tan és szövetségek 95:1.
28. Mózes 7:35.
29. Lásd Alma 37:12, 37.
30. Lásd János 14:26; 2 Nefi 31:12.
31. Lásd János 17:21–23, 26; Tan és szövetségek 93:36.
32. Lásd Tan és szövetségek 76:53; 88:67–68.
33. Lásd 1 Péter 4:6. Melvin J. Ballard elder a következőket mondta arról, miért csatlakozott egy általa megkeresztelt férfi az egyházhoz: „Kijelentett számomra, hogy az ősei a lélekvilágban évekkel ezelőtt elfogadták az evangéliumot, és azért imádkoztak, hogy a földön valaki a családjukból nyissa meg az ajtókat számukra, és hogy imáik meghallgatásra találjanak, az Úr pedig elvezette a misszionáriusokat a férfi ajtajához” (in Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard, Crusader for Righteousness* [1966], 250).
34. Lásd Mormon 7:5–6; lásd még János 5:21, 26; 1 Korinthusbeliek 6:14; 2 Nefi 9:11–12; Alma 40:2–3; 3 Nefi 27:14.
35. Lásd János 5:22; Jákób 6:9; Alma 11:44; Hélmán 14:15–18. Krisztus engesztelése Ádám bukásának összes következményét legyőzi, beleértve a fizikai és a lelki halált is, melyeket le kell győzni ahhoz, hogy visszatérhessünk Mennyei Atyánk színe elé. Akik megbánták a bűneiket, az Atyával és a Fiúval élnek majd az örökkévalóságban. Azok azonban, akik nem tartottak bűnbánatot, elszenvedik majd a második halált, mely saját bűneik következménye (lásd Hélmán 14:15–18).
36. 2 Nefi 2:8.
37. Lásd Tan és szövetségek 76:56; 88:28–29.
38. Móziás 2:41.
39. Lásd Jelenések 7:17.
40. Lásd Mózes 7:30. Mennyei Atyánk Jézus Krisztus és más celestialis lények szolgálattevétele révén továbbra is öröklik

a teresztrialis királyságban élők felett, és gondoskodik róluk (lásd Tan és szövetségek 76:77, 87), illetve a Szentlélek és angyalok szolgálattevétele révén a telesztialis királyságban élők felett (lásd Tan és szövetségek 76:86, 88).

41. Mózes 7:35; lásd még Zsoltárok 90:2.
42. Lásd Zsoltárok 103:6–8; Lukács 6:36; Mózes 7:30.
43. Lásd 1 János 4:16.
44. Lásd Tan és szövetségek 84:40.
45. Lásd Jakab 1:17.
46. Lásd 4 Mózes 23:19.
47. Lásd Apostolok cselekedetei 10:34–35.
48. Lásd 1 Nefi 9:6; Tan és szövetségek 130:7.
49. A Dictionary.com meghatározása szerint az *intelligencia* a „tanulásra, érvelésre, megértésre és hasonló szellemi tevékenységre irányuló képesség; fogékonyság az igazságok, összefüggések, tények, jelentések stb. megértésére”, valamint „tudás”.
50. Lásd Ábrahám 3:19. Jézus Krisztus megdicsőült, tökéletes lényként szintén intelligensebb mindannyiunknál.
51. Lásd Jelenések 21:22.
52. Lásd Ábrahám 3:17.
53. Lásd Mózes 1:39.
54. Richard G. Scott, “Trust in the Lord,” *Ensign*, Nov. 1995, 17.
55. Richard G. Scott, “Trust in the Lord,” 17.
56. Lásd János 5:22; Mózes 1:39. Sátán és mi magunk kárhoztartjuk magunkat (lásd Jelenések 12:10; Alma 12:14).
57. Lásd János 4:23; Tan és szövetségek 18:40; 20:29.
58. Lásd 3 Nefi 11:11; Tan és szövetségek 93:11–19.
59. A bűnbánat az a folyamat, melynek révén magát a természetünket változtatjuk meg, így olyanná válunk, mint Isten. Ezért kell folyamatosan bűnbánatot tartanunk, nem csupán akkor, amikor „valami rosszat teszünk”.
60. Lásd Tan és szövetségek 93:19–20.
61. *Lectures on Faith*, 38; lásd még Moróni 7:48; 10:32–33; Tan és szövetségek 76:56; 94–95; 84:33–38.
62. Tan és szövetségek 93:20; kiemelés hozzáadva.
63. Lásd Moróni 10:32–33; Tan és szövetségek 76:69, 94–95.
64. Miért nem tud vagy akar Isten többet kinyilatkoztatni a folyamatról, melynek során olyanná válunk, mint Ő? Őszintén szólva nem tudom az összes okot erre. Van azonban legalább kettő, amelyet értek. Az első, hogy bizonyos dolgok egyszerűen felfoghatatlanok halandó állapotunkban (lásd Tan és szövetségek 78:17). Hasonló lehetne ez ahhoz, mint ha egy középkorban élő embernek próbálnánk elmagyarázni az internetet. Egyszerűen hiányzik a kontextus és a megfelelő látásmód. A második pedig az, hogy a kegyelmi ajándékok gyakran éppen azért érkeznek, mert keresztül kell verekednünk magunkat a tudatlanság okozta fájdalom és szenvedésen.
65. A tőlünk elvárt áldozatok elengedhetetlenek lehetnek a tökéletesség eléréséhez.
66. Lásd Rómabeliek 8:18.
67. Tan és szövetségek 78:17–18.

Robert C. Gay elder
a Hetvenek Elnökségéből

Magunkra venni Jézus Krisztus nevét

Hithűen vegyük magunkra Jézus Krisztus nevét azáltal, hogy úgy látunk, ahogyan Ő lát, úgy szolgálunk, ahogyan Ő szolgált, és bízunk abban, hogy az Ő kegyelme elegendő.

Kedves fivéreim és nővéreim! Nemrég Russell M. Nelson elnök arra vonatkozó felszólításán elmélkedve, mely szerint annak kinyilatkoztatott nevén nevezzük az egyházat, fellapoztam azt a részt, ahol a Szabadító az egyház nevééről oktatja a nefitákat.¹ A Szabadító szavait olvasva megragadott az, ahogyan arra is felszólította az embereket, hogy vegyék magukra Krisztus nevét.² Ez arra indított, hogy magamra nézve megkérdezzem: „Vajon én úgy veszem magamra a Szabadító nevét, ahogyan Ő azt elvárja tőlem?”³ Ma szeretnék megosztani veletek néhány benyomást, melyeket a kérdésekre válaszként kaptam.

Először is, Krisztus nevének magunkra vétele azt jelenti, hogy hithűen igyekszünk úgy látni, ahogyan Isten lát.⁴ Hogyan lát Isten? Joseph Smith azt mondta: „Míg az emberi faj egy része ítélkezik, és a másikat irgalom nélkül kárhoztatja, a világegyetem Nagy Szülője atyai gondoskodással és szülői figyelemmel tekint az egész emberi családra”, mert „az Ő szeretete mérhetetlenül mély”⁵.

Néhány évvel ezelőtt elhunyt a nővérem. Kihívásokkal teli élete volt. Küzdött az evangéliummal és soha nem volt igazán tevékeny. A férje hátat fordított a házasságuknak és négy kisgyermekkel magára hagyta őt. A nővérem halálának estéjén, a gyermekei jelenlétében megáldottam őt azzal,

hogy békében hazatérhessen. Ekkor felismertem, hogy túlságosan gyakran a próbatételei és a kevésbé aktív mivolta alapján minősítettem az életét. Amikor aznap este a fejére tettem a kezem, kemény feddést kaptam a Lélektől. Fokozottan tudatára ébredtem a jószágának, és úgy láthattam őt, ahogyan Isten látta – nem olyan valakiként, aki küzd az evangéliummal és az élettel, hanem olyan valakiként, akinek olyan nehéz dolgokkal kellett szembenéznie, amelyekkel nekem nem. Nagyszerű édesanyaként láttam őt, aki a hatalmas akadályok ellenére felnevelt négy csodaszép, bámulatos gyermeket. Édesanyánk barátjaként láttam őt, aki időt szakított arra, hogy apánk halála után gondoskodjon róla és a társa legyen.

Szerintem a nővéremmel töltött ezen utolsó estén Isten azt kérdezte tőlem: „Nem látod, hogy körülötted mindenki egy szent lény?”

Brigham Young azt tanította:

„Arra buzdítanám a szenteket, ...hogy a maguk valójában értsék meg az embereket, és ne a saját szemszögükből.”⁶

„Gyakran elhangzik, hogy »Ez és ez rosszat tett, és nem lehet szent.« [...] Halljuk, amint valaki káromkodik és hazudik... [vagy] megszegi a sabbatot. [...] Ne ítéljétek el az ilyeneket, mert nem ismeritek az Úr rájuk vonatkozó

tervét... [inkább] legyetek velük elnézőek.”⁷

El tudja képzelni bármelyikőtök is, hogy a Szabadítónk hagyja, hogy ti és a terheitek észrevétlenül maradjatok Őelőtte? A Szabadító ugyanolyan szemmel tekintett a szamaritánusra, a házasságtörőre, a vámszedőre, a leprásra, a mentális betegre és a bűnösre is. Mindannyian az Ő Atyjának gyermekei voltak. Egytől-egyig alkalmasak a megváltásra.

El tudjátok képzelni, hogy Ő elfordulna valakitől, akinek kétségei vannak az Isten királyságában elfoglalt helyével kapcsolatban; vagy valakitől, aki bármely módon nyomorult?⁸ Én nem. Krisztus szemében minden egyes lélek végtelenül értékes. Senki nincs előre elrendelve a kudarcra. Mindenkinek lehetősége van az örök életre.⁹

A Lélek feddéséből a nővérem ágyánál egy nagy tanulságot vontam le, miszerint ha úgy látunk, ahogyan Ő lát, akkor dupla győzelem lesz a miénk – azok megváltása, akiket megérintünk, és a saját magunké.

Másodszor, Krisztus nevének magunkra vételéhez nem csupán úgy kell látnunk, ahogyan Isten lát, de az Ő munkáját is kell végeznünk, és úgy szolgálunk, ahogyan Ő szolgált. A két nagy parancsolat szerint élünk, alávetjük magunkat Isten akaratának, összegyűjtjük Izráelt, és engedjük, hogy ragyogjon a világosságunk az emberek előtt.¹⁰ Részesülünk az Ő visszaállított egyházának szövetségeiben és szertartásaiban, és azok szerint is élünk.¹¹ Ezt téve Isten hatalmat ad nekünk arra, hogy megáldjuk saját magunk, a családjunk és mások életét.¹² Tegyétek fel magatoknak a kérdést: „Ismerek-e valakit, akinek nincs szüksége az életében a menny hatalmaira?”

Isten csodákat fog véghezvinni közöttünk, ha mi megszenteljük magunkat.¹³ A szívünk megtisztításával szenteljük meg magunkat.¹⁴ A szívünket pedig úgy tisztítjuk meg, hogy meghalljuk Őt,¹⁵ megbánjuk a bűneinket,¹⁶ megtérünk,¹⁷ és úgy szeretünk, ahogyan Ő szeret.¹⁸ A Szabadító ezt kérdezte

tőlünk: „Mert ha azokat szeretitek, a kik titeket szeretnek, micsoda jutalmát veszitek?”¹⁹

Nemrég tudomásomra jutott egy olyan élmény James E. Talmage elder életéből, mely arra készítetett, hogy megálljak és átgondoljam, hogy én hogyan szeretem és szolgálom a körülöttem lévőket. Fialat professzorként, mielőtt még apostol lett volna belőle, az 1892-es halálos torokgyík-járvány tetőfokán, Talmage elder figyelme egy számára idegen család felé fordult, akik ugyan nem voltak tagjai az egyháznak, de a közelében laktak, és járvány rájuk is lesújtott. Senki nem akarta megkockáztatni, hogy bemenjen a fertőzött otthonba. Talmage elder azonban azonnal elindult hozzájuk. Négy gyermeket talált: egy két és fél éveset holtan az ágyban, egy öt és egy tíz éveset nagy fájdalmak közepette, és egy legyengült tizenhárom éveset. A szülőket lesújtotta a gyász és a kimerültség.

Talmage elder felöltöztette a halottat és az élőket, felsöpört a szobákban, kivitte a piszkos ruhát, és elégette a járvánnyal fertőzött koszos rongyokat. Egész nap dolgozott, majd másnap reggel visszatért. A tízéves az éjszaka folyamán meghalt. Felemelte és karjában tartotta az ötévest. A kislány véres nyállal köhögte össze az arcát és a ruháit. Azt írta: „Képtelen voltam letenni őt”, és addig tartotta a karjában, míg meg nem halt. Mindhárom gyermeket segített eltemetni, és ételről, valamint tiszta ruháról gondoskodott a gyászoló család számára. Hazatérve Talmage testvér kidobta a ruháit, cinkoldatban megfürdött, karanténba helyezte magát a családjától, és elszenvetted a betegség egy enyhe lefolyásának tüneteit.²⁰

Oly sok élet forog kockán körülötünk. A szentek azáltal veszik magukra a Szabadító nevét, hogy szentté válnak és mindenkinek szolgálattételt nyújtanak, függetlenül attól, hogy azok hol és hogyan állnak – ennek megtétele pedig életet ment meg.²¹

Végül pedig hiszek abban, hogy az Ő nevének magunkra vételéhez bízunk kell Őbenne. Az egyik vasárnapi gyűlésen, melyen jelen voltam, egy fiatal nő feltett egy ehhez hasonló

kérdést: „A barátommal nemrég szakítottunk, és ő úgy döntött, hogy elhagyja az egyházat. Elmondása szerint soha nem volt még boldogabb. Hogy lehet ez?”

A Szabadító megválaszolta ezt a kérdést, amikor így szólt a nefitákhoz: „De ha [az életetek] nem az én evangéliumomra épül, hanem az emberek cselekedeteire, vagy az ördög cselekedeteire, akkor bizony mondom nektek, hogy egy ideig öröme[ötök] lesz cselekedete[itek]ben, és nemsokára eljön a vég”²². Jézus Krisztus evangéliumán kívül egyszerűen nincs tartós öröm.

Azon a gyűlésen azonban eszembe jutott az a sok jó ember, akiről tudom, hogy hatalmas terhekkel és olyan parancsolatokkal küzdenek, amelyek legjobb esetben is ijesztőek számukra. Megkérdeztem magamtól: „Még mit mondana nekik a Szabadító?”²³ Szerintem azt kérdezné: „Bíztok bennem?”²⁴ A vérfolyásos asszonynak azt mondta: „a te hited megtartott téged; eredj el békességgel!”²⁵

Az egyik kedvenc szentírásom a János 4:4, melyben az áll: „Samárián kell vala pedig általmennie.”

Miért szeretem ezt a szentírást? Mert Jézusnak nem feltétlenül *kell*ett Samáriába mennie. Akkoriban a zsidók megvetették a samáriabelieket, és olyan

úton mentek, amely elkerülte Samáriát. Jézus azonban úgy döntött, hogy odamegy, hogy legelső alkalommal az egész világ előtt hirdesse azt, hogy Ő a megígért Messiás. Választása nem csupán egy kiközösített csoportra, hanem ráadásul egy nőre esett – és nem is akármilyenre, hanem egy bűnben élő nőre –, olyan valakire, akit akkoriban a jelentéktelenek legkisebbjének tartottak. Szerintem Jézus azért tette ezt, hogy mindig mindannyian érthessük, hogy az Ő szeretete felülmúlja a mi félelmeinket, a sebeinket, a függőségeinket, a kételyeinket, a kísértéseinket, a bűneinket, a széttört családjainkat, a depresszióinkat és szorongásainkat, a krónikus betegségeinket, a nincstelenségünket, a bántalmazásunkat, az elkeseredésünket és a magányunkat.²⁶ Mindannyiunkkal tudatni szeretné azt, hogy nincs semmi és senki, akit ne tudna meggyógyítani és tartós örömben részesíteni.²⁷

Az Ő kegyelme elegendő.²⁸ Egyedül Ő ereszkedett le mindenek alá. Engesztelésének hatalma az a hatalom, amely által életünk bármely terhén felül lehet kerekedni.²⁹ A kútnál lévő asszonnyól szóló történet üzenete az, hogy Ő ismeri az élethelyzetünket³⁰, és mindig járhatunk Ővele, függetlenül attól, hogy hol állunk. Neki és mindannyiunknak azt mondja: „Valaki pedig

abból a vízből iszik, a melyet én adok neki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, a melyet én adok neki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.”³¹

Bárhol járjatok is az életben, miért fordulnátok el valaha is az egyetlen Szabadítótól, akinek minden hatalma megvan a gyógyításokra és a kiszabadításokra? Mindegy, milyen árat kell megfizetnetek azért, hogy bízzatok Őbenne, megéri. Testvéreim, döntsünk úgy, hogy növeljük a Mennyei Atyánkba és a Szabadítónkba, Jézus Krisztusba vetett hitünket!

Lelkem legmélyéből teszek bizonyosságot arról, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a Szabadító egyháza, melyet az élő Krisztus egy igaz prófétán keresztül vezet. Azért imádkozom, hogy hithűen vegyünk magunkra Jézus Krisztus nevét – azáltal, hogy úgy látunk, ahogyan Ő lát, úgy szolgálunk, ahogyan Ő szolgált, és bízunk abban, hogy az Ő kegyelme elegendő ahhoz, hogy haza, valamint tartós öröme vezessen bennünket. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 3 Nefi 27:3–8.
2. Lásd 3 Nefi 27:5–6; lásd még Tan és szövetségek 20:77 és az úrvacsora szövetsége.
3. Lásd Dallin H. Oaks, *His Holy Name* (1998), átfogó tanulmányként Jézus Krisztus nevének magunkra vételéről és arról, hogy e névnek tanúi legyünk.
4. Lásd Móziás 5:2–3. Benjámin királynak a Krisztus nevét magára vevő népe között bekövetkező hatalmas szívbeli változás részét képezte az, hogy megnyílt a szemük és egyszerű meglátásaik lettek. A celesztális királyságot öröklő egyének „úgy látnak, ahogyan őket látják” (Tan és szövetségek 76:94).
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 41.
6. Brigham Young, in *Journal of Discourses*, 8:37.
7. *Discourses of Brigham Young*, sel. John A. Widtsoe (1954), 278.
8. Lásd 3 Nefi 17:7.
9. Lásd János 3:14–17; Apostolok cselekedetei 10:34; 1 Nefi 17:35; 2 Nefi 26:33; Tan és szövetségek 50:41–42; Mózes 1:39. D. Todd Christofferson elder is azt tanította: „Erős bizonyosságot teszünk arról, hogy mindazok számára, akik Jézus Krisztushoz fordulnak, az Ő engesztelése számolt mindazzal, és végső soron kárpótlást fog nyújtani mindazért, aminek híján vannak vagy amit elveszítettek. Senkinek nincs

eleve kevesebb elrendelve mindannál, amit az Atya a gyermekeinek tartogat” (Miért fontos a házasság és a család? *Liahóna*, 2015. máj. 52–53.).

10. Lásd Máté 5:14–16; 22:35–40; Móziás 3:19; Tan és szövetségek 50:13–14; 133:5; lásd még Russell M. Nelson: A szétszórta Izráel összegyűjtése. *Liahóna*, 2006. nov. 79–82.
11. Lásd 3 Mózes 18:4; 2 Nefi 31:5–12; Tan és szövetségek 1:12–16; 136:4; Hittételek 1:3–4.
12. Lásd Tan és szövetségek 84:20–21; 110:9.
13. Lásd Józsué 3:5; Tan és szövetségek 43:16; lásd még János 17:19. A Szabadító megszentelte magát, hogy hatalmában álljon megáldani minket.
14. Lásd Hélamán 3:35; Tan és szövetségek 12:6–9; 88:74.
15. Lásd Joseph Smith története 1:17, az első parancsolat, amelyet látomás által Isten Joseph Smith prófétának adott; lásd még 2 Nefi 9:29; 3 Nefi 28:34.
16. Lásd Márk 1:15; Apostolok cselekedetei 3:19; Alma 5:33; 42:22–23; Tan és szövetségek 19:4–20. Gondold át az alábbi két elmélkedést is a bűnről. Az elsőben Hugh Nibley azt írja: „A bűn pocskékolás. Valaminek a megtétele, amikor pedig mást kellene tenni, olyan jobb dolgokat, amelyekre képesek vagytok” (*Approaching Zion*, ed. Don E. Norton [1989], 66). John Wesley édesanyja, Susanna Wesley azt írta a fiának: „Fogadd el ezt a szabályt: ami gyengíti az ítélőképességedet, korlátozza a lelkiismereted fogékonyságát, elhomályosítja számodra Isten érzékelését, megkurtyítja a lelki dolgok élvezetét, ...ami növeli ...a test uralmát az elméd felett, az számodra bűn, tünjön bár önmagában bármilyen ártalmatlannak” (*Susanna Wesley: The Complete Writings*, ed. Charles Wallace Jr. [1997], 109).
17. Lásd Lukács 22:32; 3 Nefi 9:11, 20.
18. Lásd János 13:2–15, 34. Engesztelése előestéjén a Szabadító megmosta annak

lábát, aki elárulta Őt, annak lábát, aki megtagadta Őt, és még másokét, akik elaludtak abban az órában, amikor a leginkább szüksége lett volna rájuk. Aztán ezt tanította: „Új parancsolatot adok nektek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket.”

19. Máté 5:46.
20. Lásd John R. Talmage, *The Talmage Story: Life of James E. Talmage—Educator, Scientist, Apostle* (1972), 112–14.
21. Lásd Alma 10:22–23; 62:40.
22. 3 Nefi 27:11.
23. A Máté 11:28, 30-ban az Úr azt mondja: „Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket. [...] Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű.” Továbbá 2 Korinthusbeliek 12:7–9: Pál leírja, hogy testét nagyon kemény „tövis” gyöttri, és azért imádkozik, hogy távolíttassék el. Krisztus így szól hozzá: „Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenység által végeztetik el.” Lásd még Ether 12:27.
24. Lásd Móziás 7:33; 29:20; Hélamán 12:1; Tan és szövetségek 124:87.
25. Lásd Lukács 8:43–48; Márk 5:25–34. A vér folyásos asszony reménytelenül bajban volt, és már elfogytak a lehetőségei. 12 éve szenvedett, mindenét elköltötte orvosokra, és csak egyre rosszabbul lett. Kiteszította őt a népe és a családja, ő azonban céltudatosan keresztyűnyomakodott a nagy tömegen és odatolakodott a Szabadítóhoz. Teljes mértékben bízott és hitt a Szabadítóban, aki érezte, amint megérinti a ruhája peremét. E hit révén azonnal és teljesen meggyógyította őt. Aztán úgy nevezte őt, hogy „leányom”. Már nem számkivetett volt, hanem Isten családjának a tagja. Fizikai, társasági, érzelmi és lelki értelemben is meggyógyult. Előfordulhat, hogy a kihívások éveikig vagy akár egész életünkön át élhűződnak, azonban az Ő ígérete, mely szerint

meggyógyít, biztos és végérvényes.

26. Lásd Lukács 4:21; János 4:6–26. Lukács, nem pedig János jegyzi fel, hogy Jézus szolgálatételének elején elment a saját zsinagógájába Názáretben, felolvasott egy részt Ésaiaétól, mely a Messiásról prófétált, majd azt mondta: „Ma teljesedett be ez az írás a ti hallástokra.” Ez az első feljegyzett alkalom, amikor a Szabadító a Messiásként beszél magáról. Azonban Jákob forrásánál van az első olyan alkalom, amikor János feljegyzése szerint Jézus nagyközönség előtt is kijelenti messiási voltát. Ebben a környezetben, mivel a szamaritanusokat nem tartották zsidóknak, Jézus azt is tanította, hogy az evangéliuma mindenkinek szól, zsidóknak és nemzsidóknak egyaránt. Ennek kijelentésére a „hatodik órában” került sor, vagyis délben, amikor a föld a legtöbb fényt kapja a naptól. Jákob forrása ráadásul abban a völgyben található, mely közel van annak helyszínéhez, ahol az ősi Izráel szerződéses szövetséget kötött az Úrral, miután beléptek az ígéret földjére. Érdekes módon a völgy egyik oldalán egy száraz hegy van, a másik oldalon viszont életadó víz forrásaiban bővelkedő hegy.
27. Neal A. Maxwell elder azt tanította: „Amikor stresszes helyzetekben megkérdőjelezzük, hogy van-e még bennünk valami, amit adhatnánk, akkor vigaszt jelenthet számunkra annak tudata, hogy Isten, aki tökéletesen tudja, mire vagyunk képesek, azért helyezte minket ide, hogy sikerrel járjunk. Senki nem lett előre elrendelve a kudarcra vagy arra, hogy gonosz legyen. [...] Amikor túlterheltnék érezzük magunkat, emlékezzünk vissza arra az ígéretre, mely szerint Isten nem fog túlprogramozni minket” (“Meeting the Challenges of Today” [Brigham Young University devotional, Oct. 10, 1978], 9, speeches.byu.edu).
28. Russell M. Nelson elnök ezt tanította: „Egyszer majd meg kell jelenetek a Szabadító előtt. Könnyezni fogtok a meghatottságtól, amiért az Ő szent jelenlétében állhattok. Alig találtok majd szavakat arra, hogy megköszönjétek Neki, hogy megfizetett a bűneitekért, hogy megbocsátott nektek minden barátságtalan viselkedést mások iránt, és hogy meggyógyított ennek az életnek a sérüléseiből és igazságtalanságaiból. Megköszönitek majd Neki, hogy megerősített a lehetetlen elvégzéséhez, hogy gyengeségeiteket erősséggé változtatta, és hogy lehetővé tette számotokra, hogy örökre Vele és családotokkal éljétek. Az Ő személye, engesztelése és tulajdonságai személyesség és valóság válnak számotokra” (Proféták, vezetés és isteni törvény. [Világméretű áhítat fiatal felnőtteknek, 2017. január 8.], broadcasts.lds.org).
29. Lásd Ézsaiás 53:3–5; Alma 7:11–13; Tan és szövetségek 122:5–9.
30. Lásd Joseph Smith története 1:17; Elaine S. Dalton: Név szerint ismer benneteket. *Liahóna*, 2005. máj. 109–111.
31. János 4:14.

Matthew L. Carpenter elder
a Hetvenektől

Akarsz-é meggyógyulni?

Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően, ha úgy döntünk, hogy bűnbánatot tartunk és szívünket teljes mértékben a Szabadító felé fordítjuk, akkor Ő meg fog minket gyógyítani lelkileg.

Legkisebb fiunk néhány hónapja volt a misszióján. Társával épp befejezték a tanulást, amikor a fiunk tompa fájdalmat érzett a fejében. Furcsa érzés volt; először elvesztette az irányítást a bal karja felett, majd elzsibbadt a nyelve. A bal orcája elernyed. Nehezeire esett megszólalni. Tudta, hogy valami nincs rendben. Azt azonban nem tudta, hogy épp súlyos. Kezdték pánikba esni, ahogy részlegesen lebénult. Az, hogy egy ilyen esetben milyen gyorsan érkezik a segítség, drámai kihatással lehet a felépülés mértékére. Hithű misszionáriustársa határozottan lépett fel. Miután hívta a mentőket, áldást adott a fiunknak. Csodával határos módon a mentő öt percen belül kikerkezett.

Miután a fiunkkal berohantak a kórházba, az ottani orvosok gyorsan felmérték a helyzetet, és egy olyan gyógyszer alkalmazása mellett határoztak, amely idővel jó eséllyel visszafordítja a szélütés által előidézett bénulás hatásait.¹ Ha azonban a fiunkat mégsem szélütés érte volna, a gyógyszer súlyos károsodást, például agyvérzést is okozhatott volna. Neki kellett döntenie. A gyógyszer alkalmazását választotta. Bár a maradéktalan felépülés további műtéteket és

több hónapot igényelt, a fiunk idővel visszatért és befejezte a misszióját, miután a szélütés hatásait szinte teljes mértékben visszafordították.

Mennyei Atyánk mindenható és mindentudó. Ismeri a fizikai küzdelmeinket. Tudatában van fizikai fájdalmainknak, eredjenek akár betegségből, az időskorból, balesetből vagy születési rendelleneségből adódóan. Tudatában van a szorongással, magánnyal, depresszióval vagy mentális betegséggel járó

érzelmi küzdelmeknek. Ismer minden egyes embert, aki igazságtalanságot szenved el vagy akit bántalmaznak. Ismeri a gyengeségeinket, a hajlamainkat és a kísértéseket, amelyekkel küszködünk.

A halandóság során próbára tétetünk, hogy kiderüljön, a jót választjuk-e a gonosz helyett. Azok, akik betartják az Ő parancsolatait, Ővele fognak élni „a boldogság egy soha véget nem érő állapotában”². Hogy segítsen nekünk az Óhoz hasonlóvá válás folyamatában, Mennyei Atyánk minden hatalmat és tudást átadott a Fiának, Jézus Krisztusnak. Nincs olyan fizikai, érzelmi vagy lelki gyötrelem, amelyet Krisztus ne tudna meggyógyítani.³

A szentírások számtalan csodás eseményt jegyeznek fel a Szabadító halandó szolgálattétele idejéből, amikor Jézus Krisztus a fizikailag szenvedők meggyógyítására használta isteni hatalmát.

János evangéliuma elmeséli egy olyan férfi történetét, aki már 38 éve szenvedett egy sorvasztó betegségben.

„Ezt a mint látta Jézus, hogy ott fekszik, és megtudta, hogy már sok idő óta úgy van; monda néki: Akarsz-é meggyógyulni?”

A magatehetetlen férfi azt felelte, hogy nincs senkije, aki segítene neki, amikor a leginkább kellene.

„Monda néki Jézus: Kelj fel, vedd fel a te nyoszolyádat, és járj!

És *azonnal* meggyógyula az ember, és felvevé nyoszolyáját, és jár vala.”⁴

Kérlek, figyeljétek meg a szembeállítás: milyen sokáig – 38 évig – szenvedett ez a férfi egyedül, és milyen gyorsan érkezett a gyógyulás, amikor a Szabadító is részese lett. A gyógyulás „*azonnal*” bekövetkezett.

Egy másik esetben egy 12 éve vérfolyásban szenvedő asszony, aki „minden vagyonát az orvosokra költötte, ...hátulról hozzá járulván, illetve az ő ruhájának peremét; és *azonnal* elállta véreinek folyása. [...]

Jézus pedig monda: Illete engem valaki; mert én észrevettem, hogy erő származék ki tőlem.

Mikor pedig látta az asszony; hogy nem maradt titokban, ...megjelenté néki az egész sokaság előtt, ...hogy *azonnal* meggyógyult.”⁵

Szolgálattételével Krisztus megtanította, hogy hatalma van a fizikai test felett. Nem tudjuk befolyásolni annak időzítését, hogy Krisztus mikor fog gyógyulást hozni a fizikai gyengeségeinkre. A gyógyulás az Ő akarata és bölcsessége szerint történik. A szentírásokban némelyek évtizedeken át, mások egész halandó életükben szenvedtek. A halandó gyengeségek csiszolhatnak minket és fokozhatják azt, hogy mennyire támaszkodunk Istenre. Viszont ha Krisztust is bevonjuk, Ő mindig megerősít minket lelkileg, hogy jobban el tudjuk viselni a terheinket.

Tudjuk, hogy a feltámadásban végül minden fizikai gyengeség, betegség és tökéletlenség meggyógyul. Ez az ajándék az egész emberiségnek megadatik Jézus Krisztus engesztelése révén.⁶

Jézus Krisztus a fizikai testünk-nél többet is meg tud gyógyítani. A lelkünknek is képes gyógyulást hozni. Szerte a szentírásokban tanulunk arról, hogy Krisztus miként segítette a gyenge lelkűeket és hogyan tette őket éppé.⁷ Amikor eltűnődünk ezeken az élményeken, fokozódik a reményünk és a hitünk abban, hogy a Szabadítónak hatalmában áll megáldani az életünket. Jézus Krisztus képes megváltoztatni a szívünket, meggyógyítani minket az esetleg átélt igazságtalanság vagy bántalmazás hatásaitól, és megerősíteni bennünk a veszteség és szívfájdalom elviselésének képességét, békességet adva, hogy segítsen kitartanunk életünk megpróbáltatásaiban, hogy meggyógyítson minket lelkileg.

Krisztus akkor is meg tud gyógyítani minket, amikor bűnt követünk el. Akkor követünk el bűnt, amikor tudatosan megszegjük Isten valamely törvényét.⁸ Amikor bűnt követünk el, lelkünk tisztátalaná válik. Semmilyen tisztátalan dolog nem lakozhat Isten jelenlétében.⁹ „A bűntől való megtisztulás lelki gyógyulást jelent.”¹⁰

Az Atyaisten tudta, hogy bűnt fogunk elkövetni, azonban előkészítette megváltásunk útját. Lynn G. Robbins elder ezt tanította: „A bűnbánat nem Isten B terve arra az esetre, ha netán

hibáznánk. A bűnbánat *maga a* terv, tudván, hogy igenis hibázni fogunk.”¹¹ Amikor bűnt követünk el, lehetőségünk van választani a jó és a gonosz között. A jót választjuk, amikor a bűn elkövetése után bűnbánatot tartunk. Ha bűnbánatot tartunk, Jézus Krisztuson és az Ő engesztelő áldozatán keresztül megváltást nyerhetünk a bűneinktől és visszavithetünk az Atyaisten színe elé. A lelki gyógyulás nem egyoldalú – megköveteli a Szabadító megváltó hatalmát és a bűnös őszinte bűnbánatát. Azok, akik úgy döntenek, hogy nem tartanak bűnbánatot, elutasítják a Krisztus által felkínált gyógyulást. Számukra olyan, mintha nem is történt volna meg a megváltás.¹²

Amikor bűnbánatra törekvő emberekkel tanácskoztam, elámultam azon, hogy akik bűnben élnek, milyen nehezen tudnak helyes döntéseket hozni. A Szentlélek magukra hagyta őket, és gyakran küszködtek olyan döntések meghozatalával, amelyek közelebb vinnék őket Istenhez. Hónapokon, sőt, akár éveken át viaskodtak, szégyenkezve vagy megrémülve bűneik következményei miatt. Gyakran érezték azt, hogy soha nem tudnak megváltozni vagy bűnbocsánatot nyerni. Sokszor megfogalmazták azt a félelmüket, hogy ha a szeretteik tudnák, mit tettek, akkor többé nem szeretnék vagy magukra hagynák őket. Ezt a gondolatmenetet követve arra jutottak, hogy inkább csendben maradnak és késleltetik a bűnbánatukat. Helytelenül úgy érezték, hogy jobb nem bűnbánatot tartani most, hogy ne okozzanak további fájdalmat azoknak, akiket szeretnek. Úgy vélték, jobb szenvedni majd ezen élet után, mint végigmenni a bűnbánat folyamatán most. Fivérek és nővérek! *Soha* nem jó ötlet halogatni a bűnbánatokat! Az ellenség gyakran arra használja a félelmet, hogy megakadályozzon minket a Jézus Krisztusba vetett hitünk szerinti azonnali cselekvésben.

Amikor a szeretteink szembesülnek a bűnös viselkedés igazságával, bár talán mélyen megsebzettnek érzik magukat, gyakran segíteni akarnak az őszinte bűnbánó bűnösnek megváltozni és

megbékélni Istennel. Valójában a lelki gyógyulás felgyorsul, amikor a bűnös megvallja a bűnét és körülveszik azok, akik szeretik őt és segítenek neki a bűnei elhagyásában. Kérlek, ne feledjétek, hogy Jézus Krisztus hatalmas abban is, hogy meggyógyítsa a bűn azon ártatlan áldozatait, akik Őhozza fordulnak.¹³

Boyd K. Packer elnök ezt mondta: „Lelkünk akkor sérül, amikor hibákat és bűnöket követünk el. Halandó tesztünkkel ellentétben azonban, amikor a bűnbánat folyamata befejeződik, Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően nem marad heg többé. Az ígéret a következő: „Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” [Tan és szövetségek 58:42].”¹⁴

Amikor „szívü[n]k minden szándékával”¹⁵ bűnbánatot tartunk, „akkor a megváltás nagy terve *rögtön* érvénybe lép” az életünkben.¹⁶ A Szabadító meg fog gyógyítani bennünket.

A missziós területen szelűtést szenvedett fiunkat segítő misszionáriustárs és orvosi személyzet gyorsan cselekedett. Fiunk úgy döntött, hogy elfogadja a visszafordító gyógyszert. A szelűtés bénító hatásai, amelyek egész halandó élete során elkísérhették volna, visszafordultak. Hasonlóképpen minél gyorsabban tartunk bűnbánatot és hozzuk be az életünkbe Jézus Krisztus engesztelését, annál hamarabb lelhetünk gyógyulásra a bűn hatásaitól.

Russell M. Nelson elnök a következő felkérést intézte hozzánk: „...ha letértetek az ösvényről, arra szeretnék kérni benneteket, ...hogy gyertek vissza! Legyen bármilyen aggályotok, bármilyen kihívásotok, van hely számotokra itt, az Úr egyházában! Ti is és a még meg nem született nemzedékek is áldottak lesznek, ha most cselekedtek, és visszatértek a szövetség ösvényére.”¹⁷

Lelki gyógyulásunk megkívánja, hogy alávessük magunkat a Szabadító által felvázolt feltételeknek. Nem késlekedhetünk! Ma kell cselekednünk! Cselekedjünk most, hogy a lelki bénultság ne akadályozza meg az örök fejlődésünket. Ha a beszédem alatt úgy éreztétek, bocsánatot kell kérnetek valakitől,

akivel rosszat tettetek, akkor kérlek, cselekedjétek. Mondjátok el neki, mit tettetek. Kérjétek a megbocsátását. Ha olyan bűnt követtetek el, amely kihát a templomi érdemességekre, akkor kérlek, tanácskozzatok a püspökötökkel – még ma. Ne késlekedjétek!

Fivérek és nővérek! Isten a mi szerető Mennyei Atyánk. Minden hatalmat és tudást átadott szeretett Fiának, Jézus Krisztusnak. Neki köszönhetően egy nap az egész emberiség örökre meg fog gyógyulni minden testi gyengeségből. Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően, ha úgy döntünk, hogy bűnbánatot tartunk és szívünket teljes mértékben a Szabadító felé fordítjuk, akkor Ő meg fog minket gyógyítani lelkileg. Ez a gyógyulás azonnal megkezdődhet. A miénk a döntés. *Akarunk-e meggyógyulni?*

Bizonyságomat teszem arról, hogy Jézus Krisztus megfizette az árat, hogy éppé tétethessünk, de nekünk kell úgy döntenünk, hogy elfogadjuk ezt az Óáltala felkínált gyógyszert. Tegyétek meg ma! Ne késlekedjétek! Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. A gyógyszer neve t-PA (szöveti plazminogén aktivátor).
2. Móziás 2:41.
3. Lásd Máté 4:24. Krisztus széjjeljár, hogy meggyógyítson minden beteg embert: „a különféle betegségekben és kínokban sínlődöket, ördögösöket, holdkórosokat és gutaütötteket”.

4. Lásd János 5:5–9; kiemelés hozzáadva.
5. Lásd Lukács 8:43–47; kiemelés hozzáadva.
6. Lásd Alma 40:23; Hélamán 14:17.
7. Lásd Lukács 5:20, 23–25; lásd még Joseph Smith Translation, Luke 5:23 (in Luke 5:23, footnote a): „Nagyobb hatalom kívántatik-e a bűnök bocsánatához, mint a betegek felkeltéséhez és jární indításához?”
8. Lásd 1 János 3:4.
9. Lásd 3 Nefi 27:19.
10. “The Gospel of Jesus Christ,” *Preach My Gospel: A Guide to Missionary Service*, rev. ed. (2018), lds.org/manual/missionary.
11. Lynn G. Robbins: Még hetvenszer hétszer is. *Liahóna*, 2018. máj. 22.
12. Lásd Móziás 16:5.
13. Számos alkalommal voltam tanúja annak, hogy az egyének gyorsabban gyógyultak, amikor a családtagok felsorakoztak mellettük, miután megszegték a hűség és a bizalom esküjét, segítve őket, hogy még inkább a Szabadító felé forduljanak, és meghívják az Ő gyógyító erejét az életükbe. Ha a valóban bűnbánó lélek őszintén törekszik a változásra, a családtagok, akik segítségére vannak az evangélium tanulmányozásában, az őszinte imában és a krisztusi szolgálatban, nem csupán a bűnösnek segítenek változni, hanem megnyitják az ajtót a Szabadító általi felgyorsult gyógyulásnak a saját életükben. Amikor helyénvaló, az ártatlan áldozatok segíthetnek a tévelygő bűnösnek azzal, ha mennyei útmutatást kérnek arra vonatkozóan, hogy mit tanulmányozzanak együtt, hogyan szolgáljanak, és hogyan vonják be a családtagokat a bűnbánó lélek támogatásába és megerősítésébe arra irányulóan, hogy megváltozzanak és a javukra fordítsák Jézus Krisztus megváltó hatalmát.
14. Boyd K. Packer: A boldogság terve. *Liahóna*, 2015. máj. 28.
15. 3 Nefi 18:32.
16. Alma 34:31; kiemelés hozzáadva.
17. Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7.

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Válasszatok magatoknak még ma!

Örökkévaló boldogságunk mértéke attól függ, hogy vajon az élő Istent választjuk-e, és csatlakozunk-e az Ő munkájához.

Mary Poppins kitalált karaktere tipikus angol dadát mintáz – aki történetesen varázserővel bír.¹ A keleti széllel érkezik az Edward-korabeli Londonba, a Cseresznyefa utca 17-es szám alatt élő gondterhelt Banks család megsegítésére. Két gyermek, Jane és Michael felügyeletét bízzák rá. Határozott, mégis kedves hangon lát hozzá, hogy értékes leckéket tanítson nekik, némi bűbájjal fűszerezve.

Jane és Michael figyelemre méltó módon fejlődnek, ám Mary úgy dönt, ideje tovább lépni. A színpadi változatban Mary kéményseprő barátja, Bert, igyekszik lebeszélni őt távozási szándékáról. Így érvel: „Jó gyermekek ők, Mary.”

„Hát vesződnék-e velük, ha nem lennének azok? – válaszolja Mary. – Mégsem segíthetek nekik, ha nem hagyják, tanítani pedig senkit sem oly fáradtságos, mint a mindent tudó gyermeket.”

Bert azt kérdezi: „Mi lesz hát?”

Mire Mary: „Hát, a következő darabot maguknak kell megtenniük.”²

Kedves testvérek, csakúgy, mint Jane és Michael Banks, mi is „jó gyermekek” vagyunk, akikkel érdemes vesződni.

Mennyei Atyánk segíteni akar bennünket, és meg akar áldani minket, csak nem mindig hagyjuk Neki. Olykor még úgy is teszünk, mintha mindent tudnánk. Így aztán a „következő darabot” magunknak kell megtennünk. Épp ezért érkezünk a földre a mennyei otthonunkból. A mi „darabunk” része a döntéshozatal is.

Mennyei Atyánk szülői célja nem az, hogy gyermekei *megtegyék*, ami helyes,

hanem hogy saját maguk *döntsenek* a helyes dolgok mellett, végül olyanná válva, mint Ő maga. Ha egyszerűen csak azt akarná, hogy engedelmesek legyünk, akkor azonnali jutalmakat és büntetéseket alkalmazna a viselkedésünk befolyásolására.

Istennek azonban nem az az érdeke, hogy gyermekei pusztán jól képzett, engedelmes „ölebek” legyenek, akik nem rágják meg a papucsát a celesztialis nappaliban.³ Nem, Isten azt szeretné, ha növekednénk lelkileg, és csatlakoznánk Hozzá a családi vállalkozásban.

Isten tervet alkotott arra, hogyan válhatunk királyságának örökösivé – egy szövetséges ösvényt, amely Őhozzá hasonlónak tesz bennünket, hogy az Ő életéhez hasonló életet éljünk, családként, mindörökké az Ő színe előtt.⁴ Az egyéni döntés mindig is az általunk már a halandóság előtti létben megismert terv létfontosságú része volt – és most is az. Elfogadtuk a tervet, és úgy döntöttünk, hogy a földre jövünk.

Annak érdekében, hogy gyakoroljuk a hitünket, és megtanuljuk megfelelően használni az önrendelkezésünket, a felejtés fátyla borult az elménkre, hogy ne emlékezzünk Isten tervére. E fátyol nélkül Isten céljai nem valósulhatnak meg, mivel képtelenek lennénk a fejlődésre és arra, hogy azon megbízható örökösökké váljunk, akiknek Ő látni szeretne bennünket.

Lehi próféta ezt mondta: „Az Úristen megadta tehát az embernek, hogy önmagáért cselekedjék. Az ember tehát nem tudna önmagáért cselekedni, ha nem úgy lenne, hogy csábítja az egyik vagy a másik.”⁵ Alapvető szinten az egyik lehetőséget Jézus Krisztus, az Atya Elsőszülötte képviseli, míg a másikat Sátán, Lucifer, aki az önrendelkezésünkre tör, és magához akarja ragadni a hatalmat.⁶

Jézus Krisztusban „van Szószólónk az Atyánál”⁷. Engesztelő áldozatának végeztével Jézus „felment a mennybe...”, hogy ígényt tartson az Atyánál jogaira az irgalom tekintetében, melyekkel az emberek gyermekei felett rendelkezik”. Miután pedig elnyerte az irgalom jogait, „szót emel... az emberek gyermekeinek ügyében”⁸.

Krisztus értünk való közbenjárása az Atyánál nem ellenkezik a tervvel. Jézus Krisztus – aki hagyta, hogy saját akaratát feleméssze az Atya akarata⁹ – semmi olyasmért nem szállna síkra, melyet Atyja ne akarna már amúgy is. Mennyei Atyánk kétségtelenül drukkol nekünk és tapsol a sikereink láttán.

Krisztus közbenjárása – legalábbis részben – emlékeztetőként szolgál számunkra, hogy Ő megfizetett a bűneinkért, és hogy senki sincs Isten irgalmának hatókörén kívül.¹⁰ Mindazoknak, akik hisznek Jézus Krisztusban, bűnbánatot tartanak, megkeresztelkednek és mindvégig kitanak – mely folyamat megbékéléshez vezet¹¹ – a Szabadító megbocsát, meggyógyítja őket, és közbenjár értük. Ő a segítőnk, a vigasztalónk és a szószólónk – aki tanúsítja és megerősíti megbékélésünket Istennel.¹²

Ezzel éles ellentétben Lucifer vádló és ügyész. János, a kinyilatkoztató lefestette Lucifer végső vereségét: „És hallék nagy szót az égben, a mely ezt mondja vala: Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma...” Miért? „[M]ert a mi atyánkfianak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. És ők legyőzték azt a Bárány vééréért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért”¹³.

Lucifer ez a vádló. Ellenünk szólalt fel a halandóság előtti létben, és ebben

az életben is tovább áskálódik ellenünk. Arra törekszik, hogy lehúzzon bennünket. Szeretné, ha végtelen bánat lenne a részünk. Ő az, aki azt súgja, hogy nem vagyunk elegek, hogy nem vagyunk elég jók, és hogy nincsen mentség a hibákra. Ő a kíméletlen zaklató, aki akkor is belénk rúg, amikor már a földön fekszünk.

Ha Lucifer járnai tanítana egy gyermeket, aki eközben elesne, akkor üvöltve büntetné ezért, és azt mondaná neki, hogy ne is próbálkozzon tovább. Lucifer útjai csalódáshoz és elkeseredéshez vezetnek – idővel és mindig. A hazugságok atyja a hamisság legfőbb szolgáltatója,¹⁴ aki ravaszul azon ügyködik, hogy megtévesszen és eltereljen bennünket, „mert ő arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga”¹⁵.

Ha Krisztus tanítana járnai egy gyermeket, aki eközben elesne, akkor Ő segítene neki felkelni, és buzdítaná a következő lépésre.¹⁶ Krisztus a segítő és a vigasztaló. Az Ő útjai örömet és reményt hoznak – idővel és mindig.

Isten terve útmutatásokat tartalmaz számunkra, melyekre a szentírások parancsolatokként utalnak. E parancsolatok nem a ránk kényszerített szabályok hóbortos egyvelege vagy önkényes gyűjteménye, melyek egyetlen célja, hogy engedelmessegre tanítsanak minket. Szorosan kapcsolódnak

az isteniség tulajdonságainak kifejtéséhez, a Mennyei Atyánkhoz való visszatéréshez, valamint a tartós öröm elnyeréséhez. Az Ő parancsolatainak való engedelmessege nem vak; tudatosan választjuk Istent és az Ő hazavezető ösvényét. A minta számunkra ugyanaz, mint Ádám és Éva számára volt: „Isten tehát, miután megismertette velük a megváltás tervét, parancsolatokat adott nekik”¹⁷. Bár Isten szeretné, ha a szövetség ösvényén járnánk, megadja nekünk a döntés méltóságát.

Sőt, Isten azt akarja, azt várja el, illetve arra utasítja minden gyermekét, hogy saját maga válasszon. Ő nem kényszerít minket. Az önrendelkezés ajándéka révén Isten megengedi gyermekeinek, hogy „önmaguk cselekedjenek, és ne velük cselekedjenek”¹⁸. Az önrendelkezés lehetővé teszi a választást, hogy rálépünk-e az ösvényre, avagy nem. Lehetőséget biztosít arra, hogy letérjünk vagy ne térjünk le. Éppúgy, ahogyan senki sem kényszeríthet az engedelmessegre, az engedelmességre sem kényszeríthetnek. Senki sem téríthet le bennünket az ösvényről a saját együttműködésünk nélkül. (Na most, ezt nem szabad összekeverni azokkal, akiknek az önrendelkezését korlátozzák. Ők nem letértek az ösvényről; ők áldozatok, akik elnyeri Isten megértését, szeretetét és könyörületét.)

De amikor letérünk az ösvényről, Isten elszomorodik, mert tudja, hogy ez idővel elkerülhetetlenül a boldogság elhalványulásához és áldások elvesztéséhez vezet. A szentírásokban az ösvényről való e letérésre bűnként hivatkoznak, az eredményeként fellépő boldogságcsökkenést és elvesztett áldásokat pedig büntetésnek nevezik. Ebben az értelemben Isten nem büntet minket; a büntetés a mi döntésünk következménye, nem pedig az Övé.

Amikor felismerjük, hogy letértünk az ösvényről, akkor maradhatunk így, vagy Jézus Krisztus engesztelése révén dönthetünk úgy is, hogy visszafordítjuk a lépteinket és visszatérünk. A szentírásokban arra a folyamatra, mely során úgy döntünk, hogy megváltozunk és visszatérünk az ösvényre, bűnbánatként utalnak. Ha nem tartunk bűnbánatot, az azt jelenti, hogy úgy döntünk, kizárjuk magunkat azon áldásokból, melyeket Isten adni szándékozik nekünk. Ha „nem [vagyunk] hajlandóak élvezni azt, amit megkaphattunk volna”, akkor „visszatérünk a saját helyünkre, hogy azt élvezzük, amit hajlandóak voltunk befogadni”¹⁹ – ez pedig a mi választásunk, nem Istené.

Nem számít, milyen régen történt le az ösvényről vagy milyen messzire kóboroltunk, abban a pillanatban, hogy a változtatás mellett döntünk, Isten

segít a visszatérésben.²⁰ Isten szemszögéből ha egyszer az őszinte bűnbánat és a Krisztusba vetett állhatatossággal való előre törekvés révén visszatértünk az ösvényre, olyan lesz, mintha sohasem történt volna le róla.²¹ A Szabadító megfizet a bűneinkért, és szabaddá tesz minket a boldogság és az áldások fenyegető megfogyatkozásától. A szentírásokban ezt nevezik bűnbocsánatnak. A keresztlést követően minden egyháztag lecsúszik az ösvényről – van, aki le is szánkázik róla. Éppen ezért a Jézus Krisztusba vetett hit gyakorlása, a bűnbánat, a Tőle származó segítség elnyerése és a bűnbocsánat nem egyszeri események, hanem élethosszig tartó folyamatok, melyek folyton ismétlődnek. Így tartunk ki mindvégig.²²

El kell döntenünk, kit szolgálunk.²³ Örökkévaló boldogságunk mértéke attól függ, hogy vajon az élő Istent választjuk-e, és csatlakozunk-e az Ő munkájához. Amikor igyekszünk egyedül megtenni „a következő darabot”, akkor helyesen gyakoroljuk önrendelkezésünk használatát. Ahogyan a Segítőegylet két korábbi általános elnöke is mondta, nem lehetünk „kisbabák, akiknek állandóan dédelgetésre és helyreigazításra van szükségük”²⁴. Nem! Isten azt akarja, hogy érett felnőttekké váljunk, és viseljük felelősséggel önmaguk iránt.

Az egyetlen mód arra, hogy örökösök lehessünk az Atya királyságában, az, ha úgy döntünk, követjük az Ő tervét; csak ekkor lehet bizalma afelől, hogy még csak nem is kérünk olyat, ami ellentétes lenne az Ő akaratával.²⁵ Ne feledjük azonban, hogy „tanítani... senkit sem oly fáradtságos, mint a mindent tudó gyermeket”. Ezért hajlandónak kell lennünk arra, hogy engedjük az Úrnak és az Ő szolgálóinak, hogy az Ő útjairól tanítsanak bennünket. Bizhatunk abban, hogy Mennyei Szülők szeretett gyermekei vagyunk²⁶, akikkel érdemes „vesződni”, és bizonyosak lehetünk afelől, hogy a „magának kell megtenni” sohasem jelenti azt, hogy „magányosan”.

Az én szavaim a Mormon könyvebeli Jákób prófétátét visszahangozzák:

„Vidítsátok fel tehát a szíveteket, és emlékezzetek rá, hogy szabadon cselekedhettek önmagatokért – hogy az örökké tartó halál útját választjátok, vagy az örök élet útját.

Tehát, szeretett testvéreim, béküljete meg Isten akaratával, és ne az ördög... akaratával; és emlékezzetek rá, miután Istennel megbékéltetek, hogy csak Isten kegyelmében és azáltal van, hogy megszabadítanak benneteket.”²⁷

Válasszátok hát a Krisztusba vetett hitet; válasszátok a bűnbánatot; válasszátok azt, hogy megkeresztelkedtek és elnyeritek a Szentlelket; válasszátok azt, hogy lelkiismeretesen felkészültök az úrvacsorára és érdemesen részesültök belőle; válasszátok azt, hogy szövetségeket kötök a templomban; és válasszátok azt, hogy az élő Istent és az Ő gyermekeit szolgáljátok. Választásaink határozzák meg, kik vagyunk és kivé válunk majd.

Jákób áldását folytatom: „Bár felemelne... benneteket Isten... az örök halálból... az engesztelés hatalma által, hogy befogadhasanak titeket Isten örök királyságába”²⁸. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Mary Poppins kitalált karakterét P. L. Travers írásai keltették életre. Művei alapján készült az 1964-es zenés fantasy film a Walt Disney gondozásában, valamint e mozifilm későbbi színpadi adaptációja.

2. A színpadi változat tartalmazza az idézett jelenetet. See *Libretto to Mary Poppins: The Broadway Musical*, 70.
3. Lásd Spencer W. Kimball, in Brisbane Area Conference 1976, 19. Kimball elnök így vélekedett: „Az Úr legelsőként itteni világunk kezdete előtt azt mondta: »Megadom nektek a szabadon való önrendelkezést. Olyan férfiakat és nőket szeretnék, akik azért erősek, mert az helyes. Nem szeretnék puhányokat, akik csak azért igazlelkűek, mert igazlelkűnek kell lenniük.«”
4. Lásd például Russell M. Nelson: Amint közösen haladunk előre. *Liahóna*, 2018. ápr. 7. A szövetség ösvényére úgy is utalunk, mint a boldogság terve (lásd Alma 42:8, 16) és a megváltás terve (lásd Alma 12:25–35).
5. 2 Nefi 2:16.
6. Lásd Mózes 4:3.
7. 1 János 2:1; lásd még Joseph Smith fordítás, 1 János 2:1.
8. Moróni 7:27, 28.
9. Lásd Móziás 15:7.
10. Lásd 1 János 2:2.
11. Lásd; 2 Korinthusbeliek 5:16–21; Kolossébeliek 1:19–23; 2 Nefi 10:24.
12. A szószólóra használt görög szó (*paraklétos*) közbenjárót, segítőt, vigasztalót vagy vigaszadót is jelent. (Lásd 1 János 2:1, footnote b; *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [1984]; Greek dictionary section, 55; 2 Nefi 10:23–25; Tan és szövetségek 45:3–5).
13. Jelenések 12:10–11.
14. Lásd Ether 8:25.
15. 2 Nefi 2:27; lásd még 2 Nefi 2:6–8, 16, 26.
16. Lásd Fiona és Terry Givens: *The Christ Who Heals* (2017), 29, 124. Az eredeti idézetet lásd Anthony Zimmerman, *Evolution and the Sin in Eden* (1998), 160, idézet forrása: Denis Minns, *Irenaeus* (2010), 61.
17. Alma 12:32.
18. 2 Nefi 2:26; lásd még 2 Nefi 2:16.
19. Tan és szövetségek 88:32.
20. Lásd Alma 34:31.
21. Lásd 2 Nefi 31:20; Móziás 26:29–30; Tan és szövetségek 58:42–43; Boyd K. Packer: A boldogság terve. *Liahóna*, 2015. máj. Packer elnök azt mondta: „amikor a bűnbánat folyamata befejeződik, Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően nem marad heg többé”.
22. 2 Nefi 31:20.
23. Lásd Józsué 24:15.
24. Julie B. Beck: Szolgálóleányokra is kiöntöm azokban a napokban az én lelkemet. *Liahóna*, 2010. máj. 12.; Beck nőtestvér Eliza R. Snow beszédéből idézett, melyet a Lehi Egyházközség segítőegyletének tartott, 1869. okt. 27-én. Forrás: Lehi Ward, Alpine (Utah) Stake, in Relief Society, Minute Book, 1868–79, Church History Library, Salt Lake City, 26–27.
25. Lásd 2 Nefi 4:35; Hélamán 10:5.
26. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2017. máj. 145.
27. 2 Nefi 10:23–24.
28. 2 Nefi 10:25.

Jack N. Gerard elder
a Hetvenektől

Elérkezett az idő

Ha van bármi, amit át kell gondolnunk az életünkkel kapcsolatban, akkor most van itt az ideje.

Jó pár évvel ezelőtt egy üzleti útra készülve mellkasi fájdalmakat kezdtem érezni. Állapotom iránti aggodalomból a feleségem úgy döntött, hogy elkísér. A repülőutunk első szakaszában a fájdalom olyan mértéket öltött, hogy már lélegezni is nehezemre esett. Amikor leszálltunk, a repülőtérről rögtön a helyi kórházba mentünk, ahol több vizsgálat után a kezelőorvos azt mondta, biztonsággal folytathatjuk az utunkat.

Visszatértünk a reptérre és felszálltunk a repülőre, amely már az

utazásunk végcéljához vitt bennünket. Leszállás közben a pilóta hangját hallottuk a hangosbemondóban, aki arra kért, hogy azonosítsam magamat. Az utaskísérő odajött hozzánk, elmondta, hogy vészhívást kaptak, és hogy egy mentő vár a repülőtéren, hogy elszállítson engem a kórházba.

Beszálltunk a mentőbe, amely azonnal elviharzott velünk a sürgősségre. Ott két aggódó orvos várt bennünket, akik elmagyarázták, hogy félrediagnosztizáltak, és valójában súlyos tüdőembóliám van, vagyis egy vérrög

van a tudómben, ami azonnal orvosi beavatkozást igényel. Az orvosok azt is elmondták, hogy sokan nem élik túl ezt az állapotot. Tudatában annak, hogy messze vagyunk az otthonunktól, és valószínűleg nem vagyunk felkészülve egy ilyen sorsfordító eseményre, az orvosok azt mondták, hogy ha van bármi, amit át kell gondolnunk az életünkkel kapcsolatban, akkor most van itt az ideje.

Nagyon jól emlékszem, ahogy abban a szorongással teli pillanatban a látásmódom szinte azonnal teljesen megváltozott. A dolgok, amelyek néhány perccel azelőtt fontosnak tűntek, most szinte semmit sem jelentettek. Az elmém elsuhant e világ gondjaitól, és az örökkévalóság szemszögéből láttam a dolgokat – a családomat, a gyermekeimet, a feleségemet, végül pedig az életemről adott számvetést.

Hogyan teljesítettünk családként és egyénenként? A megkötött szövetségünk és az Úr elvárásai szerint éltük-e az életünket, vagy talán akaratlanul megengedtük, hogy a világ gondjai eltereljék a figyelmünket azokról a dolgokról, amelyek igazán számítanak?

Arra kérek benneteket, gondoljátok át ennek az élménynek egy fontos tanulságát: lépjete hátrébb a világtól, és vessetek számot az életetekkel. Vagy az orvos szavait idézve: ha van bármi, amit át kell gondolnunk az életünkkel kapcsolatban, akkor most van itt az ideje.

Életünk kiértékelése

Az információ túláradásának korában élünk, amelyet folyamatosan erősödő figyelemelterelés jellemez, egyre nehezebbé téve az eligazodást ezen élet zűrzavarában, és az örökkévaló jelentőséggel bíró dolgokra való összpontosítást. Mindennapi életünket hatásvadász főcímeik ostromolják a technológia egyre fejlettebb vívmányain keresztül.

Ha nem hagyunk időt az önvizsgálatra, lehet, hogy elsiklunk afelett, milyen hatással is van felgyorsult környezetünk az életünkre és a választásainkra. Arra eszmélhetünk, hogy bekebelezett minket a mémekbe, videóba és csillogó főcímeibe csomagolt információáradat. Bár érdekesek és szórakoztatóak, legtöbbjüknek semmi

köze az örökkévaló fejlődésünkhöz, viszont meghatározzák azt, hogyan tekintünk halandó tapasztalatainkra.

A világ e figyelemelterelő dolgai a Lehi álmában szereplőkhöz hasonlíthatóak. Ahogy haladunk a szövetség ösvényén, kezünkkel szorosan kapaszkodva a vasrúdba, halljuk és látjuk azokat, akik a nagy és tágas épületből „gúnyolód[na]k és ujjukkal mutogat[na]k” (1 Nefi 8:27). Talán nem is tudatosan vagy szándékosan, de néha megállunk és a tekintetünk elkalandozik, hogy mi is megtudjuk, mi a nagy izgatottság oka. Néhányunk talán el is engedi a vasrudat, és a jobb rálátás reményében közelebb lép. Mások teljesen elvesznek „azok miatt, akik csúfolták őket” (1 Nefi 8:28).

A Szabadító így figyelmeztetett bennünket: „...vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezdedjék a ti szívetek... ez élet gondjainak miatta” (Lukács 21:34). A modern kori kinyilatkoztatás arra emlékeztet minket, hogy sokan vannak az elhívottak, de kevesen a választottak. Azért nincsenek kiválasztva, „mert szívüket... e világ dolgaira helyezték, és az emberek elismeréseire törekednek” (Tan és szövetségek 121:35; lásd még 34. vers). Életünk kiértékelése lehetőséget nyújt arra, hogy hátralépjunk a világtól, átgondoljuk, hol is állunk a szövetség ösvényén, és ha szükséges, változtassunk annak érdekében, hogy szorításunk biztos legyen, tekintetünket pedig előre szegezzük.

A közelmúltban egy fiataloknak szóló világméretű áhítat alkalmával Russell M. Nelson elnök arra kérte a fiatalokat, hogy lépjenek hátrébb a világtól és vonják ki magukat a közösségi médiából egy hétnapos böjttel. Tegnap este pedig hasonló felkérést tett a nővérek felé a konferencia női gyűlésén. Majd megkérte a fiatalokat, hogy figyeljék meg, miként változnak az érzéseik, hogy min, sőt, hogyan gondolkoznak. Utána ezt kérte tőlük: „Alaposan értékeljétek ki az életeteket az Úrral, ...hogy biztosak lehessetek benne, hogy a lábatok szilárdan a szövetség ösvényén áll.” Arra buzdította őket, hogy ha van az életükben bármi,

amin változtatniuk kell, „akkor a mai nap tökéletes időpont a bűnbánatra”¹.

Amikor számba vesszük azon dolgokat az életünkben, melyeken változtatnunk kell, feltehetünk magunknak egy gyakorlati kérdést: Hogyan kerekedünk felül e világ figyelemelterelő dolgain, és biztosítjuk azt, hogy a tekintetünk az előttünk lévő örökkévalóságra összpontosuljon?

A 2007-es, Jó, jobb, legjobb című konferenciai beszédében Dallin H. Oaks elnök arról tanított, miként állítsuk fontossági sorrendbe a sokszor egymással vetélkedő világi követelmények közötti választásainkat. Ezt tanácsolta: „Le kell mondanunk néhány jó dologról [azért], hogy a jobbakat vagy a legjobbakat válasszuk, mert azok alakítják ki bennünk az Úr Jézus Krisztusba vetett hitet, és erősítik meg a családjainkat.”²

Véleményem szerint az életben a legjobb dolgok középpontjában Jézus Krisztus és azon örök igazságok megértése áll, hogy ki is Ő, és kik vagyunk mi a Vele való kapcsolatunkban.

Keress az igazságot!

Miközben igyekszünk megismerni a Szabadítót, nem szabadna átsiklanunk azon alapvető igazság felett, hogy kik vagyunk, és miért vagyunk itt. Amulek emlékeztet minket arra, hogy „ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra”, az idő, „mely az örökkévalóságra való felkészülésre adatott nekünk” (Alma 34:32–33). Ahogy a közismert mondás is tartja: „Nem emberi lények vagyunk, akiknek lelki élményben van részük. Lelki lények vagyunk, akiknek emberi élményben van részük.”³

Mennyei származásunk megértése elengedhetetlen az örökkévaló fejlődésünkhöz, és megszabadíthat bennünket ezen élet zűrzavarától. A Szabadító ezt tanította:

„Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonyonyal az én tanítványaim vagytok;

„És megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (János 8:31–32).

Joseph F. Smith elnök kijelentette: „A legnagyobb teljesítmény, amit az

emberiség ezen a világon elérhet az, hogy olyan alaposan és tökéletesen megismerkedik az isteni természetű igazságokkal, hogy a világon élő semmilyen teremtmény példája vagy viselkedése nem fordíthatja őt el az általa megszerzett tudástól.”⁴

A mai világban az igazságról folytatott fűtött hangvételű vitában minden oldal úgy állítja be az igazságot, mintha egy személyes értelmezésnek alávethető, viszonylagos fogalom lenne. Joseph Smith fiatal fiúként úgy látta, hogy „oly nagy volt a zűrzavar és az ellentét” az életében, „hogy lehetetlen volt... biztos elhatározásra jutni arra nézve, hogy kinek van igaza, és ki téved” (Joseph Smith története 1:8). „E szócáták és a vélemények vihara közepette” mennyei útmutatásra törekedett az igazság keresése révén (Joseph Smith története 1:10).

Az áprilisi konferencián Nelson elnök ezt tanította: „Ha bármiféle reményt is szeretnénk érezni arra, hogy megszűrhetjük azon hangok tengerét és azokat az emberi filozófiákat, amelyek az igazságot támadják, akkor meg kell tanulnunk kinyilatkoztatást kapni.”⁵ Muszáj megtanulnunk az Igazság Lelkére támaszkodni, „a kit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri őt” (János 14:17).

Miközben a világ rohamosan halad alternatív valóságok felé, emlékeznünk

kell Jákób szavaira, amelyek szerint „a Lélek az igazat mondja és nem hazudik. Beszél tehát a dolgokról, ahogy azok valójában vannak, és a dolgokról, ahogy azok valójában lesznek; ezen dolgokat tehát világosan nyilvánítják ki nekünk, lelkünk szabadulására” (Jákób 4:13).

Ahogy hátralépünk egy lépést a világtól és megvizsgáljuk az életünket, itt az ideje, hogy elgondolkodjunk azon, min kell változtatnunk. Nagy reménységgel tölthet el bennünket annak tudata, hogy Példaképünk, Jézus Krisztus, ismét csak utat mutat nekünk. Halálát és feltámadását megelőzően, miközben azon igyekezett, hogy a körülötte lévők megértsék az Ő isteni szerepét, emlékeztette őket, hogy Benne békességre lelhetnek. „E világon nyomorúságtok létszen; de biztatok: én [le]győztem a világot” (János 16:33). Őrála tesztek bizonyosságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Izrael nagy reménysége. Világmeretű áhítat fiataloknak, 2018. jún. 3., HopeofIsrael.lds.org.
2. Dallin H. Oaks: Jó, jobb, legjobb. *Liahóna*, 2007. nov. 107–108.
3. Gyakran Pierre Teilhard de Chardin-nak tulajdonított idézet.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith*. 1998., 42.
5. Russell M. Nelson: Az egyházra vonatkozó kinyilatkoztatás, az életünkre vonatkozó kinyilatkoztatás. *Liahóna*, 2018. máj. 96.

Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Lelkeket terelgetni

Szeretettel nyújtjuk ki karunkat mások felé, mert ennek a megtételét parancsolta nekünk a Szabadító.

Nemrég beszélgettem egy barátommal, aki elmondta nekem, hogy fiatalkorában, az egyház újonnan megkeresztelt tagjaként egyszer csak úgy érezte, mintha már nem illene az egyházközségébe. A misszionáriusokat, akik tanították őt, már máshová helyezték, ő pedig úgy érezte, háttérbe szorult. Az egyházközségben nem voltak barátai, ezért felkereste a régieket, akikkel olyan tevékenységekben vett részt, amelyek elvonták őt az egyházban való részvételtől – olyannyira, hogy elkezdett elmaradozni a nyájtól. Könnyes szemmel mondta el, mennyire hálás volt azért, amikor az egyházközségből valaki kinyújtotta felé szolgálattelvő kezét, és kedvesen bevónva őt kérte, hogy térjen vissza. Pár hónap múlva már újra a nyáj biztonságában volt, nemcsak magát, de másokat is megerősítve. Ugye, mennyire hálásak vagyunk azért a pásztorért Brazíliában, aki utánament ennek a fiatalembernek, Carlos A. Godoy eldernek, aki most itt ül mögöttem a Hetvenek Elnökségének tagjaként?

Hát nem figyelemre méltó, hogy az ilyen kis erőfeszítések is örökkévaló következményekkel járhatnak? Ez az igazság áll az egyház szolgálattelvési erőfeszítéseinek középpontjában. Mennyei Atyánk csodás dolgot tud kihozni a

mi egyszerű, mindennapi cselekedeteinkből. Még csupán hat hónapja, hogy Russell M. Nelson elnök bejelentette, hogy „az Úr fontos változtatásokat eszközölt annak módjában, ahogy egymásról gondoskodunk”¹, valamint kifejtette, hogy „egy újabb, szentebb megközelítést fogjuk bevezetni a másokról való gondoskodásnak és a nekik nyújtott szolgálattelvőnek. Ezekre az erőfeszítésekre egyszerűen »szolgálattelvőként« fogunk utalni.”²

Nelson elnök azt is kifejtette: „Az Úr igaz és élő egyházát mindig is egy olyan szervezett erőfeszítés fogja fémjelezni, mely az Isten egyes gyermekeinek és a családjuknak nyújtandó

szolgálattelvőre irányul. Mivel ez az Ő egyháza, szolgálattelvőként mi is az egyénre irányítjuk szolgálattelvőnket, éppen úgy, ahogyan Ő is tette. Szolgálattelvőnket az Ő nevében, az Ő hatalmával és felhatalmazásával, és az Ő szeretetteljes kedvességével fogjuk végezni.”³

A bejelentés óta elképesztő reakciókat láttunk tőletek! A világ szinte minden cövekéből hatalmas sikerekről számoltak be nekünk e változásoknak az élő prófétánk iránymutatása szerinti véghezvitelében. Ide tartozik a szolgálattelvő fivérek és nővérek beosztása családokhoz, a fiatal férfiakat és fiatal nőket is magukban foglaló párok kialakítása, valamint a szolgálattelvő interjúk.

Nem gondolom, hogy véletlen lenne, hogy a szolgálattelvőről szóló kinyilatkoztató bejelentés hat hónappal megelőzte a tegnapi kinyilatkoztató bejelentést „egy újfajta egyensúly[ról] és kapcsolat[ról]... az otthoni és az egyházbéli evangéliumi tanítás között”⁴. Januártól kezdve, amikor egy órával kevesebbet töltünk majd egyházi hódolattal, minden, amit a szolgálattelvő során megtanultunk, segíteni fog abban, hogy kiegyensúlyozzuk a hiányzó egy órát egy magasabb és szentebb otthonközpontú szombatnapival, amely a családjuk és szeretteink körében.

Ha ez a szervezeti felépítés már a helyén van, akkor feltehetjük a kérdést: „Honnan tudhatjuk, hogy vajon az Úr módján végezzük-e a szolgálattelvőt? Vajon úgy segítünk a Jó Pásztornak, ahogy azt Ő szeretné?”

Nemrég Henry B. Eyring elnök egy beszélgetésben méltatta, ahogy a szentek alkalmazkodnak ezekhez a jelentős változásokhoz, ugyanakkor kifejezésre juttatta őszinte reményét is, miszerint az egyháztagnak felismerik, hogy a szolgálattelvő több annál, hogy „csupán kedvesek vagyunk”. Ezzel nem azt mondom, hogy a kedvesség nem fontos, hanem azt, hogy akik megértik a szolgálattelvő valódi lelkületét, azok felismerik, hogy az messze túlmutat a pusztán kedvességen. Az Úr módján végezve a szolgálattelvőnek messze-messze, az egész örökkévalóságba is

begyűrűző jó hatása lehet, amint az Godoy elder esetében is történt.

„A Szabadító a példájával mutatta meg, hogy mit jelent a szolgálattétel, amikor... szeretetből szolgált...

[T]anította, vigasztalta és megáldotta a körülötte lévőket, imádkozott értük, és hívta őket, hogy kövessék Őt. [...] Amikor az egyház tagjai [emelkedettebb, szentebb módon végeznek] szolgálattételt..., imádságos lélekkel igyekeznek úgy szolgálni, ahogy azt Ő tenné: ...»mindig őrköd[ni] az egyház felett, és velük le[nni] és erősít[eni] őket«, »[me]glátogatni] minden egyháztag házáat«, és mindegyiküknek segíteni Jézus Krisztus igaz tanítványává válni.”⁵

Tudjuk, hogy az igazi pásztor szereti a juhait, név szerint ismeri őket, és „személyes érdeklődéssel” van irántuk.⁶

Egy régi barátom kemény munkát végző állattenyésztőként élte az életét – szarvasmarhát és juhokat tartott a zord Sziklás-hegységben. Egyszer megosztotta velem, milyen kihívásokat és veszélyeket rejt a juhtartás. Elmondta, hogy kora tavasszal, amikor már majdnem elolvadt a kiterjedt hegyvonulatot borító hó, nyárra felvitte a hegyekbe a család nagyjából 2000 juhból álló nyáját. Ott őrködött a juhok felett egészen késő őszig, amikor a nyári legelőjükről átvitte őket a pusztában található téli legelőjükre. Elmondta, mennyire nehéz egy hatalmas juhnyáj gondozása, hogy korán kezdődik és későn végződik a nap – jóval napkelte előtt kelt, és bőven sötétedés után végzett. Egyedül nem is tudta volna megoldani.

Mások is segítettek neki a nyáj gondozásában, a tapasztalt munkásokhoz fiatalok társultak, akiknek hasznára vált azok bölcsessége. Számíthatott még két öreg lóra, két idomítás alatt álló csikóra, két öreg juhászkutyára, valamint két vagy három juhászkutyakölyökre. A nyár folyamán a barátom és a nyája szembenézett viharral és zivatarral, betegséggel, sérülésekkel, aszályal és szinte minden más elképzelhető nehézséggel. Voltak olyan évek, amikor egész nyáron vizet kellett hordaniuk a nyájnak, csak hogy életben tartásák a juhokat. Aztán minden évben késő ősszel a téli időjárás fenyegető

közeledtére levitték a juhokat a hegyről, és amikor megszámlálták, általában legalább 200 elveszett.

A hegyekbe kora tavasszal felvitt 2000-ról a birkanyáj létszáma mindig 1800 alá esett vissza. A hiányzó juhok nagy része *nem* betegség vagy természetes halál által veszett el, hanem olyan ragadozók miatt, mint a puma vagy a prérifarkas. Ezek a ragadozók általában a nyáj biztonságától elkóborló juhokat kapták el, akik kivonták magukat a pásztorok nyújtotta védelem alól. Átgondolnátok egy pillanatra lelki összefüggésben azt, amit az imént mondtam? Ki a pásztor? Kikből áll a nyáj? Kik a pásztor segítői?

Maga az Úr Jézus Krisztus mondta, hogy „én vagyok a jó pásztor; és ismerem az enyéimet, ...és életemet adom a juhokért”⁷.

Nefi próféta is azt tanította, hogy Jézus „eteti juhait, és őbenne lelek legelőre”⁸. Én maradandó békére lelek annak tudatában, hogy „az Úr az én pásztorom”⁹, és hogy Ő mindannyiunkat ismer és vigyáz ránk. Amikor az élet viharai és zivataraival, betegségeivel, sérüléseivel és aszályaival találjuk szembe magunkat, akkor az Úr – a mi Pásztorunk – lesz a mi szolgálattevőnk. Újra éppé teszi a lelkünket.

Ugyanúgy, ahogyan a barátom fiatal és idős munkások, lovak és juhászkutyák segítségével gondozta a juhait, az Úr is segítséget kér az Ő nyájához tartozó juhok gondozásának erőt próbáló munkájában.

Szerető Mennyei Atyánk gyermekeiként és az Ő nyájába tartozó juhokként élvezzük annak áldását, hogy Jézus Krisztus egyénenként nyújt nekünk szolgálattételt. Ezzel egyidejűleg nekünk is feladatunk pásztoroként szolgálattétel által segítséget nyújtani a körülöttünk lévőknek. Megszívleljük az Úr szavát: „engem fogsz szolgálni, és az én nevemben indulsz és gyűjtöd össze juhaimat”¹⁰.

Ki tehát a pásztor? Isten királyságában minden férfi, nő és gyermek pásztor. Nincs szükség hozzá elhívtásra. Attól a pillanattól fogva, hogy kiemelkedünk a keresztes vízéből, megbízást kapunk erre a munkára. Szeretettel közeledünk másokhoz, mert ennek a megtételét parancsolta nekünk a Szabadító. Alma kihangsúlyozta: „Mert melyik... az a pásztor, akinek ha sok juha van, ne vigyázna rájuk, hogy a farkasok be ne menjenek és fel ne falják a nyáját?... Nem úzi-e ki azt?”¹¹ Ha a felebarátaink fizikai vagy lelki tekintetben szorult helyzetbe kerülnek,

Az eltökélt juhászkutya visszavezeti az elveszett juhokat a pásztoruk és a nyáj biztonságába

akkor a segítségükre sietünk. Viseljük egymás terheit, hogy azok könnyűek lehessenek. Gyászolunk azokkal, akik gyászolnak. Megvigasztaljuk azokat, akik vigasztalásra szorulnak.¹² Az Úr szeretetteljesen elvárja ezt tőlünk. És el fog jönni a nap, amikor felelősségre vonnak majd minket azért, hogy szolgálattevételek formájában milyen gondot viseltünk az Ő nyájára.¹³

A pásztor barátom megosztotta velem a juhok őrzésének egy másik fontos elemét. Elmondta, hogy az elkóborló juhok fokozottan ki vannak téve a ragadozók jelentette veszélynek. A saját és a munkásai idejének 15 százalékát tulajdonképpen az elveszett juhok keresése teszi ki. Minél hamarabb rátalálnak az elveszett juhokra, mielőtt még messzire sodródnának a nyájtól, annál kevésbé valószínű az, hogy a juhoknak bántódása esik. Az elveszett juhok visszahozatala nagymértékű türelmet és fegyelmet igényel.

Néhány éve találtam egy cikket a helyi újságban, amely annyira érdekes volt, hogy eltettem. A címdalán

ez állt: „Az elszánt kutya nem hagyja magára az elveszett juhokat.”¹⁴ A cikk néhány juhról szól egy farmon, nem messze a barátom birtokától, akiket valahogy hátrahagytak a nyári legelőn. Két vagy három hónappal később a hó miatt ott is ragadtak a hegyekben. Amikor a juhokat hátrahagyták, a juhászkutya is velük maradt, mivel az ő kötelessége volt őrizni és védeni a juhokat. Nem hagyta abba az őrködést! Ottmaradt, hónapokon át körözve az elveszett juhok körül a hideg és havas időben, védelmül szolgálva a juhokat bántani akaró prérifarkasok, pumák vagy bármely más ragadozó ellen. Addig maradt ott, amíg vissza nem tudta vezetni a juhokat a pásztor és a nyáj biztonságába. Az e cikk főoldalán lévő képen megláthatjuk a juhászkutya szemében és viselkedésében a jellemét.

A Szabadító egyik példázata és tanítása az Újszövetségben további meglátásokkal szolgál azt illetően, hogy mi a feladatunk pásztorokként, szolgálattevő nővéreként és fivérekként az elveszett juhokra nézve:

„Melyik ember az közületek, a kinek ha száz juha van, és egyet azok közül elveszt, nem hagyja ott a kilenczvenkilenczet a pusztában, és nem megy az elveszett után, mígnem megtalálja azt?

És ha megtalálta, felveti az ő vállára, örülvén.

És haza menvén, egybehívja barátait és szomszédait, mondván nékik: Örvendeztek én velem, mert megtaláltam az én juhomat, a mely elveszett vala.”¹⁵

A példázatban szereplő tanítást összefoglalva erre az értékes tanácsra lelünk:

1. Azonosítsuk be az elveszett juhokat.
2. Keressük őket addig, amíg meg nem találjuk.
3. Ha megtaláltuk, előfordulhat, hogy a vállunkra kell vennünk őket, és úgy hazavinnünk.
4. Visszaérkezésükkor vegyük őket körbe barátokkal.

Testvérek, a legnagyobb kihívásaink és a legnagyobb jutalmaink az elveszett juhokért végzett szolgálattételünk során érkehetnek. A Mormon könyvében az egyház tagjai „örködtek népük felett, és az igazlelkűséggel kapcsolatos dolgokkal táplálták őket”¹⁶. Követhetjük példájukat, szem előtt tartva azt, hogy „a szolgálattételt a Lélek vezérli; rugalmas; és az egyes egyháztagok szükségleteire szabott.” Az is elengedhetetlen, hogy igyekezzünk segíteni „az egyéneket és a családokat a következő szertartásukra való felkészülésben, a ...szövetség[el]k betartásában, valamint az önállótóvá válásban.”¹⁷

Mennyei Atyánk számára minden lélek értékes. Személyes felszólítása, miszerint végezzünk szolgálattételt, rendkívül értékes és fontos számára, hiszen ez az Ő munkája és dicsősége. Ez szó szerint az örökkévalóság munkája. Minden egyes gyermekének határtalan lehetőségei vannak az Ő szemében. Ő olyan szeretettel szeret *benneteket*, amelyet fel sem tudtok fogni. Az odaadó juhászkutyához hasonlóan az Úr is fennmarad a hegyen, hogy védjen *benneteket*, amikor jön a vihar, a zivatar, a hó és még *sok minden más*.

Russell M. Nelson elnök a legutóbbi konferencián azt tanította nekünk: „A

világhoz [és én hozzátenném: »a szolgálatételünkben részesülő nyájhoz«] szóló üzenetünk egyszerű és őszinte: Isten minden gyermekét – *a fátýol mindkét oldaláról* – hívjuk, hogy jöjjenek a Szabadítójukhoz, nyerjék el a szent templom áldásait, részesüljenek maradandó örömben, és váljanak érdemessé az örök életre.”¹⁸

Emeljük hát fel tekintetünket erre a próféta jövőképre, hogy a templom, és végső soron a Szabadítónk, Jézus Krisztus felé terelgethessünk lelkeket. Ő nem várja el tőlünk, hogy csodát tegyünk. Csupán azt kéri tőlünk, hogy hozzuk Őhozzá a testvéreinket, mert *Őneki* hatalmában áll a lelkek megváltása. És ezt téve miénk lehet és miénk is lesz ez az ígéret: „És mikor megjelenik a főpásztor, elnyeritek a dicsőségnek hervadatlan koronáját.”¹⁹ Erről – és Jézus Krisztusról, a mi Szabadítónkról és Megváltónkról – tesztek tanúbizonyságot, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Bátran végezzük. *Liahóna*, 2018. máj. 118.
2. Vö. Russell M. Nelson: Szolgálatétel. *Liahóna*, 2018. máj. 100.
3. Russell M. Nelson: Az Isten hatalmával és felhatalmazásával végzett szolgálatétel. *Liahóna* 2018. máj. 69.
4. Russell M. Nelson: Bevezető gondolatok. *Liahóna*, 2018. nov. 8.
5. Szolgálatétel megerősített melkisédeki papsági kvórumokkal és Segítőegyletekkel. Az Első Elnökség 2018. április 2-án keltezett levelének melléklete, ministering.lds.org/hun; Móziás 18:9; Tan és szövetségek 20:51, 53; lásd még János 13:35.
6. Lásd James E. Talmage, *Jesus the Christ* (1916), 417.
7. János 10:14–15.
8. 1 Nefi 22:25.
9. Zsoltárok 23:1; kiemelés hozzáadva.
10. Móziás 26:20.
11. Alma 5:59.
12. Lásd Móziás 18:8–9.
13. Lásd Máté 25:31–46.
14. Lásd John Wright, “Safe or Stranded? Determined Dog Won’t Abandon Lost Sheep,” *Logan Herald Journal*, Jan. 10, 2004, hjnews.com.
15. Lukács 15:4–6.
16. Móziás 23:18.
17. Szolgálatétel megerősített melkisédeki papsági kvórumokkal és Segítőegyletekkel. 4., 5., ministering.lds.org/hun.
18. Russell M. Nelson: Bátran végezzük. 118.; kiemelés hozzáadva.
19. 1 Péter 5:4.

Russell M. Nelson elnök

Példás utolsó napi szentekké válni

A szeretetemet és az áldásomat hagyom veletek, hogy lakmározatok az Úr szaván és alkalmazzátok az Ő tanításait a személyes életetekben.

gazán inspiráló és történelmi konferencia volt ez. Lelkesedéssel tekintünk a jövőbe. Ösztönzést kaptunk arra, hogy *tegyük* jobban a dolgunkat és *legyünk* mi magunk is jobbak. Az általános felhatalmazottak és általános tisztviselők által e szószékről mondott csodás üzenetek és a zene mennyei volt! Arra buzdítalak benneteket, hogy már a héten kezdjétek el tanulmányozni ezeket az üzeneteket!¹ Az Úrnak az Ő népére vonatkozó szándékát és akaratát fejezik ki napjainkban.

Az új otthonközpontú, az egyház által támogatott központi tananyag magában rejtja a lehetőségét annak, hogy szabadjára engedje a családokban

rejlő erőt, amennyiben azok lelkiismeretesen és kellő odafigyeléssel igyekeznek az otthonukat a hit szentélyévé tenni. Megígérem nektek, hogy ha szorgalmasan dolgoztok azon, hogy az otthonotokat az evangéliumi tanulás középpontjává tegyétek, a *ti* sabbatnapotok gyönyörűség lesz számotokra. A *ti* gyermekeitek alig várják majd, hogy a Szabadító tanításairól tanuljanak és azok szerint éljenek, és a *ti* életetekben és a *ti* otthonotokban csökkenni fog az ellenség befolyása. A családokban érzékelt változások drámaiak lesznek és erőt adnak majd nektek.

E konferencia során megerősítettük elhatározásunkat, miszerint mindent

megteszünk annak érdekében, hogy kimutassuk az Úr Jézus Krisztus iránti tiszteletünket *minden* alkalommal, amikor az Ő egyházáról említést teszünk. Megígérem nektek, hogy a mi aprólékos odafigyelésünk arra, hogy a Szabadító egyházát és annak tagjait a megfelelő néven nevezzük, több hitet és nagyobb lelki hatalomhoz való hozzáférést eredményez majd az Ő egyházának tagjai számára.

Most pedig ejtsünk pár szót a templomokról. Tudjuk, hogy a templomban eltöltött idő létfontosságú önmagunk és a családjaink szabadulásához és felmagasztosulásához.

Miután részesülünk a saját templomi szertartásainkban és szent szövetségeket kötünk Istennel, mindannyiunknak folytonos lelki erősítésre és oktatásra van szüksége, amelyet *csakis* az Úr házában kaphatunk meg. Az őseinknek pedig szüksége van arra, hogy helyettesként szolgáljunk számukra.

Gondolkozzatok el Isten nagyszerű irgalmán és igazságosságán, aki már a világ megalapítása előtt módot adott arra, hogy akik az evangélium ismerete nélkül haltak meg, részesülhessenek a templom áldásaiban. Ezek a szent templomi rítusok ősiek. Számomra ez a történelmiség lenyűgöző, és egy újabb bizonyítéka eredetiségüknek.²

Kedves fivéreim és nővéreim! Az ellenség támadásainak ereje és sokfélesége egyre nagyobb mértékben növekszik.³ Soha nem volt még ekkora szükség arra, hogy rendszeresen időt töltsünk a templomban. Könyörgöm nektek, hogy

vessetek egy imádságos pillantást arra, mivel töltitek az időtöket! Fektessetek be időt a jövőtökbe és a családotok jövőjébe! Ha elérhető távolságban van tőletek a templom, arra buzdítalak benneteket, találjatok módot arra, hogy rendszeres találkoztok legyen az Úrral – hogy ellátogassatok az Ő szent házába –, és tartsátok is magatokat pontosan és örömtelien ahhoz a megbeszélte találkozóhoz. Megígérem nektek, hogy ha áldozatokat hoztok azért, hogy az Ő templomaiban szolgáljatok és hódoljatok, akkor az Úr elhozza azokat a csodákat, amelyekre tudja, hogy szükségetek van.

Jelenleg 159 felszentelt templomunk van. E templomok megfelelő gondozása és karbantartása nagyon fontos számunkra. Elkerülhetetlen, hogy az idő múlásával a templomok egy kis frissítésre és megújulásra szoruljanak. E célból tervbe vettük, hogy felújítjuk a Salt Lake templomot és más, pionír korabeli templomokat. E projektek részleteiről azok kidolgozását követően tájékoztatunk majd benneteket.

A mai napon örömről szolgál, hogy bejelenthetjük 12 további templom építésének terveit. Ezek a templomok a következő helyszíneken fognak felépülni: Argentína, Mendoza; Brazília, Salvador; Kalifornia, Yuba City; Kambodzsa, Phnom Penh; Zöld-foki Köztársaság, Praia; Guam, Yigo; Mexikó, Puebla; Új-Zéland, Auckland; Nigéria, Lagos; Fülöp-szigetek, Davao; Puerto Rico, San Juan és Utah, Washington megye.

Lehet, hogy a templomok építése és fenntartása nem változtatja meg az

életeteket, de az az idő, amit a templomban töltötök, biztosan meg fogja! Titeket, akik már jó ideje nem voltatok a templomban, arra buzdítalak, hogy készüljétek fel és térjétek vissza, amilyen hamar csak lehetséges! Ezután arra kérek benneteket, hódoljatok a templomban és imádkozzatok azért, hogy áthatóan érezhessétek a Szabadító irántatok való végtelen szeretetét, hogy mindannyian saját személyes bizonyosságot nyerhessetek arról, hogy Ő irányítja ezt a szent és időtlen munkát.⁴

Fivérek és nővérek, köszönöm a hiteteket és a támogatásokat! A szeretetemet és az áldásomat hagyom veletek, hogy lakmározzatok az Úr szaván és alkalmazzátok az Ő tanításait a személyes életetekben. Biztosítalak benneteket arról, hogy a kinyilatkoztatás folytatódik az egyházban, és nem is ér véget addig, amíg „Isten céljai meg nem valósulnak, és a nagy Jehova azt nem mondja: a munka elvégeztetett”⁵.

Megáldalak benneteket az Őbelé és az Ő szent munkájába vetett megnövekedett hittel, továbbá hittel és türelemmel ahhoz, hogy ki tudjatok tartani az élet személyes megpróbáltatásai során. Megáldalak benneteket azzal, hogy példás utolsó napi szentekké váljatok. Ezt az áldást adom nektek, és bizonyosságot teszem, hogy Isten él! Jézus a Krisztus! Ez az Ő egyháza. Mi az Ő népe vagyunk, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Az általános konferenciai üzenetek elérhetőek az LDS.org oldalon az interneten, illetve az Evangéliumi könyvtár alkalmazásban. Nyomtatásban elérhetőek lesznek az *Ensign* és a *Liahóna* folyóiratokban. Az egyházi folyóiratok, köztük a *New Era* és a *Jóbarát*, amelyek megrendelhetőek vagy az internetről letölthetőek, fontos részét képezik az otthonközpontú evangéliumi tananyagoknak.
2. Lásd például 2 Mózes 28; 29; 3 Mózes 8.
3. Lásd Móziás 4:29.
4. Lásd Wilford Woodruff, „The Law of Adoption” [Az örökbefogadás törvénye] (az egyház általános konferenciáján, 1894. ápr. 8-án elmondott beszéd). Woodruff elnök ezt mondta: „Még nem értünk a kinyilatkoztatás végére. Még nem értünk Isten munkájának végére. [...] Ez a munka nem ér véget addig, amíg el nem éri a tökéletességet” (*Deseret Evening News*, Apr. 14, 1894, 9).
5. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 148.

Az általános konferencián elhangzott alábbi történetek felhasználhatóak a személyes tanulmányozás, valamint a családi estek és egyéb tanítások során. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Neil L. Andersen	(83) Felismerve, hogy a Szabadító ismeri a szenvedéseit, egy hithű misszionárius felülkerekedik a csüggedésen, miközben felépül egy terrorista bombatámadásban elszenvedett sebesüléséből. Leánya halálát követően Russell M. Nelson biztos abban, hogy Jézus Krisztus mindazok érdekében használni fogja a feltámadás kulcsait, akik meghaltak. Russell M. Nelson Puerto Ricóban bizonyítást tesz az egyháztagoknak arról, hogy „még a legkilátástalanabb körülmények között is öröme lehetünk”.
Brian K. Ashton	(93) Brian K. Ashton felesége jobban megérti Isten természetét, valamint az Ő gyermekei iránti szeretetét és háláját.
M. Russell Ballard	(71) Fokozott bánatot tapasztalva meg családtagjai, valamint a háborúban és a járványban meghalt milliók miatt, Joseph F. Smith látomást kap a halottak megváltásáról.
Steven R. Bangerter	(15) Steven R. Bangerter unokái Jézus Krisztust jelképező köveket rejtenek a föld alá, aki a boldog élet alapja. Russell M. Nelson elnök emlékezteti a szülőket, hogy ők felelősek a gyermekeik tanításáért. Steven R. Bangerter fia felajánlja a szüleinek, hogy segít nekik felkészülni, hogy missziót szolgáljanak. A Szentlélek utat mutat egy idősebb férfinak, hogy visszatérjen az egyházhoz és gyermekkorának lelki biztonságához.
Shayne M. Bowen	(80) Nagy hatással van Shayne M. Bowenre az, ahogyan egy férfi a Mormon könyve hatalma által megtér az egyházhoz.
M. Joseph Brough	(12) Egy alaszakai kaland során M. Joseph Brough megtanulja, hogy Istennel semmi sem lehetetlen. Egy cövekelnök megtanulja, hogy a megbocsátás Jézus Krisztus engesztelése által békességet eredményez. M. Joseph Brough lánya megtanítja neki nehéz dolgok megtételét azzal, hogy missziót szolgál.
Matthew L. Carpenter	(101) Matthew L. Carpenter fia szélütésből felépülve befejezi a teljes idejű misszióját.
D. Todd Christofferson	(30) A hányattatások ellenére az egyház négy tagja szilárd marad a Krisztusba vetett hitében és elnyeri az Ő megtartó támogatását.
Quentin L. Cook	(8) <i>A Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára</i> megerősíti egy braziliai család hitét, bizonyosságát és evangéliumi ismereteit.
Bonnie H. Cordon	(74) Egy fiatal nő és egy idősebb nővér olyan barátságot köt, amely megáldja az életüket. Bonnie H. Cordon és a szolgálattévő társa azonnal szeretetteljes köteleket alakít ki egy nővérrel, akit meglátogatnak. Egy szolgálattévő fivér bizalomra épülő kapcsolatot alakít ki egy olyan fivérrel, akinek a felesége öngyilkosságot kísérelt meg.
Michelle D. Craig	(52) Camilla Kimball azt tanítja az egyházköztség egyik tagjának, hogy soha ne fojtsd el egy nagylelkű gondolatot.
Dean M. Davies	(34) Gordon B. Hinckley elnök előre látja, hol kellene felépíteni a Brit Columbiái Vancouver templomot.
Henry B. Eyring	(58) Henry B. Eyring elámul azon, hogyan talált az édesanyja időt és energiát arra, hogy térképet készítsen Pál apostol utazásairól. (90) Henry B. Eyring megtudja, hogy úgy kell bánnia az emberekkel, mintha komoly gondokkal küszködnének. Henry B. Eyring feleségét a Szabadító átsegíti a gondokon.
Cristina B. Franco	(55) Cristina B. Franco megtudja, hogy az elemis tanítója csokitortájának titkos hozzávalója a szeretet és az áldozathozatal.
Robert C. Gay	(97) A Szentlélek segít Robert C. Gay-nek úgy tekinteni a nővéreire, ahogyan Isten tekint rá. James E. Talmage szolgálattételt nyújt egy torokgyíkban szenvedő családnak.
Jack N. Gerard	(107) Miután Jack N. Gerardnál komoly egészségügyi problémát állapítanak meg, örökkévaló szemszögből tekint az életre.
Gerrit W. Gong	(40) Richard G. Scott elder és Gerrit W. Gong vízfestményt készítenek egy tábornokról, miközben a hitről beszélgetnek. Egy papsági vezető segít egy kevésbé tevékeny párnak visszatérni az egyházba.
Jeffrey R. Holland	(77) Egy szolgálattévő kérés a gyermekeiktől segít egy apának megbocsátani és visszatérni az egyházba, áldásokat hozva ezzel a családjára.
Joy D. Jones	(50) Joy D. Jones és a férje tartós barátságot alakítanak ki egy kevésbé tevékeny családdal, miután megtanulnak az Úr iránti szeretetből adódóan szolgálni.
Russell M. Nelson	(6) Egy édesanya szereti, ha az otthonában vannak az egyházi gyűlések, mert az úrvacsora vasárnaponkénti megáldása otthon arra készíteti a férjét, hogy figyeljen jobban oda a beszédére. (68) Russell M. Nelson véletlenül édesanyjának nevezi magát. Egy fiú köszönetet mond az édesanyjának, miután a Szentlélek azt az útmutatást adja neki, hogy az okostelefonját cserélje le kihajtós telefonra. (87) Benjamin De Hoyos elmagyarázza egy rádiós program igazgatójának, hogy az egyház hosszú nevét a Szabadító választotta.
Dallin H. Oaks	(61) Egy fiatal menekült férfi börtönbe kerül, miután bosszút áll egy fiatalon, aki provokálta.
Paul B. Pieper	(43) Egy keresztkedni készülő fiatal lány szerint Jézus Krisztus nevének magunkra vétele azt jelenti, hogy „velem lehet a Szentlélek”.
Ronald A. Rasband	(18) Ronald A. Rasband lánya és veje felülkerekedik az attól való félelmen, hogy gyermekeket hozzanak a világra.
Gary E. Stevenson	(110) Az egyházköztség egyik tagja szolgálattévő kezét nyújt a tévelygő Carlos A. Godoy felé. Egy állattenyésztő 200 juhot vesz el a ragadozók miatt. Egy juhászutya biztonságba vezeti az elveszett juhokat.

Nelson elnök utat mutat

Russell M. Nelson elnök azt a tanácsot adta mindannyiunknak, hogy másoknak szolgálattételt nyújtva legyünk kedvesebbek, krisztusibbak és lelkebbek, és a legutóbbi általános konferencia óta végzett szolgálattételében példát is mutatott arra, hogy ez mit jelent.

Nem sokkal a 2018. áprilisi általános konferencia után Nelson elnök felesége, Wendy, valamint a Tizenkét Apostol Kvórumához tartozó Jeffrey R. Holland elder és az ő felesége, Patricia társaságában elment Angliába, Izraelbe, Kenyába, Zimbabwébe, Indiába, Thaiföldre, Kínába és Hawaiiira.

Későbbi útjai során Nelson elnök az egyház tagjaival, misszionáriusaival, vezetőivel és barátaival találkozott Kanada nyugati, középső és keleti részén, a Washington állambeli Seattle-ben, valamint a Dominikai Köztársaságban, ahol hosszan beszélt spanyolul – az egyház első olyan elnökeként, aki nem angolul, hanem egy idegen nyelven mond hosszú beszédet.

A gyűléseken és az esti beszélgetéseken Nelson elnök tanított az egyház helyes nevééről, az evangélium másokkal való megosztásáról, a Mormon könyve becsben tartásáról, arról, ahogyan az evangélium

szerinti élet javít az életminőségen, hogy Krisztus az örömhöz és a boldogsághoz vezető út most és az örökkévalóságban is, az imáról, az otthon szentlélyé tevéséről a gyermekek számára, az önrendelkezés használatáról a kísértések legyőzése és a Szabadító követése végett, a másokkal való törődéséről, valamint a templomból eredő áldásokra történő felkészülésről és ezek elnyeréséről.

Nelson elnök és felesége 2018. június 3-án egy világméretű, fiataloknak szóló áhítaton is felszólalt, ahol Nelson elnök azt mondta, hogy azok a fiatalok, akik beállnak az Úr seregébe és segítenek összegyűjteni Izraelt, részesei lehetnek „...valami kiemelkedőnek. Valami óriásnak! Valami fenségesnek!” Arra buzdította a fiatalokat, hogy szakadjanak el a közösségi médiától való függéstől, áldozzanak némi időt az Úrnak, alaposan értékeljék át az Úrral az életüket, naponta imádkozzanak azért, hogy Isten gyermekei befogadhassák az evangéliumot, és legyenek a világ világgossága. ■

További információkért Russell M. Nelson elnök szolgálattételéről keresd fel a prophets.lds.org honlapot. A fiataloknak szóló közvetítés egészét nézd meg a HopeofIsrael.lds.org honlapon.

Templomi hírek

Russell M. Nelson elnök az általános konferencia záróbeszédében bejelentette, hogy az egyház 12 új templom építését tervezi (lásd 113. oldal). Bejelentette továbbá a Salt Lake templom, valamint más „pionírnemzedék” templomok felújítását, hozzátéve, hogy a részletek később kerülnek nyilvánosságra.

Templom épül az alábbi helyszíneken: Argentína, Mendoza; Brazília, Salvador; USA, Kalifornia, Yuba City; Kambodzsza, Phnom Penh; Cape Verde, Praia; Guam, Yigo; Mexikó, Puebla; Új-Zéland, Auckland; Nigéria, Lagos; Fülöp-szigetek, Davao; Puerto Rico, San Juan; valamint USA, Utah, Washington County.

Hamarosan sor kerül négy templom felszentelésére: október 28-án a Chilei Concepción templom; december 9-én a Kolumbiai Barranquilla templom; 2019. március 10. és 17. között az Olaszországi Róma templom; 2019. április 14-én pedig a Kongói Demokratikus Köztársasági Kinshasa templom.

Mostanában két templom lett újraszentelve: 2018. április 22-én a Texasi Houston templom, 2018. május 20-án pedig a Utahi Jordan River templom. ■

Tudj meg erről többet a temples.lds.org honlapon.

Változtatások, amelyek segítenek egyensúlyba hozni az evangélium tanulmányozását otthon és az egyházban

Az utolsó napi szentek abban történő segítésére irányuló folyamatos erőfeszítések részeként, hogy tanulják a tant, erősítsék a hitet és nagyobb mértékű személyes hódolatot alakítsanak ki, Russell M. Nelson elnök olyan változtatásokat jelentett be, amelyek segítenek egyensúlyba hozni és összekötni egymással annak egyedi és alapvető módjait, ahogyan a szentek az egyházban és otthon hódolnak, valamint megismerik a Szabadító evangéliumát és annak megfelelően élnek.

Az egyházi vezetők egy új, otthonközpontú, egyház által támogatott

tananyag megjelenésével kapcsolatban 2019 januárjától alkalmazandó változásokat jelentettek be a vasárnapi gyűlésrendben. Ezek a változtatások a többivel együtt olyan korábbi kezdeményezésekre épülnek, amelyeket az egyház a közelmúltban indított be annak érdekében, hogy segítsen az egyház tagjainak még teljesebb mértékben Mennyei Atyánkra és Jézus Krisztusra összpontosítani az életüket, valamint elmélyíteni az Őbeljük vetett hitüket. Ezek a kezdeményezések az evangélium jelentőségtelesebb otthoni tanulmányozására, a sabbat napjának

megszentelése által az Úr tiszteletben tartására, valamint az egymásról való, a Lélek iránymutatása és oly módon történő gondoskodásra összpontosítanak, ahogyan azt a Szabadító tenné.

Ezek a változások az Úr népét szándékoznak felkészíteni az Ő visszatérésére, ezért az egyéni megtérés elmélyítését célozzák, amint azt Quentin L. Cook elder kifejtette, amikor az általános konferencia szombat délelőtti ülésén felvázolta a változásokat.

„Tudjuk, milyen lelki hatás és milyen mély és tartós megtérés érhető el az otthoni környezetben” – mondta. „Célunk, hogy oly módon hozzuk egyensúlyba az egyházi és az otthoni élményeket, amely nagyban növeli majd a hitet és a lelkeséget, valamint elmélyíti a megtérést Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz.”

Változtatások otthon

Az egyházi vezetők felhívása arra irányul, hogy összpontosítsunk még jobban az otthoni személyes és családi vallásgyakorlásban történő fokozottabb részvételre, beleértve ebbe az evangélium tanulmányozását otthon vasárnap és a hét során, valamint az otthoni estét érintő változtatásokat.

Osztályteremként és laboratóriumként is működve az otthon az evangéliumi tanulás és az evangéliumi élet nélkülözhetetlen központja. Az evangélium egyéni és családi tanulmányozása otthon vasárnap és a hét folyamán lehetőségeket ad arra, hogy naponta lelki erőt gyűjtsünk, és nagyobb rugalmasságot biztosít a személyre szabott tanulmányozáshoz és kinyilatkoztatáshoz. Ha az evangéliumi oktatásban kizárólag az egyházban rendelkezésre álló korlátozott időre hagyatkozunk, akkor az olyan egyensúlyhiányt teremt, melynek révén valószínűleg meghiúsul a mély és tartós megtérés, melyre pedig szükség lenne.

„Mindannyian személy szerint felelősök vagyunk a saját lelki fejlődésünkért” – mondta Nelson elnök. „A szentírások továbbá világosan kijelentik, hogy az elsődleges felelősség a szülőké, hogy gyermekeiknek megtanítsák a tant.”

A változások között van egy új forrásanyag egyének és családok számára az evangélium otthoni tanulmányozásához. Az egyének és a családok ha szeretnék, az egyházon kívüli evangéliumi tanulmányozásuk útmutatójaként használhatják az új *Jöjj, kövess engem!* – *Egyének és családok számára* kiadványt. Az új forrásanyag a Vasárnapi Iskola és az Elemi tanítóinak készített forrásanyagokhoz társulva összehangolja a vasárnapi leckéket az otthoni szentírás-tanulmányozással, valamint az otthoni este vonatkozó javaslatokkal.

Az evangélium tanulmányozására történő buzdításon túl az egyházi vezetők mindenkit ismételtlen arra kérnek, hogy vegyenek részt a sabbat napján – és a hét folyamán is – családi tanácsokban, otthoni estben, családtörténeti és templomi munkában, szolgálattételben, személyes hódolatban, valamint örömteli családi időtöltésben.

Az egyháztagoknak és a vezetőknek küldött anyagok kifejtik, hogy az egyház vezetői arra buzdítják az egyháztagokat, hogy tartsanak otthoni estet és evangéliumi tanulmányozást a sabbat napján – vagy az egyének és a családok döntésének megfelelően más alkalmakkor. Családi tevékenységi estet lehet tartani hétfőn vagy más alkalommal is. Ebből a célból a vezetők továbbra se szervezzenek egyházi gyűléseket és tevékenységeket hétfő estére. Az evangélium otthoni tanulmányozására, valamint a családi és egyéni tevékenységekre szánt idő beosztásának kialakítása azonban az egyéni körülmények függvényében történik.

A hit elmélyítésének és a személyes megtérésnek elengedhetetlen eleme az,

hogy az egyházi gyűléseken hódolunk Istennek, szent szertartásokban veszünk részt ott, és összegyűlünk, hogy tanítsuk, megerősítsük és szolgáljuk egymást. Az egyházi gyűléseken töltött idő lecsökkentése nemkívánatos eredményeket hoz akkor, ha az egyének és a családok nem szánják rá magukat az otthonuk megerősítésére.

Nelson elnök azt tanította: „Utolsó napi szentekként megszoktuk, hogy az »egyházra« olyasvalamiként gondolunk, ami a gyülekezeti házakban zajlik – az otthonokban történtek pedig megtámogatják mindezt. Át kell alakítanunk ezt a mintát! Eljött az ideje az *otthonközpontú egyháznak*, megtámogatva mindazzal, ami a gyülekezeti, egyházközségi és cöveki épületeinkben történik.”

Változtatások az egyházi gyűlésekben

Az egyházi gyűlések átalakítása támogatni kívánja az otthoni fokozott evangéliumi tanulást és evangélium szerinti életet. Ezek a változások így alakítják át a vasárnapi gyűlésrendet:

- 60 perces úrvacsorai gyűlés,
- 10 perces szünet,
- és egy 50 perces tanóra, ahogyan azt a lenti időbeosztási minta felvázolja:

VASÁRNAPI IDŐBEOSZTÁS 2019 JANUÁRJÁTÓL	
60 perc	úrvacsorai gyűlés
10 perc	osztályokba rendeződés
50 perc	tanórák felnőtteknek; tanórák fiataloknak; Elemi

Az 50 perces tanóra idején lesz hetente Elemi a gyerekeknek, a fiataloknak és a felnőtteknek pedig heti váltásban az alábbiak:

- Első és harmadik vasárnap: Vasárnapi Iskola.

- Második és negyedik vasárnap: papsági kvórumok, Segítőegylet és Fiatal Nők.
- Ötödik vasárnap: fiatalok és felnőttek gyűlései a püspök irányítása alatt.

Ha az Elemi elég nagy ahhoz, hogy VAJ és Bátrak osztályokra bontsák, akkor a vezetők fordítsák meg az alábbi beosztást a gyerekek egyik fele számára, szükség szerint módosítva az időkereten.

ELEMIS IDŐBEOSZTÁS 2019 JANUÁRJÁTÓL	
25 perc	Ima, szentírás vagy hittétel, beszéd (5 perc) Éneklés: az osztályban tanulmányozott szentírásokat alátámasztó zene (20 perc)
5 perc	Osztályokba rendeződés
20 perc	Osztályok: tanítás a <i>Jöjj, kövess engem!</i> – <i>Az Elemi számára könyvből</i>

Változások a tananyagban

Ezek a változások kéz a kézben járnak az egyház *Jöjj, kövess engem!* elnevezésű tananyagának legújabb kiadványaival. Januártól kezdve ez az otthonközpontú, egyház által támogatott tananyag összhangban lesz azzal, amit a felnőttek, a fiatalok és a gyermekek a Vasárnapi Iskola és az Elemi óráin tanulnak, megkönnyítve ezzel a családok számára a közös tanulmányozást otthon a hét folyamán.

Utasítások, leckevázlatok és forrásanyagok itt találhatóak:

- *Jöjj, kövess engem!* – *Az elderek kvóruma és a Segítőegylet számára* (a 2018. novemberi *Liahónában*)

- *Jöjj, kövess engem! – Az ároni papság kvórumai számára*
- *Jöjj, kövess engem! – A Fialat Nők számára*
- *Jöjj, kövess engem! – A Vasárnapi Iskola számára*
- *Jöjj, kövess engem! – Az Elemi számára*

További információkért látogass el a **comefollowme.lds.org** oldalra.

A kulcsfontosságú változtatások közé tartoznak még a következők:

- A tanítói tanácsgyűlések nem havonta, hanem negyedévente lesznek megtartva.
- Az elderek kvórumában és a Segítőegyleten a leckék beosztása nem tartalmaz többé első vasárnapi tanácsgyűlést vagy negyedik vasárnapi különleges témát. A leckék a legújabb általános konferencia beszédeire összpontosítanak.
- A közös foglalkozást felváltja az éneklés. A *Közös foglalkozás vázlat*a megszűnik.
- Megszűnik az evangéliumi tanok kurzus. Az egyháztagokat és az érdeklődő barátokat a Vasárnapi Iskolának abba a fiatal vagy felnőtt osztályába várják, ahová tartoznak.
- A Vasárnapi Iskola idején nem lesznek választható kurzusok – mint például a házasság és a család megerősítése, templomi felkészítő, misszionáriusi felkészítő vagy család-történeti kurzus. Ezek a kurzusok a helyi szükségletek függvényében és a püspök belátása szerint más alkalmakkor taníthatók egyéneknek, családoknak vagy csoportoknak.

E változások céljai

Az egyház vezetői konkrét célokat szem előtt tartva azon igyekeznek, hogy új egyensúlyt teremtsenek és jobban összekössék az otthon, valamint az

egyházi gyűléseken szerzett élmények egyedi előnyeit.

„Ez a változtatás azonban jóval többről szól, mint csupán a vasárnapi istentisztelet lerövidítése” – mondta Cook elder. „Az e módosításhoz és a többi közelmúltbeli változtatáshoz kapcsolódó áldások és célok között szerepelnek a következők:

- A Mennyei Atyánkhöz és az Úr Jézus Krisztushoz való megtérés elmélyítése, valamint a Beléjük vetett hit megerősítése.
- Az egyének és a családok megerősítése egy olyan otthonközpontú, egyház által támogatott tananyag révén, amely hozzájárul az örömteli evangéliumi élethez.
- A szombat napjának tiszteletben tartása, az úrvacsora szertartására

összpontosítva.

- Mennyei Atyánk minden gyermekének segítése – a fátýol mindkét oldalán – a misszionáriusi munka, valamint a templom szertartásainak, szövetségeinek és áldásainak elnyerése révén.”

E változtatások bejelentését lásd Russell M. Nelson: Nyitóbeszéd, e folyóirat 6. oldalán; Quentin L. Cook: Mély és tartós megtérés Mennyei Atyánkhöz és az Úr Jézus Krisztushoz, 8. oldal. E változtatásokról szóló további információkért látogass el a **sabbath.lds.org** honlapra, ahol találsz egy levelet az Első Elnökségtől, válaszokat gyakran ismételt kérdésekre, valamint további forrásanyagokat, amelyek segíthetnek az egyéneknek és a családoknak tiszteletben tartani a szabbatot. ■

Vegyél részt az új himnuszoskönyv, énekeskönyv kialakításában!

Az egyház a *Himnuszok* és a *Gyermekek énekeskönyve* új kiadásán dolgozva javaslatokat és beadványokat kér az egyháztagoktól, bárhol legyenek is.

A [újzene.lds.org](http://ujzene.lds.org) honlapon:

Javaslatokat tehetsz – a jelenlegi himnuszok vagy gyerekénekek közül melyek a kedvenceid, milyen nem utolsó napi szent himnuszokat vagy gyerekénekeket lehetne bevenni, a jelenlegi himnuszok vagy énekek közül melyek ne legyenek benne, illetve mi a gond a jelenlegi zenei könyvekkel, és más visszajelzés.

Beadhatsz eredeti szerzeményeket – himnuszokat, himnusz szövegeket, gyerekénekeket vagy gyerekének-szövegeket. A zene feleljen meg a hódolati gyűlések-re. Ezeket a nyelvtől és a kultúrából adódó stílustól függetlenül fontolóra vesszük. 18 év alattiak szülő vagy gondviselő engedélyével küldhetnek be szerzeményt. A beadványoknak 2019. július 1-ig kell megérkezniük. ■

Brook P. Hales elder

általános felhatalmazott hetvenes

Brook P. Hales elder nyolc vagy kilenc éves lehetett, amikor egy böjti és biznyságtételi gyűlésen édesapja püspökként elnökölt. Édesapja megkérte a gyülekezet tagjait, hogy tegyenek biznyságot, és majdnem minden jelenlévő meg is tette ezt. „Talán ekkor éreztem először, amint a Lélek tanúbiznyságot tesz nekem az evangélium igaz voltáról” – emlékszik vissza Hales elder.

Azóta már sokszor érezte ezt a tanúbiznyságot, különösen 2008 óta, amikor is az Első Elnökség titkáráként kezdett el szolgálni. Amikor sor került Thomas S. Monson elnök támogatására prófétaként és az egyház elnökeként, majd Russell M. Nelson elnök támogatásakor tanúja volt annak, ahogyan „a prófétai palást a vállukra kerül, és én minden kétséget kizáróan tudtam, hogy ők lettek kiválasztva és elhíva arra, hogy az adott időben az egyház elnökei legyenek”.

Hales eldert 2018. május 17-én hívták el általános felhatalmazott hetvenesnek, és 2018. október 6-án támogatták. Továbbra is az Első Elnökség titkáráként fog szolgálni.

Hales elder 1956. április 7-én született a Utah állambeli Ogdenben, Klea és Glenn Phillip Hales gyermekeként. 1980-ban szerzett banki és pénzügyi diplomát a Weber Állami Főiskolán (Weber State College, most Weber State University). Utána kereskedelmi bankokban dolgozott, valamint az egyház Pénzügyi és Feljegyzési Osztályán. 1981-ben vette feleségül Denise Imlay Hales-t, akivel négy gyermek szülei. Hales elder szolgált teljes idejű misszionáriusként a Franciaország Párizs misszióban, tanácsosként püspökségben, főpapok csoportjának vezetőjeként, püspökként, cövekelnökként, papsági orgonistaként, Vasárnapi Iskola tanárként, valamint templomi pecsételőként.

Kisfiúként azon a napon Hales elder nem tett biznyságot. Ám azóta sokat növekedett a biznysága. „Joseph Smith prófétán keresztül vissza lett állítva Jézus Krisztus evangéliuma, a Mormon könyve igaz, Isten tökéletesen szeret minket és alig várja, hogy megáldhasson, Jézus a Szabadítónk, és abban az áldásban van részünk, hogy ha érdemesek vagyunk rá, akkor állandóan velünk van a Szentlélek” – mondja. ■

JÖJJ, KÖVESS ENDEM!

Az elderek kvóruma
és a Segítőegylet
számára

2018. október

*Keressétek meg ezeket a forrásokat az
Evangéliumi könyvtár alkalmazásban és a
comefollowme.lds.org honlapon.*

Miért tartunk kvórum- és segítőegyleti gyűléseket?

Ezekben az utolsó napokban Isten visszaállította a papságot, illetve megszervezte a papsági kvórumokat és a Segítőegyletet, hogy segítsenek elvégezni a szabadítás munkáját, mely az Ő munkája. Ezért amikor vasárnapként összegyűlünk az elderek kvóruma és a Segítőegylet gyűlésein, megbeszéljük és megtervezzük azt, hogy mit fogunk tenni, amivel elősegítjük Isten munkájának elvégzését. Az eredményességhez ezeknek a gyűléseknek többnek kell lenniük pusztán tanóráknál. Lehetőséget adnak a szabadítás munkájával kapcsolatos tanácskozássra, az egyházi vezetők e munkára vonatkozó tanításainak közös tanulmányozására, valamint a munka elvégzésének megtervezésére és megszervezésére.

Tanmenet 2018. októbertől decemberig

2018-ban az elderek kvóruma és a Segítőegylet gyűlései ezt a havi tanmenetet követik:

Első vasárnap: Tanácskozzatok a helyi feladatokról, lehetőségekről és kihívásokról, és készítsetek cselekvési tervet.

Második és harmadik vasárnap: Tanulmányozzátok a legutóbbi általános konferencia üzeneteit, melyeket az elnökség tagjai, illetve alkalmanként a püspök vagy a cövekelnök választ ki.

Negyedik vasárnap: Beszélgetsetek az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma által kiválasztott különleges témáról. Ez a téma 2018 októbertől decemberig a személyes és családi szentírás-tanulmányozás.

Ötödik vasárnap: A püspökség irányítása alatt.

„Bízunk abban, hogy közösen tanácskozva és kinyilatkoztatásra törekedve vezetitek be ezeket a változtatásokat... [A vasárnapi gyűlések új rendje] mélyreható áldásokkal [jár] majd mindazok számára, akik lelkesen fogadják ezeket a változtatásokat és a Szentlélek útmutatására törekednek. Közelebb kerülünk majd Mennyei Atyánkhoz és Urunkhoz, Jézus Krisztushoz.”

Quentin L. Cook elder
A Tizenkét Apostol Kvórumából

Új tanmenet a 2019-es évre

2019 januárjával kezdődően az elderek kvóruma és a Segítőegylet gyűlései csak a hónap második és negyedik vasárnapján kerülnek megtartásra. Ezek a gyűlések a legutóbbi általános konferencián elhangzott üzenetekre fognak összpontosítani. Az e gyűlésekhez tartozó tanítási javaslatok a *Liahóna* májusi és novemberi általános konferenciai lapszámaiban, valamint az Evangéliumi könyvtár alkalmazásában találhatóak.

A 2019-ben bevezetésre kerülő további változások között vannak az alábbiak:

- Megszűnnek az első vasárnapi tanácsgyűlések. Szükség szerint azonban az elderek kvórumai és a segítőegyletek felhasználhatják a második vagy a negyedik vasárnapi gyűlés egy részét egy fontos téma megtanácskozására.
- Nem lesznek olyan nyitógyakorlatok, amelyeket az ároni és a melki-sédeki papság, illetve a segítőegyleti nőtestvérek és a fiatal nők együtt tartanak.
- Az elderek kvóruma és a Segítőegylet gyűlései nem fognak nyitóhimmusszal és imával kezdődni, viszont záróimával fejeződnek be.

Az általános konferencia üzeneteiből való tanulás (2018 és 2019)

Az élő próféták, látnokok és kinyilatkoztatók tanításai sugalmazott útmutatást nyújthatnak az elderek kvórumai és a segítőegyletek munkájához. Azokra a hetekre, amelyeken konferenciái üzeneteket fognak tanulmányozni, az elderek kvóruma és a Segítőegylet elnöksége választja ki a felhasználandó konferenciái üzenetet, a tagok szükségleteinek megfelelően. Alkalmanként a püspök vagy a cövekelnök is javasolhat egy-egy üzenetet. A vezetők fektessenek hangsúlyt az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma tagjainak üzeneteire. Az elnökségek tagjai azonban bármilyen üzenetet választhatnak a legutóbbi konferenciáról, a helyi szentek szükségletei és a Lélek sugalmazása alapján.

A vezetők és a tanítók találjanak módot a tagok arra történő buzdítására, hogy előre olvassák el a kiválasztott üzenetet. Biztassák a tagokat, hogy úgy jöjjenek a gyűlésekre, hogy készen állnak megosztani, milyen evangéliumi igazságokat tanultak és mit gondolnak, hogyan lehetne ezen igazságok szerint cselekedni. Az alább javasolt tanulási tevékenységek, melyeknek *A Szabadító módján tanítani* című kiadványban tanított tantételek képezik az alapját, segíthetnek a tagoknak az általános konferencia üzeneteiből való tanulásban.

összák meg, ők hogyan tanulták meg legyőzni a félelmeiket és hittel élni.

David A. Bednar: *„Egybeszerkeszt... mindeneket a Krisztusban”*

Vedd fontolóra, hogy hozol az órára egy kötelet és egy teendőket tartalmazó listát. Kérd meg a csoport tagjait, hogy beszéljék meg, miben különbözik egymástól az, ha az evangéliumi igazságokra és az egyházi programokra egy kötélként, illetve különálló témák és feladatok listájaként tekintünk. Biztasd őket, hogy keressenek meglátásokat a Bednar elder üzenetében lévő példákban. Mit jelent az a kifejezés, hogy „egybeszerkeszt mindeneket a Krisztusban” (lásd Efézusbeliek 1:10)? Mit tehetünk, hogy elnyerjük a Bednar elder üzenete végén található ígéretet?

Dallin H. Oaks: *Az igazság és a terv*
Hogyan segít nekünk a „visszaállított evangéliumi igazságok” megértése akkor, amikor a hitelveinket és a vallásgyakorlásunkat érintő ellenállással találkozunk? E kérdés megválaszolásához a csoport tagjai átnézhetik az Oaks elnök üzenetének II. szakaszában álló alapvető igazságok példáit. Átnézhetnek példákat ezen igazságok alkalmazásáról is (lásd III. szakasz). Segíthet nekik, ha eljártsszák, hogyan használnák fel ezen alapvető igazságok némelyikét egy egyházi tanítást vagy gyakorlatot illető kritika megválaszolására.

Quentin L. Cook: *Mély és tartós megtérés Mennyei Atyánkhoz és az Úr Jézus Krisztushoz*

Az egyháztagok érdeklődéssel hallgathatják egymástól, mi volt az első reakciójuk, amikor meghallották a Cook elder üzenetében felvázolt változásokat. Mit mondanának, ha egy másik hitet valló barátjuk megkérdezné tőlük, hogy miért vezeti be az egyház ezeket a módosításokat? Biztasd őket, hogy keressenek lehetséges válaszokat Cook elder üzenetében. Mit tehetünk egyénekként és családokként, illetve kvórumként vagy Segítőegyletként annak biztosítására, hogy a változások elérjék az Úr szándékainak megfelelő céljukat? E beszélgetés részeként megoszthatasz néhány meglátást Nelson

elnök nyitóbeszédéből, amelyek arra indíthatják a tagokat, hogy „lelkesen fogadják ezeket a változtatásokat”.

Ronald A. Rasband: *Ne nyugtalankodjatok!*

Rasband elder üzenete kiemel számos olyan szentírást, amely segíthet eloszlatnunk bármilyen félelmet, amelyet esetleg érzünk amiatt, hogy veszedelmes időkben élünk. Kérd meg a csoport tagjait, hogy nézzék át ezeket a szentíráásokat és keressenek bennük olyan tanácsot, amelyet megoszthatnak valakivel, aki aggódik a jövő miatt. Még mit tudnának megosztani Rasband elder üzenetéből? Hogyan korlátozhatja „a félelem... Isten gyermekeinek látásmódját”? Kérd meg a résztvevőket, hogy

D. Todd Christofferson: *Szilárdak és állhatatosak a Krisztusba vetett hitben*
 Kezdheted azzal ennek az üzenetnek a megbeszélését, hogy felrajzolsz a táblára egy vonalat, és az egyes végeihez odaírod: *társadalmilag motivált*, illetve *krisztusi elkötelezettség*. Kérd meg a csoport tagjait, hogy olvassák el a bekezdést, amely így kezdődik: „Jelenleg legtöbbször valahol...” Gondolkozzanak el azon, hogy érzéseik szerint ők hol állnak ezen a vonalon. Mit tanulhatunk a Christofferson elder üzenetében található példákából, ami arra indít minket, hogy szilárdak és állhatatosak legyünk a viszontagságok közepette? (Lásd még Alma 36:27–28.) Biztasd a résztvevőket arra, hogy osszanak meg példákat olyan, általuk ismert emberekről, akik akkor is krisztusi elkötelezettséget tanúsítottak az evangélium iránt, amikor viszontagságokkal szembesültek.

Ulisses Soares: *Egyek Krisztusban*
 Soares elder szerint hogyan jelképezi az Amazonas folyó Jézus Krisztus visszaállított egyházának tagjait? Mit tanít ez a hasonlat arról, hogy milyen hatást gyakorolhatnak az egyházra az új egyháztagok? Hogyan követhetjük Soares elder tanácsát kvórumként vagy Segítőegyletként abban, hogy biztassuk, támogassuk és szeressük az új megtérteket? (Lásd Moróni 6:4–5.) Néhányan esetleg megoszthatják, milyen kihívásokkal néztek szembe új egyháztagként, illetve hogy hogyan segítettek nekik más egyháztagok. Azt is megbeszélhetitek, hogy miként erősítették meg az egyházközösségeket vagy gyülekezeteket az új egyháztagok.

Gerrit W. Gong: *Hitünk táborfüze*
 Kitehatsz egy képet egy táborfüzéről, és felkérhetsz valakit, hogy ossza meg egy élményét arról, amikor hálás volt egy táborfüzért. Kérd meg a jelenlévőket, hogy beszéljék meg, szertintük mit értett Gong elder „a hit táborfüze” alatt. Azután csoportokra oszthatod őket. Kérj meg minden csoportot, hogy nézze át, majd pedig ossza meg az öt mód egyikét, melyen Gong elder szavai szerint „a hit táborfüze” bátorítást tud nyújtani nekünk. Adj nekik időt annak átgondolására, hogy miként tudnák megerősíteni a saját hitüket vagy egy olyan ember hitét, akit ismernek.

Dieter F. Uchtdorf: *Higgyetek, szeressetek, cselekedjete!*
 Kezdheted azzal ennek az üzenetnek a megbeszélését, hogy felírod a táblára: *reménytelenség* és *boldogság*. Kérd meg a csoport tagjait, hogy nézzék át az üzenetet, olyan hozzáállásokat és hitelveket keresve, amelyek reménytelenséghez illetve boldogsághoz vezetnek, és soroljátok fel ezeket a táblán. Kérd meg őket, mondják el, ők hogyan tapasztalták meg az abból eredő boldogságot, hogy hisznek, szeretnek és cselekednek, ahogy arról Uchtdorf elder tanít. Biztasd a csoport tagjait arra, hogy keressenek az üzenetben egy bátorító idézetet, amelyet kitehetnek az otthonukban vagy megoszthatnak egy barátjukkal.

Joy D. Jones: *Őrte*
 Elmondhatod a Jones nővér üzenete elején lévő történetet, és megkérheted a csoport

tagjait, hogy gondoljanak olyan alkalmakra, amikor a szolgálatra és a szolgálattételre tett erőfeszítéseik „látszólag észrevétlenül maradtak, esetleg nem becsülték meg őket vagy nem kívánatosak voltak”. A történet megbeszélése után felírhatod a táblára: *Miért szolgáljunk?* Kérd meg a résztvevőket, hogy Jones nővér üzenetének hátralévő részét meglátásokért áttekintve válaszolják meg ezt a kérdést. (Lásd még Tan és szövetségek 59:5.) Hogyan változtathatja meg Jones nővér tanácsa azt, hogy miként gondoskodunk egymásról és hogyan nyújtunk szolgálattételt?

Michelle D. Craig: *Isteni elégedetlenség*
 Craig nővér azt mondta, hogy „rés tátong aközött, ahol és akik vagyunk, valamint ahol és akik lenni szeretnénk”. Mit szeretne Isten, hogyan érezzük ezt a rést illetően? Mit akar Sátán, mit érezzük? A csoport minden tagja átnézheti Craig nővér üzenete három szakaszának egyikét, hogy választ találjon ezekre a kérdésekre. Mit tehetünk annak biztosítására, hogy „isteni elégedetlenségünk” nem válik „bénító csüggedéssé”?

Cristina B. Franco: *Az önzetlen szolgálat öröme*

Franco nővér megoszt két történetet, hogy arról tanítson, hogy „a szeretet áldozat által válik szentté”. Az egyik történet Victoriáról szól, a másik pedig egy özvegyről. Felkérhetsz két résztvevőt, hogy előre készüljön fel és az órán ossza meg, mit tanul a szeretetről és az áldozatról ezekből a történetekből. Milyen további élményeket tudnánk megosztani, amelyek ugyanerről a tantételtől tanítanak? Egy olyan rövidfilm lejátszása, amely a Szabadítót mások szolgálata közben mutatja (például a Légy a világ világossága! – Kövesd Jézus Krisztus példáját! az LDS.org honlapon), beszélgetést indíthat arról, hogy mi hogyan tudjuk követni az Ő példáját a „szeretettel és áldozattal társított szolgálat” tekintetében.

Henry B. Eyring: *A nők és az otthoni evangéliumi tanulás*

Az Eyring elnök által az üzenetében használt idézetek a szentírásokból és a család: *Kiáltvány a világhoz* című dokumentumból meglátásokat nyújtanak a nők hatásának fontosságáról az otthonukban. A csoport tagjai közösen dolgozva kikereshetik ezeket

a szentírásokat és idézeteket, majd pedig megbeszélhetik, mit tanulnak belőlük. Milyen felkéréseket ad át Eyring elnök? Milyen ígéretek tesz? Gondold át, miként gazdagítaná a beszélgetést egy otthonról szóló himnusz eléneklése vagy felolvasása (például Az otthonunk mennyország. *Himnuszok*, 185. sz.).

Dallin H. Oaks: *Szülők és gyermekek*

A tanításra való felkészülés során gondold át, hogy Oaks elnök üzenetének mely szakasza a legfontosabb a kvórumod vagy Segítőegyleted tagjai számára. Íme néhány lehetséges kérdés, amelyet feltehetsz, hogy elősegítsd az üzenetének megbeszélését: Hogyan munkálkodnak Mennyei Atyánk terve ellen az Oaks elnök üzenetének I. szakaszában említett tendenciák? Milyen példákat tudunk mondani olyan hithű nőkre, akik a II. szakaszban található, nőkről szóló megállapításokat példázzák? Hogyan buzdíthatjuk az általunk ismert fiatal nőket, hogy kövessék Oaks elnök konkrét, hozzájuk szóló tanácsát a III. szakaszban?

Russell M. Nelson: *A nővérek részvétele Izrael egybegyűjtésében*

Ha a Segítőegyletben tanítasz, fontolóra veheted, hogy a nővéreket négy csoportra osztod, és mindegyik csoportot megkéred, hogy olvassanak Nelson elnök négy felkéréseinek egyikéről. A csoportok megbeszélhetik, mi tesz nagy benyomást rájuk a felkérésben, milyen tapasztalataik vannak a felkérés

teljesítésével, és milyen ötleteik vannak a jövőbeli megvalósítást illetően. Azután az egyes csoportok mind megoszthatják az osztály egészével, hogy miről beszélgettek. Ha papságviselőket tanítasz, megkérheted őket, hogy keressenek olyan kijelentéseket Nelson elnök üzenetében, amelyek azt jelzik, hogy milyen érzéseket táplál Mennyei Atyánk a lányai iránt. Mit tehetünk, hogy támogassuk és biztassuk a nővérek részvételét Izrael egybegyűjtésében?

M. Russell Ballard: *A halottak megváltásáról szóló látomás*

Felkérheted a csoport tagjait, hogy Ballard elnök felszólításának eleget téve olvassák el a Tan és szövetségek 138-at a beszélgetést megelőzően. A gyűlés folyamán kérd meg őket, hogy osszák meg, milyen élményeik és meglátásaik voltak ezzel a szakasszal kapcsolatban. A következőkhöz hasonló kérdések segíthetnek a résztvevőknek megérteni e kinyilatkoztatás jelentőségét: „Miként nyújt számunkra vigaszt ez a kinyilatkoztatás?” és „Milyen igazságokat tartalmaz ez a kinyilatkoztatás, amely hatással lehet arra, ahogyan »a mindennapi életünk[et]« éljük?».

Bonnie H. Cordon: *Pásztorrá válni*

Hogy segíts a jelenlévőknek átgondolni, miként tehetnék jobbá a szolgálati erőfeszítéseiket, három csoportra oszthatod őket, és mindegyik csoportot megkérhetsz arra, hogy olvassa el Cordon nővér üzenetéből az

alcímet viselő három rész egyikét. Kérd meg őket, mondják el, milyen tantételeket tanultak a szolgálati tevével kapcsolatban. Hogyan segít „olyan pásztorrá [válnunk], amilyenre az Úrnak szüksége van”, ha igyekszünk követni ezeket a tantételeket? Kérd meg a résztvevőket, hogy meséljenek olyan élményekről, amikor egy másik ember szolgálati tevével segített nekik átérezni, hogy a Szabadító ismeri és szereti őket.

Jeffrey R. Holland: *A megbékélés szolgálati tevé*

Holland elder üzenetének megbeszélését kezdheted azzal, hogy megkéred a csoport tagjait, hogy gondoljanak egy olyan kapcsolatra az életükben, amelynek gyógyulásra vagy megbékélésre van szüksége. Azután átnézhetik Holland elder üzenetét, hogy megkeresik, hogyan segített Brad és Pam Bowen az édesapjuknak meggyógyulni. Milyen áldások származtak ebből az erőfeszítésből? Milyen meglátásaik támadtak a résztvevőknek, amelyek segíthetnek nekik a saját kapcsolataik begyógyításában?

Neil L. Andersen: *Megsebezve*

Andersen elder üzenetének bevezetéseként elolvashatjátok közösen a Lukács 10:30–35-öt vagy megnézhetitek Az irgalmas szamaritánus példázata című rövidfilmet (LDS.org). Miben hasonlítunk mi mindannyian a rablók kezébe esett emberhez? Andersen elder szerint milyen értelemben „a mi irgalmas szamaritánusunk” Jézus Krisztus? Hogyan tudjuk elfogadni az Ő gyógyítását? Esetleg felkérheted a csoport tagjait, hogy meséljenek arról, hogyan gyógyította be a Szabadító az ő vagy a szeretteik sebeit. Átfuthatják Andersen elder szavait egy bátorító üzenetet keresve, amelyet megoszthatnak valakivel, aki sebeket hordoz.

Russell M. Nelson: *Az egyház helyes neve*

Jézus Krisztus azt parancsolta, hogy az egyházat az Ő nevében nevezzék. Segíthetsz a csoport tagjainak megerősíteni az ezen utasítás követése iránti vágyukat azzal, hogy megkéred őket, nézzék át Nelson elnök üzenetét és keressék meg, miért van az, hogy „az egyház neve nem képezheti vita tárgyát”. Azután kérd meg őket, hogy

nézzék át Nelson elnök üzenetének végét és keressék meg, mit mondott, milyen ígéretet válnak valóra, ha azon munkálkodunk, „hogya visszaállítsuk az Úr egyházának helyes nevét”. Mi mit tehetünk, hogy segítsünk ebben az erőfeszítésben?

Henry B. Eyring: *Próbálok, próbálok, próbálok*

Eyring elnök két „létfonosságú” kérdést tesz fel: „Mit kell tennem, hogy magamra vegyem [a Szabadító] nevét?” és „Honnan fogom tudni, hogy fejlődök?”. Esetleg fel is írhatod ezeket a kérdéseket a táblára, és megkérheted a csoport tagjait, hogy mondják el, milyen meglátásokat kaptak a kérdések kapcsán Eyring elnök üzenetéből és Eyring nővér példájából. Eyring elnök utal az Én Jézust fogom követni című dalra (*Gyermekek énekeskönyve*, 40–41.) is. Mit tesz hozzá a beszélgetéshez a dal szövege?

Dale G. Renlund: *Válasszatok magatoknak még ma!*

A csoport tagjai gondolhatnak valakire, akit szeretnének buzdítani Mennyei Atya tervének követésére (például egy családtagra vagy valakire, akinek szolgálattételt nyújtanak). Azután átnézhetik Renlund elder üzenetét, hogy megnézzék, hogyan érez felőlünk Mennyei Atya és Jézus Krisztus. Hogyan segítenek nekünk az engedelmséget választani? Mit sugall a példájuk arról, hogy miként tehetnénk jobbá az erőfeszítéseinket a családjukban és a szolgálattétel során?

Gary E. Stevenson: *Lelkeket teregetni*
Talán már az általad tanítottakban is megfogalmazódott a Stevenson elder üzenetében álló következő kérdéshez hasonló: „Honnan tudhatjuk, hogy vajon az Úr módján végezzük-e a szolgálattételt?” Segíthet nekik az ebben az üzenetben található lehetséges válaszok megbeszélése. Illetve hozhatsz egy képet a Szabadítóról, amelyen pásztorként ábrázolják (lásd *Evangéliumi művészeti könyv* [2009]. 64. sz.), és megkérheted a résztvevőket, hogy osszanak meg egy olyan igazságot Stevenson elder üzenetéből, amelyet ez a kép megjelenít. Ezt követően elmondhatják, hogy minek a megtételére kaptak készítményt a beszélgetés eredményeként.

Negyedik vasárnapi gyűlések (2018. október–december) SZEMÉLYES ÉS CSALÁDI SZENTÍRÁS-TANULMÁNYOZÁS

A 2018-ban lévő negyedik vasárnapokon az elderek kvórumai és a segítőegyletek a személyes és a családi szentírás-tanulmányozásról fognak beszélgetni. A vezetők vagy a tanítók az alábbi tantételek bármelyikét választhatják az adott beszélgetés vezérfonalául.

Személyes szentírás-tanulmányozás

Az egyháztagek rendszeres szentírás-tanulmányozásra való ösztönzése érdekében felkérheted a jelenlévőket, hogy válasszanak egyet a következő szentírásrészek közül és olvassák el: Józsua 1:8; 2 Timótheus 3:15–17; 1 Nefi 15:23–25; 2 Nefi 32:3; Tan és szövetségek 11:22–23; 33:16–18. Miután volt idejük olvasni és elmélkedni, osszák meg valakivel a teremben, mit tanít nekik az adott szakasz a szentírás-tanulmányozásról.

Megkérheted őket arra is, hogy osszák meg a bizonyosságukat arról, hogy milyen áldásokban részesülnek, amikor tanulmányozzák a szentírásokat. A résztvevőknek javukra szolgálhat az is, ha meghallgatják,

mit tesznek mások a személyes szentírás-tanulmányozásuk jelentőségességétételehez (néhány példát találhattok az Ötletek a személyes szentírás-tanulmányozásod fejlesztéséhez részben a *Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára* című kiadványban). Megoszthatod azt is, amit Quentin L. Cook elder a gyűlések vasárnapi rendjének módosításához „és a többi közel-múltbeli változtatáshoz kapcsolódó áldások és célok” vonatkozásában tanított (lásd Mély és tartós megtérés Mennyei Atyánkhöz és az Úr Jézus Krisztushoz. *Liahóna*, 2018. nov.). A résztvevők megbeszélhetik, hogyan segíthetnek e célok elérésében a szentírás-tanulmányozásunk javítására tett erőfeszítéseink. Az LDS.org honlapon található alábbi rövidfilmek szintén inspi-

rálók lehetnek: "Words with Friends" [Baráti beszélgetés], "The Blessings of Scripture" [A szentírások áldásai], „Mindennapi kenyerünk: Minta”, valamint "What Scriptures Mean to Me" [Mit jelentenek nekem a szentírások].

Következetesség az evangélium tanulmányozásában

David A. Bednar elder egy csodálatos festménnyé összeállított apró ecsetvonásokhoz hasonlította a következetes családi szentírás-tanulmányozást és más igazlelkű szokásokat. Hogy segíts a jelenlévőknek megérteni Bednar elder tanítását, esetleg kitehatsz egy festményt, amelyen jól kivehető a művész ecsetvonásai. Azután elolvashatják Bednar elder hasonlatát (lásd Szorgalmasabbak és gondosabbak otthon. *Liahóna*, 2009. nov. 19–20.) és megbeszélhetik, hogy miben hasonlítanak a szentírás-tanulmányozáshoz az e festményt alkotó ecsetvonások. Mi segített nekünk legyőzni a következetes evangéliumtanulmányozás útjába gördülő akadályokat, akár egyénileg, akár a családdal tanulmányoztunk? Mit ígért Russell M. Nelson elnök azoknak, akik „szorgalmasan dolgoz[na]k azon, hogy az otthon[u]kat az evangéliumi tanulás középpontjává” tegyék (lásd Példás utolsó napi szentekké válni. *Liahóna*, 2018. nov.)? Adj időt a csoport tagjainak, hogy átgondolják, majd pedig megosszák, minek a megtételére éreznek késztetést a ma tanultak miatt.

Evangéliumi beszélgetések otthon és az egyházban

Hogy segíts a csoport tagjainak megérteni, milyen fontosak az otthoni és az egyházi evangéliumi beszélgetések, felkérhetsz egy gyermeket és valamelyik szülőjét, hogy énekeljék el a Taníts jó Atyám fényében járnom című himnuszt (*Himnuszok*, 195. sz.). Mit tanít nekünk az evangélium tanulásáról a gyermek és szülő közötti párbeszéd a dal szövegében? Lehet, hogy néhány jelenlévő szívesen megosztaná a gondolatait arról, hogy miként lehet az evangéliumi beszélgetéseket a családi élet természetes és rendszeres részévé tenni. A következő szentírásokban fellelhetünk erre vonatkozó megfigyeléseket: 5 Mózes 11:18–20; 1 Péter 3:15; Móziás 18:9; Moróni 6:4–5, 9; Tan és szövetségek 88:122. Hogyan vihetnek minket közelebb Mennyei Atyánkhoz és Jézus Krisztushoz az otthoni és az egyházi beszélgetéseink?

ÖTLETEK A CSALÁDI SZENTÍRÁS-TANULMÁNYOZÁS TÁMOGATÁSÁHOZ 2019-BEN

A 2019-es év során az egyházköziség minden tagja az Újszövetséget fogja tanulmányozni – otthon, a Vasárnapi Iskolán és az Elemiben. A kvórum és a Segítőegylet gyűlésein a vezetők és a tanítók emlékeztették az egyháztagokat a Jöjj, kövess engem! – Egyének és családok számára című forrásanyag által a következő hétre megadott szentírásokra, hogy otthon tanulmányozhassák azokat. Ez az egyszerű emlékeztető megosztható írásban, szóban, vagy akár mindkét módon.

Az elderek kvórumában és a Segítőegyletben szolgáló vezetők és tanítók ösztönözhetik ezt a szentírás-tanulmányozást azzal, hogy lehetőségeket keresnek az Újszövetségből való meglátások megosztására a kvórum és a Segítőegylet gyűlésein. Például az elderek kvóruma és a Segítőegylet elnökségek megtehetik a következőket:

- Felfigyelhetnek arra, hogy a szentírás-tanulmányozásukban felbukkanó történetek vagy tan miként vonatkoznak az elderek kvórumában vagy a Segítőegyletben tanított leckére. A vezetők és a tanítók megoszthatják ezt a meglátást a vasárnapi gyűlésen.
- Megoszthatják az egyháztagokkal, hogy az Újszövetségben szereplő történetek vagy tan miként vonatkozik rájuk az elderek kvórumában vagy a Segítőegyletben betöltött felelősségeikre.
- Megoszthatnak az egyháztagokkal pozitív élményeket, amelyekben az Újszövetség otthoni tanulmányozása során volt részük, valamint bátoríthatják a résztvevőket, hogy ők is mesélik el a saját élményeiket.

„Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus, az Ő engesztelésének felbecsülhetetlen ajándékán keresztül nem csupán megment minket a haláltól, és a bűnbánat által bocsánatot kínál a bűneinkre, hanem arra is készen áll, hogy megmentsen minket megsebzett lelkünk gyötrelmeitől és fájdalmaitól.

A Szabadító a mi irgalmas samaritanusunk, aki azért küldetett, hogy »a töredelmes szívűeket meggyógyítsa...« [Lukács 4:18]. Ő megáll mellettünk, amikor mindenki más továbbsetál. Könyörületében gyógyító balzsammal bekeni, majd bekötözi sebeinket. A karjában hordoz minket. Gondoskodik rólunk. Hív minket: »[Jöjjetek] hozzám..., és én meg fog[lak] gyógyítani [benneteket]« [3 Nefi 18:32].”

Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából: Megsebezve. 84–85.

Az irgalmas samaritanus.
Készítette: Annie Henrie
Nader

„Az új otthonközpontú, egyház által támogatott központi tananyag magában rejtje a lehetőségét annak, hogy szabadjára engedje a családokban rejlő erőt, amennyiben azok lelkiismeretesen és kellő odafigyeléssel igyekeznek az otthonukat a hit szentélyévé tenni – mondta Russell M. Nelson elnök az egyház 188. félévi általános konferenciájának záróülésén. – Megígérem nektek, hogy ha szorgalmasan dolgoztok azon, hogy az otthonotokat az evangéliumi tanulás középpontjává tegyétek, idővel a szombat gyönyörűség lesz számotokra. A ti gyermekeitek alig várják majd, hogy a Szabadító tanításairól tanuljanak és azok szerint éljenek, és a ti életetekben és a ti otthonotokban csökkenni fog az ellenség befolyása. A családokban érzékelt változások drámaiak lesznek és erőt adnak majd nektek.”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

